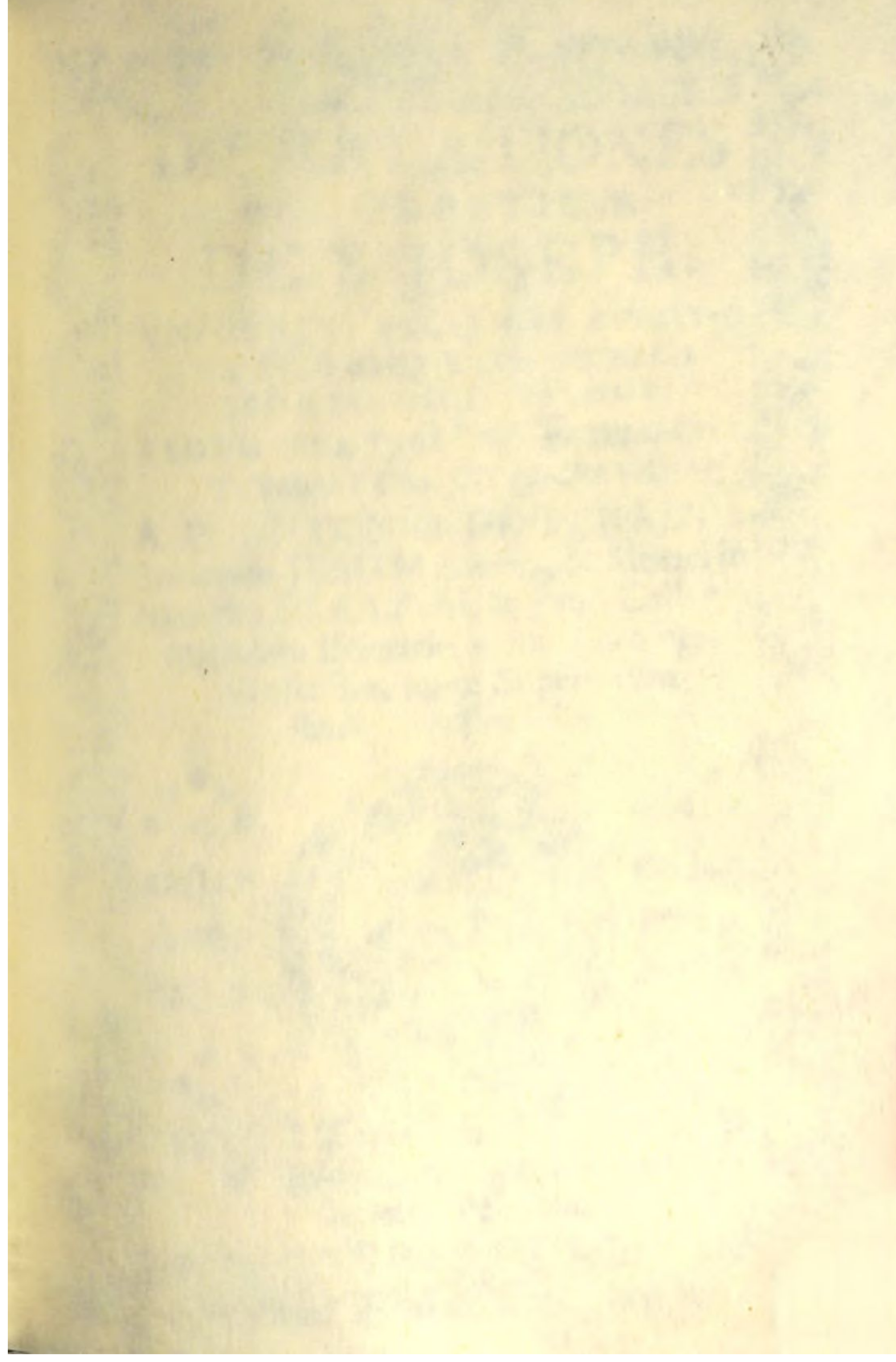

Dogm. 1234^r

12342

DISSERTATIONES SCHOLASTICÆ DE S. JOSEPH

VNIGENITI FILIJ DEI PUTATIVO
PATRI, DEIQVE GENITRICIS
SPONSO DIGNISSIMO:

EIDEM BEATISSIMO PATRIARCHÆ
TVTELARI SVO CONSECRATÆ

A P. ANTONIO DE PERALTA
Societatis JESU Mexicano, & Mexici in
Maximo SS. AA. Petri, & Pauli Collegio
quondam Primario Sacræ Theologiæ
Professore, nunc Superiorum
studiorum Præfecto.

Anno

1729.

MEXICI Typis *Josephi Bernardi de Hoggal*, Impressoris librorum apud
Civitatis Palatium.

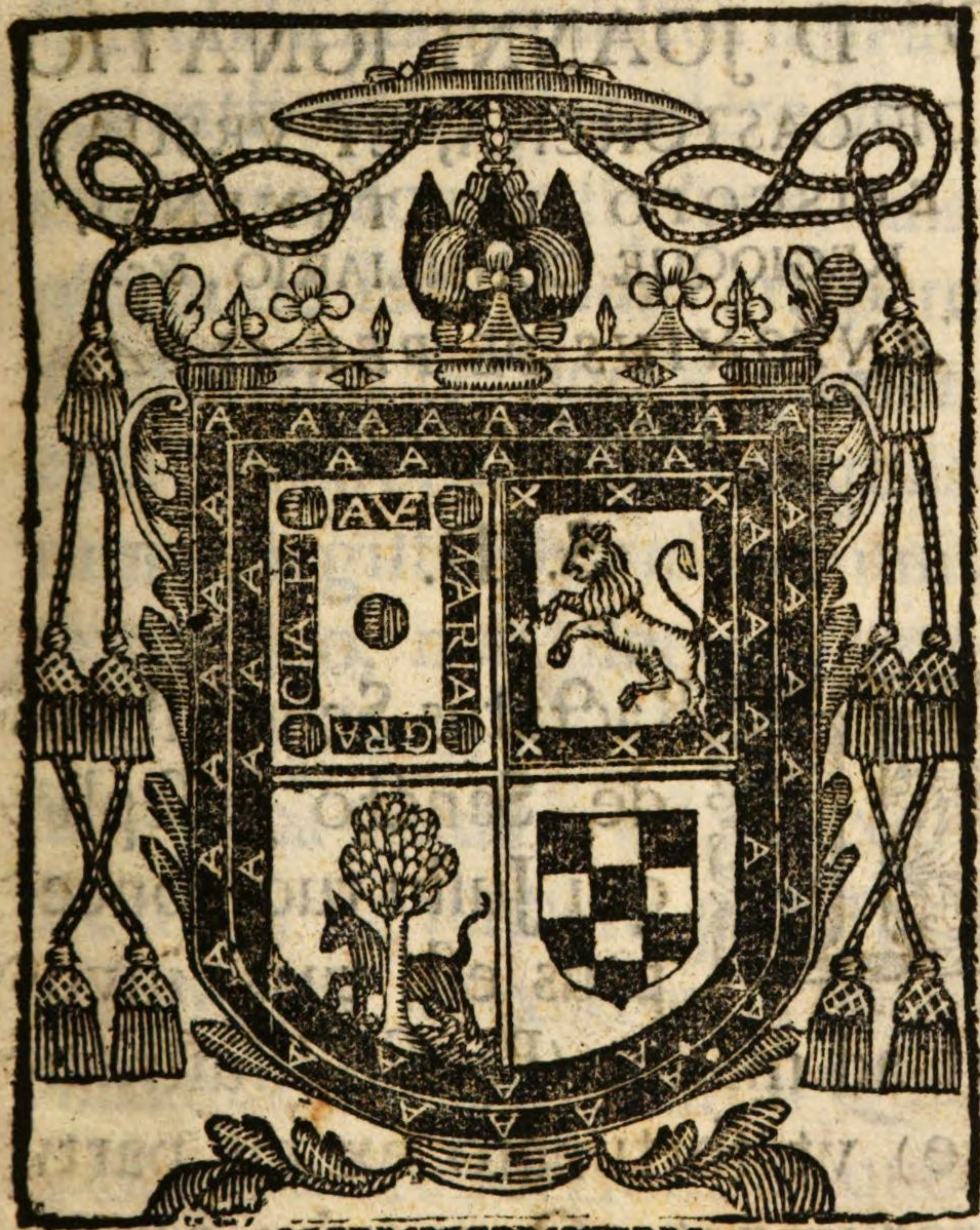
95B

Ga/66/101

ILLUSTRISSIMO DOMINO
D^{RI.} D. JOANNI IGNATIO
DE CASTORENA, ET VRSUA,
EPISCOPO IUCATANENSI,
REGIOQUE CONSILIARIO, &c.
ANTONIUS DE PERALTA,
è Societate JESU,

S. D.

Ractatus Scholasticus
de Sancto Joseph,
qui Jussu tuo conce-
ptus est, tuas invo-
lat ad manus (Præsul Illustrissi-
me) vt fortunato ex eis partu
prorumpat. Quo enim rever-
tantur flumina, nisi vnde exie-
runt?

runt? Aut quo reflectat crystal-
lus Luces, nisi vnde desumpfit?
Tu abdicatam multos iam an-
nos cathedram ascendere, libros
evoluere, acuere stylum, cala-
mumque iam fessum arripere,
vt difficile persane argumen-
tum versaret, senem sexagena-
rium coegisti. Quo id factum á
te consilio, non assequor: ete-
nim qui plures perpolitos libros
(tanta tua eruditio est, & copia
dicendi) & scribere potes, &
prælo dare, vt quid opus habes,
alios quærere Scriptores? Quæ-
ret ne aliunde Sol Lumina, queis
Mundum Irradiet? Quæret ne
aliunde Nilus aquas, vt se se de

Aethiopicis Montibus præceps
evolvens fæcundet Ægyptum:
Quæret ne aliunde Paradisus
flores, & poma, quibus homi-
nes alat, ac recreet: Verum iam
teneo mentem tuam. Elegan-
tem Sancti Joseph picturam
desiderabas, & quoniam colo-
res in tabula sine umbrarum obs-
curitate noctescunt, noctem in
obscuri hominis ingenio, um-
brasque quæsiisti. Enimvero de
te sperari non poterant, nisi
Splendores, queis non esset in-
tegrum absque umbris in Ima-
gine lineamenta distinguere.
Usque adeo nulla sine novo pul-
chritudo, cum vel ipsa lux,

vt illuminet, tenebris egeat!
Quis autem fulgores tuos, um-
brasque meas, aut animo com-
plecti possit, aut lingua eloqui?
Tu argenteo natus in solo, no-
bilissimas cunas, aureamque á
Natura mentem indeptus, Pa-
triam ipsam tuam, Prænobiles-
que Parentes illustravisti. Tu
Mexiceam Pontificiam, Re-
giamque Academiam, vel vigi-
lantissimus Rector, vel in Theo-
logia, ac Jurisprudencia Doctor
egregius, vel in Primaria Scri-
pturæ Sacræ cathedra Magister
Sapientissimus, non alia, quam
ignescenti Virgiliana Lauro aut
convestisti, aut coronasti. Tu

in Metropolitano Urbis nostræ
Imperialis choro vel vt Appol-
lo inter Musas, vel vt Sol in-
ter stellas, perenni iam pridem
claritate effulsisti. Tu Catho-
licæ Maiestatis Capellani, ac
Concionatoris, Abbatis Cōgre-
gationis perillustriis Sancti Pe-
tri, Pro Indis Vicarij Generalis,
Commisarij Sanctæ Cruciatæ,
aliaque id genus insignia mu-
nia non tam obijsti, quam ho-
norasti. Tu Regale nostrum
Sancti Ildephonsi, Collegium
ne dicam? An Viridarium? vbi
Americani Suaveolentes floscu-
li inter sapiētiae brachia innan-
cuntur, vt dulcissimos deinde
in

in fructus erumpant, olim
non tam convictor inhabitasti;
quám Coronator, luceque ful-
gentissima perfudisti. Tu de-
mum ad Episcopales iam diu
promeritas Infulas vocatus, at-
que Ecclesiæ Lucatanensis in
Pastorem assumptus novum
prædixisti Provinciæ diem, no-
vumque Solem præparas, vt
iam inde Nox extorris, alio, non
reditura dum vitam (vtinam
Nestoriam) egeris, commigret,
& aufugiat. Verum quid ego
vsque adeo tuas Luces infusco?
Sane quantæ sint in me tene-
bræ, inde clarescit, quod vel
tuos etiam potuerint Splendo-

res obscurare. Ergo ne amplius.
illos vmbRARum pondere oppri-
mam, premam silentio. Spe ta-
men ea propter non cadam,
quod cum te semper Minimæ
nostræ Societatis amâtissimum
præstiteris, meique (quantumvis
Indignissimi) Laudatorem, dif-
fertationes has nostras (an tuas?)
de Sancto Joseph Serenus adspi-
cias, adpectuque benigno tuo fa-
cias elucescere. **VALE.**

Prooemium
SANCTISSIMO PATRIARCHÆ
JOSEPH
NUNCUPATORIUM.

QUOD de Beatissima Virgine Maria
Præfatione tomi secundi in tertiam
partem Eximius Doctor asseruit: Se vide-
licet, *non intelligere, cur de Gratia Angelo-
rum, deque illorum meritis, ac statu viæ, ac
denique de eorum Gloria, cæterisque scientiæ,
& Gratiæ donis, & ministerijs, seu Officijs
tam accurate Theologi, disputant; De Angelo-
rum vero Regina, eiusque dignitate, Gratia,
scientia, meritis, ac singulari felicitate, longe*
ma-

*maiori diligentia differendum non sit : Id Ego de Angelorum Rege S. Joseph ignorare etiam me, sincere profiteor. Si enim per se dignius; iucundiusque, atque ad pietatem accommodatius de Sacratissima Virgine est, quam de Angelis, vel prolixas contexere disputationes : Quare non ita de Purissimo Sponso illius Joseph esse, mens pia judicabit? Si iuxta Peripateticorum Principem, *Melius est de rebus altioribus vel pauca conjectare, quam inferiores certitudine etiam mathematica cognoscere* : Cum dignitas S. Joseph supra omnem Angelicam dignitatem, & officia altius assurrexerit; Ecce de collatis illi à Deo præclarissimis donis, non modo quæ ex Fidei principiis, verum probabiles etiam conjecturas, non proferemus in lucem? Quod si proferamus fiet, vt S. Joseph & rostris honoretur, & Cathedris.*

Enimvero si causam tantæ de S. Joseph apud Scholasticos oblivionis inquiramus:

mus: ea persane est, maxima quidem difficultas æquam viribus, tantoque operi materiam adinveniendi. Etenim quamvis Sancti aliqui Patres, alijque Authores gravissimi, aut Sacras enucleando Scripturas, aut pro S. Joseph è suggestibus declamando, laudes eximias, encomiaque illustra sæpe congesserint; ex Scholasticis tamen vix fuit aliquis, qui Theologicas controversias de S. Joseph, & quæstiones evolverit. Et vero Eximius Doctor Pater Franciscus Suarius nostræ Societatis, immo universi totius, fulgentissimum lumen, pro S. Joseph Scholastica methodo tractatum instituit, tomo in tertiã partem secundo; omnia tamen vnica disputatione, sectionibusque duabus, non eis quidem longis, coërcuit. Deinde Pater Doctor Petrus Morales huius Mexicanæ Provinciæ Scriptor Doctissimus etsi tomum integrum in primum Matthæi caput laudibus S. Joseph, morem Scholarum secutus, ac

ac per conclusiones, & probamenta procedens, pene impleverit: Attamen multa, quæ eruditè tradit, non eo sunt ordine digesta, fundataque in principiis Theologicis, atque à contrariis argumentis vindicata, vt Scholasticis ad publicè, & cum satisfactione conclusiones defensandas possint inservire: illius enim benè quidem tornata scribendi ratio concionatoribus potius utilis est, quam Scholaribus. Exinde factum est, vt quæstiones vniversas, quas hi duo præclari Authores exagitant, necesse habuerimus, de novo pene cudere, Theologicis fundamentis munire, argumenta in oppositum excogitare, eorumque solidas, ac veras invenire solutiones. Ad hæc alias, & non illas paucas de S. Joseph controversias, quæ neque his, neque alijs Doctoribus venire in mentem, novissimè è penu Theologica eruere, atque ad Scholasticam trutinam examinare, opus fuit. Quibus ex omnibus cuivis ingenuo
le-

lectorī liceat conſpicere quantum in nos
pro huius operis elucidatione laborem ſuſ-
ceperimus. Tantus enim vero fuit, ut quā-
vis ardētiffimo capti amore erga S. Joſeph,
precibusque, & hortamentis, ut calamum
arriperemus, non ſemel illeſti á viro clarif-
ſimo, primarijsque in hac Imperiali Mexi-
cana vrbe dignitatibus inſigni, nobisque
pergrato, tamen incerti animi multo hæſe-
rimus tempore, & tenuitatem ingenij no-
ſtri, & eruditionis inopiam jure timentes.

Verum tum amor S. Joſeph, tum debi-
ta tanto Viro obedientia timorem excuſſe-
re: Gratumque deinde nobis fuit, & ela-
boraffe opus, & abſolviſſe; quoniam illud
non Theologiæ tantum ſtudioſis, verum
etiam Divini verbi Prædicatoribus maxi-
mam erit allaturum vtilitatem. Quid enim
ad ſeriam concionem efformandam vtilius,
quam eam, non quaſi ruiturum ædificium
ſuper arenam attollere, ſed ſolidis funda-
mentis poſſe firmare? Quid ſinceræ menti,

&

& linguæ gratius, quam inventa veritate
secure eloqui, verisq̃ue, & non effictis præ-
conijs orationem illustrare? Quid demum
obsequio Sanctorum dignius, quam legi-
tima illos Scripturarum interpretatione,
Sanctorum Patrum eloquijs, Theologo-
rumq̃ue firmis ratiocinijs ad solium famæ,
& immortalitatis evehere? Atque hoc qui-
dem nostro hoc tractatu planè assequetur:
tot enim poterunt ad sacras panegyres ar-
gumenta ex eo haurire, quot quæstiones,
conclusionesq̃ue legerint, & seria enim ve-
ro meditatione ponderarint.

At vero quia non multa de S. Joseph
Scripturæ divinæ, Patresq̃ue nos edocent,
plurima pro justa materia coacti sumus so-
la, sed certa, probabilitate nixi in Schola-
rum Theatrum adducere. Quod si eorum
aliqua, quamcunvis verisimilia, vera non
extiterint (vti in merè probabilibus persæ-
pe evenire necesse est) gloriabimur ta-
men, quod pro honore, & laudatione tua,
San-

Sanctissime Joseph, in lucem eā publicam
produxerimus. Cogitare siquidem de te
magna, etiam quæ non possedisti, est tibi
quodammodo dare, & hæc nobis est per-
magna gloriatio. Quotus enim quisque
Amantium est, qui in Persona, cuius fla-
grat affectu, non miram pulchritudinem,
non egregias dotes, non omnes charites si-
bi, ab amore ipso pro penicillo arrepta pen-
na, in mente depingat? Quoniam in Dile-
cti laudationē non tam intellectus loqui-
tur, quam volūtas; & loco disertæ linguæ,
eloquens orator est Amor. Verum neque
dicta de te, Joseph Sacratissime, cupidinis
cæcitati sunt, sed vivaci rationi tribuenda.
Quid enim nos cogitare de te possumus,
aut scribere, quod minus non æstimetur
donis, quibus omnipotens Benedictam
Animam tuam profusa (si fas est dicere) li-
beralitate cumulavit? Te in Patrem suum
Putativum assumpsit: Te in Deigenitricis
elegit Sponsum. His, quæ possunt excogi-

tari superiora munera? Igitur quidquid de
Gloria tua, aut cōceperimus, aut fuerimus,
elocuti, infra tuum iacebit meritum, altis-
simam tuam dignitatem à longe venerabi-
tur. Inde pie credimus vera, quæ de te pro-
loquimur: enixeque à tua benignitate con-
tendimus, vt ea protegas vmbra, pa-
trocinio defendas, Serenoque
vultu digneris adspicere.

(***)

APPROBATIO

R. P. M. Fr. STEPHANI DE LA CERDA
Moran, Ordinis Eremitarum S. Augustini,
in Sacra Theologia Doctoris, Sanctissimi No-
minis JESU Provinciae actualis Provincialis,
olimque Rectoris Collegij Maximi Mexicani
S. Pauli Apostoli, & S. Officij
Qualificatoris.

Exc^{me}. Princeps.

Dissertationes has duplici compulsus fateor le-
gisse titulo: & Censoris quo vestra iubente
Exc. extollor honore, & Laudatoris quo
dissertationum pulchritudine illectus munere fun-
gor: quin & Censorium munus Laudatoris expun-
gat honorem; nec laudatorius honos munus expe-
llat Censoris: utriusque enim munia in unius est
munera colimasse compertum, supremi rerum om-
nium approbante Conditoris censura, qui dum *cun-*
cta, quae fecerat sibi objicit judicanda, haud tantum
censet laudibus extollenda, sed & maximæ bonita-
tis encomijs, quæ *erant valde bona*, sua alta in mente
reposita ostendit laudata. Nec censoris spernit oaus,
dum muneri accingitur laudatoris, sed amico fociat
utrumque foedere ut mens hominum limitata mor-
talium discat jure laudare, quod bonitate præstans
ali-

aliquo cogitur imperio censere. Idcirco statim ac
V. Exc. imperio statui submissus obtemperare hu-
manissimo, quo mihi fuit dignatus ratione cōmitte-
re trutinandas, decrevi esse laudibus extollendas has
de Sancto Joseph Dissertariones, quas tanti ingenij
dexteritate elaboravit, ac incredibili subtilitate po-
livit Pereruditus Pater Antonius de Peralta Sacrae
Jesuadum ornamentum familiae inter Primores
Maximi Sanctorum Apostolorum Petri, & Pauli
Collegij merito Magister numerandus: haud tan-
tum quia primas in scholastico obtinuit pulvere se-
des, dum Philosophiam, & sacram dictans Theo-
sophiam apprimè vrbis, & Jesuitici orbis erudiebat
alumnos, qui gratitudine acceptam rependentes eru-
ditionem, *eum strenuum in cathedra Seniorum lauda-
vere primum*, quem antea scholæ, laudaverant vni-
versæ: verumetiam quia maiorum Praefectus tanti
studiorum renuntiatus Musæi utilitati reipublicæ
consulens literariæ nullis suæ pepercit sapientiæ
omnigenæ sumptibus, ut eam tractatibus, quos præ-
lo mandavit, varijs divitem redderet, atque nume-
ris omnibus absolutam, vndique relinqueret erudi-
tam. Quos inter tractatus publica gaudentes jure-
merito vsura haud paucas orbi afferunt divitias lite-
rario hæ de Sancto Joseph Dissertationes, quæ in
scholastica anxie desiderabantur arena, quæque cum
ê tanti Doctoris, veluti e Jovis, & Minervæ cere-
bro, emanassent optimæ, elogia jure optimo postu-
lant, dum crissim, aut censuram expectant: ideo
me, quem jura præscribere censorem, tam absoluti
operis merita imparem fecerunt laudatorem. Sed

quæ-

quænam erit laus tanto operi præstanda? Certè non alia nisi quæ tam Doctissimo est Authori exhibenda, qui in eruendis germanis, & cohærentibus Sacrae Scripturae sensibus, & in Theologicis difficillimis quaestionibus decidendis tantum inter Doctores extollit caput, ut in primo alterum Hieronymum, in secundo alterum Protoparentem me conspexisse Maximum crediderim Augustinum: præcipuè si in dubitando acumen, in proponendo claritas, in resolvendo soliditas, in respondendo subtilitas, & in argumentando sit explorata vivacitas. Quibus hoc aureum ita polite sui ingenij dotibus exaravit opus, ut undique acumine refulgeat plenum, unde quaque miretur subtilitate præditum, soliditate firmatum, vivacitate stabilitum, ac omnis scientiæ, Sacrae paginae, & Sanctorum Patrum auctoritatibus ita refertum ut de ipso jure dicatur, quod de operibus Sancti Cypriani Nazianzenus dicebat: *Elaboratum natura opus, doctrina principatus, tam Philosophiæ, quam cuiusvis alterius generis disciplina, idque quacumque cum parte censere volueris, adeo ut in eo variarum artium cognitio mirabilior esset, quam singularum exacta, & perfecta scientia, & rursus singularum exquisita, & modis omnibus absoluta perceptio plus admirationis haberet, quam variarum artium collecta Scientia, vel ut apertiori distinctione hæc explicem alios multiplici rerum cognitione, alios quod summum scientiæ gradum attigisset alios utraque laude, omnes autem omnibus superaret.* Quis enim tanta in hoc opere demiratus portenta, quæ divisa beatum Scriptorem solent efficere, collecta fœlicitant: Censoris onus laudatoris munere

non compleret? Quo Authorem super altitudines montium *sublatum* divinæ particulam auræ ebibisse, diviniora, terrenaq̃ vno junxisse fœdere non affirmaret? Quis si prætiosas Divini verbi gemmas Mariam scilicet, & Joseph ab Authore apprimè demiraretur insculptas, & quæ de eis antea arcana obscura credebantur, & vetustas non intellecta venerabatur, quæ cognita per ipsum posteritas gratulatur in ipsius Authoris laudem, quod de simili Doctore Vincentius protulit Lyrinensis non proferret lætabundus. O Doctor ingenio, studio, doctrina illustris, prætiosas divini dogmatis gemmas insculpe, fideliter coapta, adorna sapienter; adjice splendorem, gratiam; venustatem; intelligatur, te docente, illustrius, quod antea obscurius credebatur, per te posteritas intellectum gratuletur, quod antea vetustas non intellectum venerabatur. En EXme. Princeps laudatoris munus Censoris complere onus, quo ductus prælaudatum tanti Magistri (ó vtinam laus foret vt meretur) opus (me iudice) ad communem utilitatem imprimi, & publicè ferri sentio: quia præter doctrinam, qua scattet, Catholicæ Ecclesiæ Romanæ consentaneam, nullius erroris suspectam, solidam, ac veram, miram Sanctorum Patrum continet eruditionem, qua quisque faciliè sapientiam omnium antiquorum, exquiret, & in absconditis putativi Patris Sancti Sanctorum conversabitur. Sic (Salvo meliori) censeo in hoc Mexiceo S. P. N. Augustini Conventu. Die 7. Mensis Julij Anno Domini 1728.

Fr. Stephanus de la Zerda Moran.

AP.

APPROBATIO

R. P. M. Fr. MICHAELIS DE AROCHE,
*ex Sacra Redemptorum B. Mariæ Virginis de
Mercede Familia, quondam Mexicæ Pro-
vinciæ meritissimi Provincialis, Dēffinitoris,
Maximi Conventus Commendatoris, Rētoris
Bethleemitici Collegij, Qualificatorisque
S. Officij.*

TUSSU D. D.D. Francisci Rodriguez de Nava-
rijo, vtriusque Juris Laurea condecorati Docto-
ris, Jurisq̃ue civilis vespertinæ Cathedræ Pro-
fessoris, atque huius Archiepiscopatus Vicarij Ge-
neralis, &c. Examinis, vel Censoris mihi iniungen-
tis honorem: librum isto Diagrammate luculentissi-
mo circumscriptum, *Dissertationes Theologicae de San-
cto Iosepho*, à R. P. Magistro Antonio de Peralta
acclamatissimo Theologo Societatis Jesu, & in Sciē-
tiarum Cœlo, Prudentiæ ac gubernij salo, maximo
scilicet, Sanctorum Apostolorum Petri, & Pauli
Collegio, diu, noctuq̃ue studiis incumbente profe-
cto, atque Præfecto, Syllogistica methodo accurate
discussum, summa cum voluptate perlegi.

Nec vidisse semel satis est, juvat usq̃ morari.
(Virg. *Æne.* 6.)

Ast: si inter amœna Sacræ expositionis viridantia
vireta, virga purissimi Sponsi Iosephi, adeo virtu-
tum

tum floribus apparet onusta ut nullis littoribus ob-
cientibus, sed olitoribus rivis potius irrigantibus
eloquentiæ, jucundissimis omnium Sanctorum odo-
ramentis scateat: nam quis Ædilem Dominum na-
tum stringentem non vider, qui adamussum Pater-
nitatem non aspicit? *Ecce odor filij mei, meo, asserere*
quibit, videri, Sicut odor agri pleni: (Gen. 27.) &
quid si haud vniversi pulveris pigmentarij, morte
premente, ad æthera progressuram respiciat? Ipsum
Sanctissimum Sponsum Cœlestium comitatum ci-
vibus, mente simul, & corpore olympum ascen-
surum cupientem per rimas arbitror inspectasse:
nec latet liliū diris vepribus implicatum, nitorem
gratiæ inter mundi illibatum illecebras custodisse ad
vividum delineare: *Sicut liliū inter spinas sic ami-*
ca mea inter filias.

Cur igitur noster eximius Scriptor, qui bonum
irenarchiæ sortitus est munus; ut armifer strenuissi-
mus hinc inde ad pugnam in Protoparentis charis-
mata concitat ovantes? Quis nanque virtus aut de-
lus in hoste requirit? Tametsi inclyti Patris Jo-
sephi se objiciant Syllogistica methodo obtutibus
propugnatura fastigia; tantum abest ut horrida du-
mis argumentorum appareant; quin firmitus innixa
rationibus elucescant. Huic placito favet sententia
juris: *arguendo veritas invenitur, (Juris cons. ap. ebor)*
quod non iners, sed potius solers incenso mentis
studio, totoque cordis affectu (Auspice tamen Sa-
pientissimo dissertationum Authore) propugnatu-
rus polliceor; nec atra argumentorum meo obsister
nebula tenuissimo captui: nam primus Scriptor,
me-

melius inquam, vnicus, & nulli secundus, veluti
Phœnix de singularitate famosus, (*Quint. de Phœn.*) ar-
te Syllogistica, qua semper polluit, nam quis suam
non fitiet argumentationis formam politam! Irruet
in iacula: quare bene ad expugnandos acriter hostes,
sic cum Lucano Sacrae Theologiæ strenuus horta-
tur amafios.

*Ad magnum virtutis opus, summosque labores
Primus arenas*

*Ingrediar, primusque gradus in pulvere ponam
Me calor æthereus feriat, mihi plena veneno
Occurrat serpens, fatoque pericula vestra.*

Præsentate meo.

Vnde deveniens iam ad oculatā Chryssim, quod in
præsentī principalius exigitur, quam potius ad sæpe
Cœcam venerationem Authoris; hoc opus fateor
omnibus esse numeris absolutum, nec ab Authoris
acumine alienum, atque orthodoxæ Fidei non ab-
sonum, quare censeo jure, & merito prælo mandari
ad publicam vtilitatem, nostrum commodum, &
istius orbis, & vrbis magnificum monimentum. In
hoc Mexicano Redemptorum Conventu. Die 21.
Mensis Julij Anno Domini 1723.

Fr. Michaël de Aroche.

Licencia del Superior Gobierno.

EL Excmo. Señor D. Juan de Acuña, Marqués de Cala-Fuerte, Cavallero del Orden de Santiago, Comendador de Adelfa en la de Alcantara del Consejo de su Magestad, en el Real, y Supremo de Guerra, General de sus Reales Exercitos, Virrey Governador, y Capitan General de esta Nueva España, y Presidente de su Real Audiencia, y Chancilleria. &c. concedió su licencia para la impressiõ de este Libro, cuyo titulo es: *Dissertationes Scholasticae de S. Joseph*, vista la Aprobacion del M. R. P. M. Fr. Estevan de la Cerda Moran, del Orden de Señor San Augustin; como consta por su Decreto de 9. Julio de 1728. años.

Licencia del Ordinario.

EL Señor D. Francisco Rodriguez Navarajo, Doctor en ambos Derechos, Abogado de la Real Audiencia, y de Presbys del Tribunal del Santo Officio, Cura que fuè de la Parrochia de la Santa Vera-Cruz, Medio Racionero, Racionero, y Canonigo Doctoral de esta Metropolitana Iglesia, Cathedratico en propiedad de Visperas de Leyes en la Real Vniversidad, Capellan del Religiosissimo Convento de Santa Theresa de Jesus, y actual Vicario en èl, Provisor, y Vicario General deste Arzobispado, en la Sede-Vacante, concedió su licencia para la impressiõ de este Libro, cuyo titulo es: *Dissertationes Scholasticae de S. Joseph*, vista la Aprobacion del M. R. P. M. F. Miguel de Aroche, del Real, y Militar Orden de N. Señora de la Merced; como consta por Auto 23. de Julio de 1728. años.

Facultas Religionis.

EGO Andreas Nieto Præpositus Provincialis in Provincia Mexicana Societatis JESU, potestate mihi facta à R. P. N. Michaële Angelo Tamburino Societatis nostræ Præposito Generali, facultatem concedo P. Antonio de Peralta, Professo nostræ Societatis, vt tractatum, cui titulus: *Dissertationes Scholasticæ de Sanctissimo Patriarcha Josepho*, ab ipso compositum in lucem edat, cum aliquos Societatis nostræ Theologi, quibus illum recognoscendum commisi, publica luce dignum iudicaverint. In quorum fidem has literas manu nostra subscriptas, ac sigillo Societatis munitas dedi Mexici die vigesimo nono Junij Anni Domini millesimi septingentesimi vigesimi octavi.

Andreas Nieto.

De mandato P. Provincialis.

Andreas Xaverius Garcia.

Secretarius.

Errata sic corrige.

PAG. 37. lin. 24. *que* lege *quæ*. Pag. 54. lin. 24. *apponitur* lege *opponitur*. Pag. 71. lin. 10. *reliquant* lege *relinquant*. Pag. 121. lin. 29. *ille* lege *illa*. Pag. 166. lin. 25. *Nega* lege *negat*. Pag. 177. lin. 7. *divortis* lege *diversis*.

DISSERTATIONES DE SANCTO JOSEPH.

DISSERTATIO PRIMA: DE PRÆDESTINATIONE SANCTI JOSEPHI.

QUÆ DE SANCTORVM PRÆDESTINATIONE ad primam D. Thomæ partem Theologi disputant, à nobis discussa iam pridem sunt pleno tractatu. Nunc autem ea solum, quæ Sancto Josepho ita unice, ac propriè concernunt, ut alteri cuivis Beatorum adscribi nequeant, in controversiam adducemus. Atque à prædestinatione quidem exordium præsumimus, ut ab illa tanquam omnium Gratiarum fonte, maria Privilegiorum Sancti Josephi prorumpant, & effluant.

Sit ergo.

SECTIO PRIMA: DE ORDINE PRÆDESTINATIONIS SANCTI JOSEPHI.

Prædestinatio (viti dixi in tractatu de illa, diff. 1. sec. 3.) est specialis Dei erga salvandos Providentia, qua nimirum eos in vitam æternam per certa media infallibiliter, & cum effectu perducit. Divus autem Augustinus de bono Perse-

verantiæ cap. 14. sic eam, & optimè definivit: *Præscientia, & preparatio beneficiorum Dei, quibus certissimè liberantur quicumque liberantur.* Et per ly *Præscientia* significantur actus divini intellectus; per ly vero *Preparatio*, actus voluntatis divinæ, intentio scilicet finis, & mediorum electio, in quibus iuxta ibidem, sect. 4. dicta, formaliter, & in recto Prædestinatio consistit.

Atque hæc quidem dicitur non *scientia*, & *paratio*, sed *Præscientia*, & *Preparatio*, ut duplex per particulam *Præ* denotetur Prædestinationis antecessio: Prima videlicet *temporis*, qua Prædestinatio cum essentialiter constituatur actibus internis Dei, præcedit ab æterno, & Prædestinati existentiam, & executionem mediorum, ac finis: Secunda *causalitatis*, nam cum Prædestinatio præparet auxilia, quibus obtinetur æterna salus, ordine præcedit causalitatis salutem. Sic breviter explicata Prædestinationis natura, ne huius nostræ materiæ studiosus, ad prolixos alios tractatus cogatur recurrere, aliqua ex alijs tractatibus præmittenda sunt, ut ordo Prædestinationis Sancti Joseph clarius splendet.

Præmitto igitur primo: quod, uti iam diximus in libro de Divinis decretis, diff. 1. sec. 2, inter plures actus Dei tum voluntatis, tum intellectus datur ordo intrinsecus objectivus, & virtualis prioritatis, & posterioritatis. Ratio ibi tradita, & breviter nunc insinuata, hæc est: quia tunc talis ordo datur inter duos actus v. g. liberos, quando
 unus

vnus & virtualiter distinguitur ab altero, & conducit ad illum, seu in illum suo modo, nimirum *moraliter* influit movendo, & determinando Deum ad eius existentiam; atqui taliter se habent aliqui actus liberi Dei respectu aliorum; nam intentio efficax finis per media indeterminata distinguitur virtualiter ab electione determinati mediij, & moraliter influit in illam movendo Deum, vt hoc medium præ illo eligat pro finis consecutione: ergo inter eos actus datur ordo prædictus.

Præmitto secundo: quod præter scientiam simplicis intelligentiæ de possibilitate mediorum, & finis; scientiamque Mediam de auxiliorum efficacia, requiritur constitutivè, & se tenet pro priori libertatis ad Prædestinationem, scientia visionis eorum objectorum; quibus de facto Deus ad illam movetur. Ratio est: quia omnis scientia, quæ de facto conducit ad Prædestinationem, datur pro priori libertatis ad illam; atqui scientia visionis objectorum, quibus de facto Deus ad Prædestinationem movetur, conducit ad illam, vt pote cognitio alliciens, & moraliter influens in eam: ergo tenet assertum.

Inde scientia visionis meritorum Christi Domini datur pro signo libertatis ad Prædestinationem omnium hominum, nam ex meritis Christi movetur Deus ad illos prædestinandos. Atque idè dicendum est de meritis Beatissimæ Virginis, quam in libro de ipsa, diff. 1. sec. 1. defendimus, fuisse causam meritoriam Prædestinationis omnium hominum.

minum; secundariam tamen, & per influxum prorsus à Christi meritis dependentem. Denique etiam propter eandem rationem scientia visionis de decretis liberis eorum objectorum, quæ ad Prædestinationem movent, requiritur constitutivè ad illam, ut existens in signo libertatis.

Præmitto tertio: quod *liber Vita* iuxta D. Augustinum, Thomam, & alios Patres, ac Theologos, nihil est aliud, quam ea scientia speculativa, qua Deus ab æterno quasi reflexè suam prædestinationem, atque omnes, & singulos Prædestinatos in-
tuetur; habet enim illos quasi scriptos in suo Intellectu, & in notitia sua firmiter retinet. Atque hic vocatur *liber Vita Glorie*: Præter illum autem datur alius quasi secundarius, & secundum quid talis, qui dicitur *liber Vita Gratia*, & est illa scientia, qua Deus videt Justos pro tempore, quo Justi sunt. Verum de hoc latius citato de Prædestinatione tractatu.

Præmitto quarto: quod iuxta ordinem signorum Prædestinationis Christi, & Mariæ à nobis cum Patribus Lugo, & Rhodes, traditum lib. de B. Virg. diff. 1. sec. 1. post signa creationis Mundi, pacti celebrati cum Adam, & permissionis peccati illius, primum obtinet locum signum Prædestinationis Christi, secundum autem signum Prædestinationis Mariæ. Igitur in præsentī duo quærentur: Primum, an post signum Prædestinationis Mariæ immediatè sequatur signum Prædestinationis Sancti Joseph cum ordine posterioritatis objectivo?

Secundum: an nomen S. Joseph inter nomina omnium Prædestinatorum primum occupet locum in libro *Vita Gloria*? Sit ergo.

Prima conclusio: Prædestinatio B. Virginis, & Sancti Joseph sunt in signis immediatè Conjunctæ: ita tamen vt Prædestinatio Sancti Joseph sit in ordine objectivo posteriori ad Mariæ Prædestinationem. Probatur prima conclusionis pars ex Scriptura, nam Esaia 62. dicitur: *Habitabit Iuuenis cum Virgine, & gaudet Sponsus super Sponsam.* In quibus Verbis Evangelicus Propheta prædixit conjunctionem Mariæ cum Joseph, iuxta interpretationem Glossæ aientis: *Caste, & sancte, sicut Maria cum Joseph;* atqui hæc conjunctio non potest esse alia ab ea, quæ præcessit in divina Prædestinatione: ergo in illa fuit talis conjunctio; sed non potest esse alia, nisi in immediatione signorum, quia vtraque prædestinatio non fuit in eodem signo, vt patebit in probatione secundæ partis: ergo Prædestinatio Beatæ Virginis, &c.

Probatur etiam ratione: ex Iesu, Maria, & Joseph resultat vna indivisa Familia Sacra per unionem moralem, cum debita tamen subordinatione: ergo ita decreta est per divinam prædestinationem; atqui subordinatio stat in eo, quod post signum Iesu Prædestinatorum primi, sequatur immediatè signum Prædestinationis Mariæ, & post hoc immediatè signum Prædestinationis Sancti Joseph: ergo tales Prædestinationes sunt in signis immediatè conjunctæ.

Probatur jam secunda pars conclusionis : *Beata Virgo*, uti diximus loco citato, obtulit Deo omnia sua merita, & etiam Filium suum in cruce pro salute, & prædestinatione omnium hominum, cum speciali affectu erga aliquos, ut eis darentur efficacia auxilia, quibus certissimè liberarentur : ergo Deus in suo decreto efficaci prædefinitivo vidit per scientiam visionis ea Virginis merita, oblationem, & applicationem, ac per consequens illa scientia visionis ut existens in signo libertatis divinæ Deum direxit ad electionem Prædestinatorum, cum fuerit cognitio alliciens; sed quoties unus actus divinus ut existens in signo libertatis dirigit ad alium est in ordine prioritatis objectivo ad illum & ille alius in ordine objectivo posterioritatis, iuxta dicta, præmissa : ergo electio omnium electorum est in signo posteriori objectivo ad prædestinationem *Beatæ Virginis*.

Tum sic : ratio naturalis suadet, ut applicatio meritorum Virginis ex speciali affectu, sit primario, & principalius ad Personam magis conjunctam, & magis dilectam à Virgine, & quod Deus vi illorum primo moveatur ad talem Personam eligendam; atqui inter Prædestinatos nullus fuit magis conjunctus, & dilectus à Virgine, quam Sanctus Joseph eius Purissimus conjux : ergo primario, & principalius applicuit sua merita pro Sæcto Joseph, Deusque ex illis motus est ad eum primo inter omnes Prædestinandum. Infero : ergo & Prædestinatio Sæcti Joseph fuit in signo immediato ad Præde-

destinationem Mariæ, fuitque Joseph post Filium, & Matrem Dei primus Prædestinatorum; & eius Prædestinatio fuit in ordine posterioritatis objectivo ad Prædestinationem Beatæ Virginis.

Secunda conclusio cum P. Morales lib. 1. trac. 4. à n. 10. usque ad 11, & lib 3. trac. 5. n. 5. 6. 7: Post Sanctissima nomina *Iesu*, & *Maria*, primum nomen scriptum in libro *Vita Gloria* est nomen *Joseph*. Probatur conclusio: quoties datur inter aliqua nomina maior similitudo fundata in vero, & legitimo titulo ad conjunctionem, conveniens est, ut ordine debito scribantur in libro *Vitæ Gloriæ*; atqui inter nomina *Iesu*, *Maria*, *Joseph* datur maior similitudo fundata in vero, & legitimo titulo ad conjunctionem, cum ea nomina repræsentent eandem Sacram Familiam: ergo scripta sunt in libro *Vitæ Gloriæ* debito ordine, nimirum, ut post nomina *Iesu*, & *Maria* scriptum sit nomen *Joseph*. Minor huius syllogismi, quoad titulum conjunctionis, patet ex probatione inclusa.

Probatur igitur quoad rationem similitudinis: Nomen *Joseph* habet quinque Literas, sicut nomen *Iesus*, & nomen *Maria*, nam *P*, & *h* Joseph vnam faciunt literam, cum *h* sit aspiratio; atqui in hoc numero quinario stat maxima similitudo in ordine ad Scripturam libri *Vitæ Gloriæ*: ergo stat requisita similitudo, ut nomen Joseph sit tertio loco scriptum in libro *Vitæ Gloriæ*. Probatur minor: Omnes, qui scripti sunt in libro *Vitæ Gloriæ*, scripti sunt propter vulnera Christi, & Verbi Incarnationem;

atqui ea vulnera, & Incarnatio significantur in numero quinario; nam ea vulnera sunt quinque, representata in quinque limpidissimis lapidibus, quibus verus David Christus occidit Goliath, id est Dæmonem, ut homines redimeret, & in libro Vitæ Gloriæ scriberentur: Incarnatio autem medijs quinque dictionibus facta est, dicente Maria, Luc. 1. *Fiat mihi secundum Verbum tuum*: ergo in hoc numero quinario, &c. Nec taceam, quod Sanctus Latro, quinque etiam dictionibus in libro Vitæ Gloriæ scriptus est, aiente Domino Luc. 18. *Hodie mecum eris in Paradiso*.

Uterius: quo maior est dignitas alicuius nominis, potiolem debet in libro Vitæ Gloriæ locum obtinere; atqui dignitas nominis *Ioseph* est supra nomina omnium Ecclesiæ Principum, scilicet Apostolorum: ergo potiolem locum obtinet in libro Vitæ Gloriæ, nimirum tertium. Maioris veritas rationi naturali, & recto ordini congruit: Probatur igitur minor nam (ut graviter, & acute notavit P. Morales lib. 3. trac. 8. n. 19. 20. 21. cum Izolano p. 4. c. 7. post medium:) cum Christus Dominus vocaverit Apostolos *amicos*, nullum vocavit *Ioseph*, nisi Patrem suum putativum: ergo propter specialem dignitatem huius nominis, ac per consequens dignitas, &c. Antecedens constat: quia cum propositi essent ad Apostolarum loco Judæ traditoris *Ioseph*, qui cognominatus est *Iustus*, & Mathias, hic, & non ille electus est, cum etiam esset Christi proximus consanguineus, & cum Sanctus Barnabas an-

tea diceretur *Joseph*, ut postea ad Apostolatum assumeretur, nomen mutavit, *Joseph* autem, qui cognominatus est *Barnabas* ab Apostolis, *Act. 4*: ergo quia Christus nullum Apostolorum voluit vocare *Joseph*.

ARGUMENTA CONTRARIA.

ARgumentum primum; contra primam conclusionem: quando Sanctus Matthæus Cap. i. nominat Jesum, Mariam, Joseph, dicens; *cum esset desponsata Mater Jesu Maria Joseph* nullum inter ea nomina punctum, apicem, aut distinctionis notam apponit: ergo cum iuxta S Hieron. in Epist. ad Ephesios cap. 3. *singuli Sermones, syllabæ, apices, & puncta in divinis Scripturis plena sint sensibus*, hoc non potest carere aliquo mysterio; sed non est aliud magis proportionatum, quam significare summam conjunctionem harum Personarum, quæ summa conjunctio est, quod sint in eodem signo Prædestinationis: ergo ita sunt, ac per consequens non datur prioritas, & posterioritas objectiva inter Prædestinationem Mariæ, & Joseph, nec signorum distinctio.

Uterius: quia ex Gersone, & alijs, Pater Ossorius, serm. 2. de Sancto Joseph, hæc habet: *Mira cathena colligati sunt ab Evangelista Jesus Maria Joseph, quia illos tres unum facit, quasi quod quidquid uni eorum tribuitur, alteri tribuatur*: ergo cum Maria, & Joseph sint unum, Prædestinationis signum, quod tribuitur Mariæ, debet tribui Joseph,

absque vlla objectiva posterioritate. Argumentum multum, probat; probat enim, Prædestinationem Sancti Joseph esse in signo Prædestinationis Christi, quod falsissimum est, cum fide constet, Christum esse primum Prædestinatorum, & primariam causam Prædestinationis omnium. Deinde in forma concessio enthymemate, nego minorem subsumptam, quia solum significatur *Vnitas in ratione Familiae*, & *identitas moralis Personarum*, quæ ponitur à jure, & Juristis inter Parentes, & Filios. Ad id quod additur, similiter negatur consequentia, propter eandem rationem.

Argumentum secundum: ideo Prædestinatio Sancti Joseph esset in signo posterioritatis objectivo ad Prædestinationem Beatæ Virginis, quia Deus moveretur ad Prædestinandum Sanctum Joseph ex scientia visionis meritorum Virginis, ut constitutivè requisita ad Prædestinationem; quatenus constituit libertatem ad illam; atqui hæc ratio supponit falsum: ergo est nulla. Probatur minor: hæc ratio supponit, scientiam visionis constituere Prædestinationem ex eo, quod constituat libertatem ad illam, sed hoc est falsum: nam Omnipotentia, & Voluntas in *actu primo*, seu potentia volitiva Dei constituunt libertatem ad Prædestinandum, & non constituunt Prædestinationem, iuxta omnes Theologos: ergo ratio supponit falsum, ac pro inde non tenet.

Præmitto ad solutionem: quod quando Theologi cum Patribus agunt de constitutivis Prædesti-

nationis, solum loquuntur de constitutivis *per modum actus*, seu de actibus divinis illam constituentibus : non autem de constitutivis *per modum principij*, quales sunt Omnipotentia, & voluntas, quæ *formaliter* non sunt actus, licet *realiter*, & *materialiter* sint propter identitatem cum actibus divinis. Hinc in forma nego minorem, ad cuius probationem distinguo maiorem : supponit constituere *per modum actus*, concedo; *per modum principij*, nego, & minorem; & distinguo probationem illius : non constituunt Prædestinationem *realiter*, & *materialiter*, nego; *formaliter*, seu *per modum actus*, cōcedo.

Argumentum tertium : Beata Virgo fuit causa meritoria, quanvis secundaria, minus principalis, & omnino dependens à Christo, meritisque eius, Prædestinationis Sancti Joseph cum præcedentia ad alios electos : ergo pariter dicendum est, fuisse causam meritoriam Prædestinationis SS. Joachim, & Annæ etiam quoad existentiam, sed hoc est falsum, nam principium meriti caderet sub meritum, cum Joachim, & Anna, ut pote principium proximū existentiae Virginis fuerint principium remotum meritorum ipsius : ergo etiam primum est falsum. Prima consequentia patet, quia videtur satis bona paritas inter Virginis Parentes, & Sponsum; reliqua autem constant.

Præmitto ad solutionem : quod cum Virgo, iuxta dicta in tract. de illa, diff. 1. sec. 2. fuerit cum dicta restrictione causa meritoria Prædestinationis omnium electorum, fuit etiam respectu SS. Joa-
chim.

chim, & Annæ adhuc quoad existentiam, quæ iuxta ibi sec. 3. dicta, est Prædestinationis effectus. Quomodo autem id fieri possit, quin principium meriti cadat sub meritum? Facile componitur, dicendo; Mariæ existentiam fuisse decretam per decretum disjunctivum illam determinans, & principia, actionesque disjungens, sic: *Volo Mariam existere, vel per Joachim, & Annam, vel per Zachariam, & Elisabetam, &c. vel per actionem A, vel per B, &c.* Ratio est: quia cum existentia Mariæ non requirat determinatè hoc principium, & hanc actionem, potest in priori signo decerni sine determinatione principij; in posteriori determinari principium, & actio à quibus sit.

Hoc igitur decreto disjunctivo posito, in eo videt Deus Mariam existentem, eiusque merita absolute futura, ex quibus movetur ad eligendos in Parentes ipsius Joachim, & Annam. In hac vero hypothesis, principium meriti non cadit sub meritum, quia existentia Joachim, & Annæ non decernitur propter merita Virginis, ut filia eorum determinatè, sed disjunctim, vel eorum, vel aliorum Parentum. Hinc in forma concessio enthymemate, nego subsumptam cum probatione inclusa, ad cuius probationem distinguo *ly fuerint principium remotionum meritorum*, & requisitum, nego; & non requisitum, concedo.

Verum quia ut hæc solutio sustineatur necesse est legere, & intelligere plura difficillima argumenta à nobis proposita, & extricata loco citato,

tractatus de Beata Virgine, & fortassè librum ad manum non habebis, aliam faciliorem solutionem accipe. Nego igitur primam consequentiam, & argumentum ruit. Ratio autem disparitatis datur ab ipso arguente, quia nimirum ex eo, quod Beata Virgo meruerit Prædestinationem Sancti Joseph, nullum absurdum Theologicum sequitur; ex eo vero, quod meruerit Prædestinationem SS. Joachim, & Annæ quoad effectum existentiae (nam quoad alios effectus nulla est in præsentī difficultas) sequitur, principium meriti cadere sub meritum propter rationem arguentis, & hoc est Theologicum absurdum. Vnde paritas inter Parentes, & Sponsū Mariæ non est satis bona.

Argumentum quartum contra secundam conclusionem: Nomen Sancti Joseph propter Virginem fuit primo loco ante omnes electos scriptum *in libro Vitæ Gloriæ*: ergo nomen Judæ Proditoris propter Virginem fuit primo loco ante omnes Reprobos scriptum *in libro Mortis*. Probatur consequentia: ideo primum, quia Virgo speciali affectu applicuit sua merita pro S. Joseph; atqui non applicuit eo speciali affectu sua merita pro Judæ Proditore: ergo nomen Judæ Proditoris, &c. Præmitto ad solutionem primo: quod licet Prædestinationi correspondeat, iuxta Scripturas, *liber Vitæ*; Reprobationi tamen non correspondet *liber Mortis*, nam ut ait D. Thom. 1. part. q. 24. art. 1. ad 3. *Non est consuetum conscribi eos, qui repudiantur, sed eos, qui eliguntur.* Et potest esse congruentiæ
ra-

ratio, quia talis liber esset superfluous, cum ex libro Vitæ constet indirectè, quinam sint Reprobi?

Præmitto secundo: ex iam dictis lib. de Beata Virg. diss. 4. sec. 2. quam non pigeat videre, si librum habeas, ad argumentum sextum: quod permissio, & non concessio, dari *librum Mortis*, ex eo, quod Beata Virgo non applicuerit speciali affectu sua merita pro Juda, non sequitur, propter eam fuisse eius nomen scriptum in libro Mortis, sumpto *propter positivè, & per se*, sed tantum *permisive, & per accidens*. Ratio est: quia tunc solum effectus secutus, ex actione, vel omissione alterius tribuitur illi tanquam causæ *positivæ, & per se*, quando vel habet obligationem effectum vitandi, vel suam actionem, aut omissionem ponit ea intentione, ut talis effectus sequatur, vel cum complacentia in illo; si autem secus res se habeat, solum potest dici, *permisive, & per accidens* illū causare, uti communiter defendunt Theologi, tractatu de actibus humanis.

His suppositis in forma ad argumentū, primo nego suppositum consequentiæ, nimirū dari *librum Mortis*, & totum ruit. Secūdo permissio *libro Mortis*, distinguo ly *propter* primæ consequentiæ: Propter *positivè, & per se*, nego; *permisive, & per accidens*, concedo. Et distinguo minorem probationis: non applicuit sub obligatione applicandi, vel ex intentione, aut cū complacentia in eo, quod Judas scriberetur in libro Mortis, nego; absq̃ illis, concedo. Virgo igitur nō fuit in causa *positivæ, & per se* tali, ut Judas in libro Mortis scriberetur, quoniā neque habebat

bat obligationē impediendi, ne scriberetur, neque ex intentione, aut cū cōplacentia in ea scriptione, suorum meritorū ex speciali affectu applicationē omisit.

Argumentum quintum: Plura sunt nomina Electorum constantia quinque literis, vt nomen *Jesu*, & *Maria*; sed non eo ipso scripta sunt tertio loco in libro Vitæ Gloriæ; alioqui nomen Sancti Simonis Apostoli, ibi esset scriptum, nam *Simon* quinque literas habet: ergo nostra argumentatio à literis nominis *Joseph* non est bona. Distinguo maiorem: constantia quinque literis, vt manifestantibus vnitatem in eadem Sacra Familia, & Trinitate terrestri, nego; constantia vt cumque, concedo: etenim mysterium literarum non materialiter, sed ex mystica significatione æstimari debet: ea autem est, vt denotetur tam arcta vnitas inter Sacrae Familiæ Personas, vt neque in numero literarum nomina discrepent; & in eo numero detur similitudo, cum Scriptura libri Vitæ Gloriæ. Hæc autem omnia nominibus *Jesu Maria Joseph*, & non nomini *Simon*, aut alijs, aptè conveniunt. Hinc patet ad reliqua.

Argumentum sextum: Nomina *Joachim*, & *Anna*, potius quam *Joseph* debent ex meritis Mariæ esse scripta post illam in libro Vitæ Gloriæ, cum maiorem amorem, quam *Joseph* debuerit illis, vt pote Parentibus, Maria impendere: ergo primum nomen post Mariam scriptum in libro Vitæ Gloriæ non est *Joseph*. Nota cum Patre Azor Institu. moral. tom. 2. part. 2. lib. 12. cap. 4. ex Sto. Thom.

2. 2. quæst. 26. art. 11. quod si attendatur *ordo secundum objectum Charitatis*, magis diligendi sunt Parentes, quam Maritus, & Vxor, nam illi sunt similiore Deo, à quo medijs illis vita præstatur: Si autem attendatur *ordo secundum conjunctionem inter diligentem, & rem dilectam*, magis quam Parentes, diligendus Maritus ab Vxore, & hæc à Marito, quia cum sint *vna caro*, maior inter eos conjunctio intercedit.

Atque hoc ita est loquendo de alijs conjugatis; non autem de Maria, & Joseph: nam Maria etiam attento *ordine secundum objectum Charitatis* magis debuit diligere Joseph, quam Joachim, & Annam: nam ille præ his similior est Deo, propter Paternitatem Unigeniti sui, quam illi Pater æternus communicavit. Hinc in forma ad argumentum distinguo antecedens: post illam immediatè, nego; mediatè, nimirum, statim post S. Joseph, concedo, & nego consequentiam. Ad probationem antecedentis in eo clausam, nego totum assumptum propter dicta in notatione.

SECTIO II:

*DE EXCELLENTIA DIGNITATIS,
ad quam Prædestinatus est Sanctus Joseph.*

Altissima dignitas S. Joseph stat in eo, quod fuerit à Deo electus, ut esset Pater putativus Unigeniti Filij sui, eiusque Nutritius, qui
illum

illum aleret, vestiret, portaret in vlnis, ab hostibus defenderet, in itineribusque, ac laboribus comitaretur: atque vt esset verus Sponsus Genitricis Dei, eiusque quodammodo Dominus, ac superior, custosque fidissimus, ac demum Sacrae Familiae caput: cuius vt dignoscatur quanta sit excellentia Dignitatis, duo in hac sectione quaerenda sunt. Primum, an ea sit maxima, & suprema inter omnes dignitates creatas, excepta solum Dei Maternitate? Secundum, an in aliquo sensu sit infinita? Pro resolutione igitur harum quaestionum.

Præmitto primo: quod cum omnis creata dignitas sit de genere morali, vt pote in existimatione consistens, fundata tamen in aliquo vero titulo, vt est v. g. dignitas Imperatoria: non disquiritur, an dignitas S. Joseph sit infinita in genere physico, sed tantum in genere morali, fundata in veris titulis nuper propositis? Secundo, quod infinitum in aliquo genere, est quod omnes partes, etiam infinitas generis illius in se formaliter, vel æquivalenter continet; ita vt si omnes perfectionis gradus enumerentur, nunquam perveniri possit ad ultimum. Et quaeritur: an talis sit intra genus dignitatis purae creaturae concessae S. Joseph Dignitas?

Præmitto tertio: quod dignitas S. Joseph est de ordine supernaturali hypostatico, nam eius iam enumerata ministeria proximè attingunt vnionem hypostaticam, à Deoque sunt ordinata, vt illi intervirent. Itaque sicut dignitas Matris Dei, quia est in ordine superiori ad reliquas alias, perfectior est

omnibus illis, pariter dicendum esse de S. Joseph dignitate, existimat Eximius Doctor, tom. 2. in 3. part. q. 29. disp. 8. sec. 1. in fine. Attamen cum in ordine hypostatico (qui est immediata conjunctio cum Deo per substantialem unionem, & proximè sequitur ad ordinem divinum, in quo divina natura participatur per identitatem à tribus Personis) Primo loco sit Christus, & secundo Maria, tertium, & infimum occupat S. Joseph. Iam sit.

Prima conclusio: Dignitas S. Joseph est maxima, & suprema inter omnes dignitates creatas, & puræ creaturæ concessas, excepta solum Maternitate Dei. Huius conclusionis fundamenta ponit Pater Suarez loco citato, & propter illa iudicat, non esse improbabilem; verum rationes, quas affert, & aliæ, quas iam subjiciemus, satis probabilem, & tutam demonstrant. Probatur igitur conclusio ex Scriptura: nam Phs. 104. dicitur: *Constituit eum Dominum domus sue, & Principem omnis possessionis sue*, quem textum accommodat Ecclesia S. Joseph, & sic sentit S. Bernardus homi. 3. sup. *Missus est*, dicens, eum fuisse, *servum fidelem, & prudentem, quem constituit Dominus sue Matris solatium, sue carnis nutritium, solum denique in terris magni concilii coadjutorem fidissimum, ut non immerito illi accommodari possit, quod de alio Joseph scriptum est, constituit eum Dominum domus sue, & Principem omnis possessionis sue*. Domus autem Dei resultat ex Jesu, Maria, & Joseph tanquam Domino.

Tum sic: Nulla est dignitas creata etiam Angeli,

geli, Præcursoris; aut Apostoli, cuius possessori concedatur dominatio supra Filium Dei, & Mariam; sed dignitas S. Josephi talis est, ut vi illius Dominationem exercent circa Filium Dei, & Mariam, nam hæc est domus Dei: ergo nulla est dignitas creata, quæ non superetur à dignitate S. Josephi, ac pro inde ea est maxima inter omnes, & suprema. Vtiterius primo: de Angelorum dignitate, & Præcursoris, qui Angelus dictus est, Malach. 3. ibi: *Ecce ego mitto Angelum meum.* Apostolus ad Hebræos 1. ait: *Cui dixit aliquando Angelorum, Filius meus es tu?*

Quibus ex verbis, hanc ego efficacem argumentationem conficio: Nullius Angeli est tanta dignitas, ut illi dixerit Deus, *Filius meus es tu*: ergo nullius Angeli est tanta dignitas, ut ille dixerit Deo, *Pater meus es tu*. Est evidens, nam *Pater*, & *Filius* sunt correlativi; atqui dignitas S. Josephi tanta est, ut Filius Dei illi dixerit, *tu es Pater meus*, & ille Filio Dei, *Filius meus es tu*: ergo dignitas S. Josephi est supra omnem dignitatem Angelorum. Aliter: sicut nullius Angeli est tanta dignitas, ut Deus illi dixerit, *Filius meus es tu*, ita nec tanta, ut ille dixerit Verbo unigenito Patris, *Filius meus es tu*; atqui dignitas S. Josephi tanta est ut Verbo unigenito Patris dixerit, *Filius meus es tu*: ergo dignitas S. Josephi est maxima & suprema inter Angelicas.

Secundo de dignitate Apostolica, sic: Dignitas Apostolorum habet ex Christi ordinatione annexum principatū omnis terræ iuxta illud Phs. 44:

Constitues eos Principes super omnem terram : Dignitas autem S. Joseph habet ex Dei ordinatione annexum Principatum omnis possessionis Dei tam principalis, quàm minus principalis iuxta illud, *constituit eum Principem omnis possessionis suae*; atqui maior est Principatus omnis possessionis Dei, in qua principaliter includitur Jesus & Maria, quam principatus omnis terræ, ut est ex terminis notum : ergo maior est dignitas S. Joseph, quam dignitas Apostolorum. Tertio : magis dilectum inter Apostolos, & Evangelistas extulit Christus ad dignitatem Filij Mariæ, & Fratris sui dicēs, Joan. 19. *Ecce Mater tua*; atqui maior est dignitas *Patris*, quam *Fratris*, & Deus extulit S. Joseph ad dignitatem *Patris* Filij sui: ergo maior est dignitas S. Joseph, quam Apostoli magis dilecti, ac per consequens, quam reliquorum, quos etiam *Fratres* vocavit.

Probatur jam conclusio ratione Eximij Doctoris sup. Dignitas alicuius Personæ sumitur ex ministerijs; ad quæ destinatur; atqui ministeria, ad quæ destinatus est S. Joseph sunt altioris ordinis, quàm ministeria, ad quæ destinati sunt Angeli, Præcursor, & Apostoli; idemque intellige de Patriarchis, & Prophetis, nam fuere proximè conjuncta cum Persona Verbi divini : ergo dignitas S. Joseph est suprema inter illorum dignitates. Ulterius : Dignitas ; quæ magis accedit ad dignitatem Matris Dei, est maior illa, quæ non accedit; atqui Dignitas S. Joseph magis, quam dignitas Angelorum, Præcursoris, & Apostolorum accedit ad dignitatem

Ma-

Matris Dei, propter ministeria circa vnionem Hypostaticam : ergo est maior. Denique si alias rationes, & authoritates desideras, vide P. Morales lib. 3. tract. 8. à numero 26. vbi nostram sententiam propugnat, & eruditè probat cum P. Suar. qui in re nobis faver.

Secunda conclusio : Dignitas S. Joseph est quodammodo infinita in genere morali, ita, vt gradus perfectionis illius, nullus intellectus creatus numerare possit. Probatur conclusio ex Scriptura, hac forma: Quod est quodammodo supra infinitum aliquod simpliciter tale, quanvis absolutè sit inferius, non potest non esse quodammodo infinitum, vt videtur evidens; atqui dignitas S. Joseph, quanvis absolutè sit inferior, est quodammodo supra dignitatem Matris Dei, quæ quidem est simpliciter infinita in genere morali, vt teneo, & probo cum pluribus Sanctis Patribus, & Doctoribus, lib. de Beata Virg. diff. 2. sec. 6; ergo est quodammodo infinita. Probatur minor : quod ex modo loquendi Beatae Virginis, licet absolutè sit inferius, est supra dignitatem ipsius, est quodammodo supra dignitatem Matris Dei; sed Paternitas, seu dignitas S. Joseph, ex modo loquendi Beatae Virginis est supra dignitatem ipsius; nam ipsa Luc. 2, ait : *Pater tuus, & ego dolentes quarebamus te*, vbi Paternitatem Joseph anteponit Maternitati suæ : ergo dignitas S. Joseph, &c.

Vltcrius : Beata Virgo non dixit, *Pater tuus, & Mater tua*; sed *Pater tuus, & ego* in confpectu

pectu Paternitatis Joseph noluit apparere Maternitatem suam; sed hoc est quodammodo extollere dignitatem Joseph supra suam dignitatem : ergo quodammodo extulit, ac pro inde ea est quodammodo supra dignitatem Matris Dei. Probatur deinde conclusio ratione : eo modo, quo aliquis est Pater, est æqualis Filio, nam iuxta S. Hilarium : *Omnis Filius æqualitas Patris est*; atqui S. Joseph quodammodo est Pater Christi, nimirum, *existimativè*, seu in opinione hominum : ergo quodammodo est æqualis Filio suo; sed dignitas Filij Joseph est simpliciter infinita : ergo dignitas Joseph, quavis absolutè sit inferior, & summè distans à dignitate Filij sui (vti re vera est) est æqualis dignitati simpliciter infinitæ, ac pro inde est quodammodo infinita, *quia nullum finitum potest esse æquale infinito.*

Adnota demum primo : quod consulto diximus, dignitatem S. Joseph esse infinitam, *quodammodo*, & non *simpliciter*; quia iuxta omnes Philosophos, & Theologos cū S. Thom. licet inter infinita *quantitatis molis* possit dari vnum maius, *materia-liter* alio; at non ita in infinitis *perfectionis* : vnde respectu vnius infiniti *perfectionis* non potest dari maius; atqui dignitas *Patris*, & *Matris* est de genere *perfectionis*, & maior est dignitas maternitatis Dei, quam Paternitatis S. Joseph, vti est certum : ergo dignitas S. Joseph solum potest esse *quodammodo*, & non *simpliciter* infinita. Secundo : quod in hac quæstione non loquimur de Sanctitate, & Gratia S. Joseph comparativè ad alios Sanctos : de hoc

enim

enim agemus diff. 4. sec. 3. Verum argumenta ibi ponenda, hic videri omnino debent, ne forte mutatis vocibus hic obijciantur. Nunc autem ea solum, quæ immediatè contra præjactas conclusiones militant proponemus, & extricabimus.

ARGUMENTA CONTRARIA.

ARgumentum primum contra primam conclusionem: Alicui Angelo concessum est, vocare Jesum Filium suum: ergo ratio nostra pro superioritate dignitatis S. Joseph comparativè ad dignitatem Angelicam nulla est. Probatur antecedens: nam illa vox, quæ Matth. 3. & 17. in Transfiguratione, & Baptismo Domini è Coelis intonuit: *Hic est Filius meus dilectus* ab Angelo prolata est: ergo alicui Angelo, &c. Præmitto ad solutionem primo: quod illa vox non ab aliquo Angelo; sed immediatè à Patre æterno processit. Ita enim sentit D. Thom. 3. part. quæst. 39. art. 8. ad 2. & alibi: pariterque Sancti Aug. Fulg. & Cyprianus lib. de Baptismo, inquiens: *Hucusque Domine S. Pater non audivimus te ita loquentem ut personaliter tibi assignetur loquutio, quam proferres. Hanc vocem à tua Paternitate delatam, nemo est, qui ambigat: non est, qui sibi hoc verbum audeat arrogare.*

Quia tamen graves Authores, ut videre est apud P. Salmeron, tom. 4. p. 1. tract. 6: eam vocem defendunt ab Angelo prolatam fuisse. Præmitto secundo: quod Angelus illam vocem non pro-

tulit, *vt in Persona propria; sed vt in Persona Dei,* qualiter factum est etiam, quādo S. Michaël Moyfi dixit: *Ego sum, qui sum, Deus Abraham, &c.* At vero S. Joseph, *vt in Persona propria,* dicere poterat, & dicebat Christo: *Tu es Filius meus,* nam Paternitatem Jesu Deus illi concesserat, ideoque maior dignitas illius, quam Angeli est. Hinc in forma, vel iuxta primum præmissum, nego antecedens argumenti, & etiam probationis: vel iuxta secundum nego antecedens, & probationem distinguo: ab Angelo prolata est *vt in propria Persona,* nego; *vt in Persona Dei,* concedo, & nego consequentiam.

Argumentum secundum: Matthæi 11. dixit Jesus de suo Præcuratore Sanctissimo: *Non surrexit inter natos mulierum maior Joanne Baptista:* ergo dignitas Joseph non est maior dignitate Præcursoris. Nota: quod S. Lucas cap. 7. addidit hoc Verbum *Propheta,* dicens, *Major inter natos mulierum Propheta Joanne Baptista nemo est.* Inde P. Cardinalis Toletus cum Sanctis Ambrosio, & Hilario, tenet, Christum Dominum non vocasse Joannem *maio-rem absolute;* sed tantum *comparative ad Prophetas.* Quod si velis cum P. Cornelio textum intelligere *comparative ad Sanctos veteris Testamenti;* dicere potes, non loqui de illis, qui proximè sunt in ordine hypostatico, uti est S. Joseph, nam hi sunt de ordine superiori. Hinc explica textum cum S. Luca, *maior absolute,* nego; *maior comparative ad Prophetas,* concedo; vel etiam *comparative ad Sanctos veteris Testamenti,* non pertinentes proximè ad hy-
po-

postaticū ordinem, & sic neganda est consequentia.

Argumentum tertium : Dignitas S. Joseph non est maior dignitate Apostolica : ergo non est suprema inter dignitates creatas. Probatur antecedens : magnitudo dignitatis mensuratur ex muneribus, & ministerijs, ad quæ destinata est; atqui dignitas Apostolica destinata est ad ministeria altiora, quam dignitas S. Joseph : ergo dignitas S. Joseph, &c. Probatur minor, primo ab authoritate : nam S. Anselmus, Matth. 3. ait. de Joanne Baptista officio ministerij fuisse minorem Apostolis, & reddit rationem : *Maius enim ministerium non fuit, quam Apostolatus*, & sic sentit S. Thom. super eundem Matthæi locum : sicque aliqui interpretantur verba illa Pauli ad Rom. 8 : *Nos autem primitias spiritus habentes in ministerio scilicet, & officio, iuxta illud ad Ephes. 1 : Secundum divitias gratie eius, quæ superabundavit in nobis in omni sapientia, & prudentia, &c.* ergo dignitas Apostolica destinata est, &c.

Probatur secundo minor eadem à ratione : Ministeria Apostolatus ordinata sunt quasi ad generandum Christum in mentibus Fidelium, & ad procreationem Filiorum Dei, qui finis est altissimus, cum sit ad opera spiritualia ; atqui ministeria S. Joseph erga Jesum pertinebant ad opera misericordiæ corporalia : ergo dignitas, &c. Vltcrius : certum videtur, ministeria legis Gratiae attigisse supremum gradum perfectionis, & dignitatis, & in hac lege primus, & dignissimus gradus ex institutione Christi fuit Apostolicus, iuxta illud 1. ad Corint. 12 :

Posuit Deus in Ecclesia, primum Apostolos, qui propterea, Apoc. 21. & ad Ephes. 2: Fundamenta Ecclesiae appellantur: ergo quia dignitas Apostolica, &c.

Ad hoc argumentum respondet Eximius Doctor sup. quod: *probabiliter dici potest, haec munera (scilicet S. Joseph, & Apostolorum) esse quodammodo diversorum ordinum, & ideo non posse tam proprie comparari, habere tamen se mutuo, sicut excedens, & excessum.* Quæ optima sanè solutio tanti Doctoris, ut recte intelligatur, & explicetur, præmittendum est: quod vnum extremum potest esse *entitativè*, seu quoad suam entitatem maius alio, & simul inferius illo, quoad ordinem in quo collocatur. Res clarescit exemplo: nam Theologi communiter ex Scriptura, & Patribus tenent in tractatu de Incarnatione, nullam puram creaturam, etiam infinita gratia ornatam, posse condignè satisfacere, pro mortali, quia merita vel maxima cuiusvis Iusti non possunt æquare malitiam *lætales*, quod est in superiori ordine respectu illorum.

Ratio autem est: quia licet ea merita sint *entitativè* maiora, quam peccatum, quod iuxta Patres, est *nihil*, & si suam bonitatem transcendentalem habeat: attamen ob superioritatem ordinis, in quo est, ab vno tantum lætali exceduntur: quæ quidem superioritas *ordinis* fundatur in conceptu offensæ habentis modum repugnandi gravem, dignitati divinæ nimirum modum *contemptus*; ideoque talis superioritas refunditur in peccatum à dignitate Dei offensi. Pariter in nostro casu dicendum est, ministeria Apo-

Apostolica excedi à ministerijs S. Joseph ob superioritatem ordinis, scilicet hypostatici in quo sunt, nam excercentur immediatè circa Personā Verbi Divini.

Inde sicut malitia peccati mortalis propter repugnantiam, quam dicit ad dignitatem Dei, semper est *in ordine superiori* respectu meritorum Justi, quāvis ea sint entitativè supernaturalia dignificata à Gratia, meritoria vitæ æternæ, & obsequiosa Deo: Ita ministeria S. Joseph propter convenientiam ad Personam divinam Christi, & vnionem Hypostaticam, semper sunt *in ordine superiori*, exceduntque Apostolica ministeria, licet illa sint spiritualia, & altissima quoad entitatem suam. Ex his in forma ad argumentum, nego antecedens, & distinguo minorem probationis: dignitas Apostolica destinata est ad ministeria altiora, *quo ad entitatem*, concedo; *quo ad ordinem*, nego: & sic intelliguntur authoritates probantes minorem: ad cuius probationem à ratione distinguo minorem: pertinebant ad opera misericordiæ corporalia immediatè exercita circa Personam Verbi Divini, ac pro inde posita in ordine superiori, concedo; non ita exercita, nego. Ad id quod additur, distinguo antecedens; attigisse supremum gradum respectivè ad dignitates positas in ordine superiori hypostatico, nego, ad alias, concedo.

Sed contra: ministerium ordinis sacerdotalis, nimirum consecratio corporis, & sanguinis Christi, proximè attingit Personam Verbi: ergo dignitas Sacerdotalis, quæ primum data est Apostolis, est in ordine æquali cum dignitate S. Joseph, ac per consequen-

quens hæc non est supra omnem dignitatem Apostolicam. Nota pro solutione ex S. Joanne Chryso-
stomo, homi. 60. ad populum Anthioquenum, aien-
te: *Non sunt humane virtutis opera, hæc quæ proponun-
tur: qui tunc ipsa fecit in illa cœna, idem ea nunc quo-
que facit: nos ministrorum tenemus locum; qui vero
sanctificat ea, & immutat, ipse est, quod ministerium
Sacerdotale nō est Paternum, & ex persona propria,
sed purè ministeriale, ideoque quando Sacerdos per-
venit ad consecrationem, non loquitur in propria
persona, sed in Persona Christi: at ministeria sua S.
Joseph tanquam Pater circa unionem hypostaticam
in persona propria exercebat; atque adeo erant in or-
dine superiori, in quo Sacerdotale ministerium non
est. Hinc negatur consequentia, & data est disparitas*

Argumentum quartum contra secundam con-
clusionem: D. Tho. 1 p. q. 25. art. 6 ad 4. ait:
*Beata Virgo ex eo, quod est Mater Dei habet quandam
dignitatem infinitam ex bono infinito quod est Deus. Et
Dionisius Cartusianus serm. 1. de Conceptione, in-
quit: Afferunt quidam magni Theologi, quod ratione
huiusmodi maternæ fecunditatis Beatissima Virgo Ma-
ria sit dignitatis quodammodo infinita. Ex quibus au-
thoritatibus, hanc efformo argumentationem: Dig-
nitas Beatæ Virginis ratione Maternitatis est solum
aliquo modo infinita, ibi: *quandam, quodammodo;*
atqui superat dignitatem S. Joseph: ergo dignitas
S. Joseph, ratione Paternitatis non est aliquo
modo infinita. Nota: quod, vti diximus lib. de
Beat. Virg. diff. 2. sex. 6. ly quandam D. Thom.*

& ly quodammodo Cartusiani, non excludunt infinitatem simpliciter talem à Dignitate Matris Dei, sed solum denotant, quod Maternitatis infinitudo non est in esse physico: Indeque dignitas Matris Dei manet infinita simpliciter in esse morali, qualiter non est dignitas S. Joseph. Hinc distinguo maiorem: solum aliquomodo per exclusionē infinitatis in esse physico, concedo; simpliciter in esse morali, nego, & concessa minore, nego consequentiam.

Argumentum quintum: S. Joseph solum in existimatione hominum fuit Pater Christi; sed hæc existimatio non potest facere, vt Persona divina refundat aliquam infinitatem in Patris dignitatem: ergo non refundit, ac pro inde ea non est quodammodo infinita. Nota: quod infinitudo non refunditur in dignitatē Joseph ab hominū opinione, sed à titulo, in quo ea fundatur, nimirum electione Dei, vt esset Pater Unigeniti sui, excercēdo paterna munera erga vnionem hypostaticam. Hinc distinguo minorem: hæc existimatio nudè, & secundum se præcisè sumpta non potest facere, &c. concedo; vt sub divina electione destinante Joseph ad paterna ministeria, & officia, nego.

Argumentum sextum: Dignitas Unigeniti Dei non minus est in ordine superiori, quam in ordine simpliciter infinito; sed quia est in ordine superiori communicat Joseph dignitati esse in ordine superiori: ergo quia est in ordine simpliciter infinito communicat Joseph dignitati, infinitudinem simpliciter talem, ac pro inde ea est simpliciter, &
non

non *quodammodo* infinita, contra conclusionem. Nego consequentiam, & est disparitas: quia ut dignitas Joseph sit in ordine superiori ad alias dignitates, sufficit, quod eius ministeria immediatè exerceantur circa Personam divinam Christi, ascendantque pro inde ad unionem hypostaticam, ordinemque illius; at vero ut sit in ordine simpliciter infinito, requiritur, quod in sua linea, nulla alia dignitas sit maior; atque id non ita est, cum Dignitas Matris Dei maior sit, uti in fine sectionis annotavimus.

Ex præiactis autem hucusque tam pro nostræ sententiæ probatione, quam pro contrarijs argumentis solvendis, clarè cognoscitur, quanta sit piæ huius opinionis probabilitas. Neque illi potest obesse, quod Theologos inter, qui lucubrationes suas prælo mandarunt, solum Doctor Eximius, & Pater Morales supra citati eam exprofesso tractent, & defendant: ideo enim hoc accidit, quoniam præter hos nullus Scholasticorum (quem ego viderim) de S. Josepho Theologicum tractatum scripserit. Spero tamen fore, ut plures ingentem, quem nos pro S. Joseph honore, laborem suscepimus, fœliciore forte, atque eruditore calamo prosequantur; aliaque, quibus sententia nostra firmetur, ac potiora fundamenta adinveniant. Nunc vero sit.

SECTION III.

DE PERFECTIONE, ET TERMINIS

Prædestinationis S. Joseph.

PRæmitto primo: quod inter divinos actus, tum intellectus, tum voluntatis nullus potest esse *entitative* perfectior alio, nam omnes realiter identificantur cum tota perfectione divina, & æquè illam participant. Inde vnus Dei actus solum potest dici perfectior alio duplici modo. Primo, *ex conceptu suo*, quatenus si præcisè attendatur cōceptus metaphysicus, & definitivus vnus, apparet ratione nostra perfectior alio sic amor, quo Deus se amat perfectior est *ex conceptu suo*, quam amor, quo iuxta dicta Tract. de Volun. amat creaturas adæquatè propter ipsas, nam ille movetur ex altiori motivo, quam hic, nimirum ex bonitate divina propter ipsam.

Secundo, *terminative*, quatenus vnus actus respicit excellentiores terminos, quam alius, ideoque *ex parte termini* perfectior est: sic cognitio terminata ad Angelum est *terminative* perfectior, quam terminata ad Formicam. Ex inde fit, quod quando quærimus, vt hic, an Prædestinatio alicuius Sancti sit alia perfectior, non loquimur de maiore perfectione *entitative* sumpta, sed tantum *terminative*. Iam vero, quia Deus ad omnem operationem suam dirigitur æternis Idæis, ac pro inde & ad Prædestinationem, de illis aliqua necessario sunt præ-

præmittenda ne Scholastici, ut quæstionem percipiant, libros alios cogantur evolvere.

Præmitto ergo secundo: quod *Idea*, quæ iuxta D. Aug. idem est apud Græcos; quod apud Latinos *Forma*, communiter usurpatur pro eodem, ac *exemplar*, & hoc ita definitur à Philosopho lib. 1. *Metaph. Cap. 7: id in quod respiciens Artifex operatur*, nimirum est illa forma ab Artifice imitabilis in suo artefacto, seu quam in operatione sua imitari contendit. Cum autem duplex distinguatur exemplar, aliud *externum*, uti est v. g. Imago, quam sibi Pictor proponit exprimendam in tabula; aliud vero *internum*, quod in mente efformatur: fit, quod *Idea* solum pro interno exemplari accipiatur; ideoque Clemens Alexandrinus lib. 4. *Stromat.* ait: *Mentem esse locum idearum*: Atque inde *Idea* distinguitur ab exemplari, nam hoc sæpe sumitur pro externo.

Præmitto tertio: Certum esse apud omnes Patres, Theologos, & Philosophos, in mente divina existere creaturarum *Ideas*; quas D. August. lib. 83. quæstionum quæst. 46. vocat, *Principales formas quasdam, vel rationes rerum stabiles, atque immutabiles*. Quarto: certum etiam apud omnes esse, quod Deus ad producendas creaturas non habet exemplar externum, atque hoc est, *Ideas* divinas, non esse aliquid positum extra Deum, ad quod ipse respiciens operetur, sed esse quid intra Deum positum, residensque in mente divina. Id autem clarè D. Aug. expressit supra, inquiens: *Has autem rationes, ubi arbitrandum est esse, nisi in ipsa mente Creatoris? Non enim ex-*

tra se quidquam positum intuebatur, ut secundum id constitueret, quod constituebat; nam hoc opinari sacrilegum est.

At vero, quia omnis Artifex, quando aliquod ex arte molitur opus, duo habet in mente, videlicet *objectum*, quod sibi proponit imitandum, & *cognitionem*, qua sibi proponit illud: Quibus ex duobus *cognitio* existit in mente ipsius, *existentia physica*, & dicitur *conceptus formalis*, atque etiam *objectum*, quod dicitur *conceptus objectivus* in ipsius mente existit *existentia objectiva*, seu *intentionali*: Inde controversia exoritur, an in vno tantum ex his duobus, an in utroque, divina Idæa adæquatè sumpta consistat? Quam quidem quæstionem iam olim tract. de Scientia absoluta diss. 5. sec. ultim. exprofesso discussam, breviter hic pro Scholasticorum Captu, & commodo resolvam.

Præmitto igitur quinto: cum PP. Carlet. tom. 1. disp. 25. sec. 2. Oviedo cōtrov. 11. Physicæ punc. 3. Izqui. disp. 29. q. 2. prop. 5. Lince, Herr. & alijs contra Thomistas, & Scotistas: quod Idæa divina formaliter adæquatè resultat ex *formali*, nimirum cognitione Dei de creaturis ut factibilibus ab ipso; & ex *objectiva*, scilicet ipsis creaturis factibilibus, atque in mente divina intentionaliter existentibus.

Afferunt patet, tum ex D. August. supra vocante divinas Idæas *formas*, seu *rationes* in mente divina existentes; atqui *forma* existens in mente est Idæa *objectiva*; & *ratio rei* est *cognitio*, seu *propositio*

tio ipsius: ergo iuxta August. Idæa divina adæquate constituitur ex formali, & objectiva. Tum ex D. Thom. 1. p. q. 15. art. 2. corp. aiente: *Vnde plures Idæe sunt in mente divina, ut intellectæ ab ipso; atqui Idææ ut plures sūt Idææ objectivæ, quæ tot sūt, quot objectæ; & Idææ ut intellectæ sunt Idææ formales, nimirum divinæ cognitiones: ergo Idæa ex utrisque resultat, iuxta S. Thom. iam vero.*

Nostra conclusio est: Prædestinatio S. Joseph est perfectior omnibus alijs Prædestinationibus, excepta tantum Prædestinatione Christi, & Mariæ. Probatur conclusio: Idæa divina est vnum ex constitutivis Prædestinationis: ergo quo perfectior erit Idæa, cæteris paribus, perfectior erit Prædestinatio. Est evidens. Subsumo: atqui Idæa, quam Deus habuit de S. Joseph, est perfectior omnibus alijs Idæis, excepta Idæa Christi, & B. Virginis: ergo Prædestinatio S. Joseph est perfectior omnibus alijs Prædestinationibus, excepta Prædestinatione Christi, & Mariæ.

Probatur prius antecedens: id, quod dirigit Deum ad operationem suam per Prædestinationem faciendam est constitutivum Prædestinationis, ut patet in Scientia simplicis intelligentiæ, & Media, atqui Idæa tam formalis, quam objectiva dirigit Deum, ut Supremum Artificem ad operationem suam per Prædestinationem faciendam: ergo est constitutivum Prædestinationis. Probatur minor: Idæa formalis, seu cognitio proponit, & quasi mensurat, id, quod per operationem Artificis
ex-

exprimendum est; Idæa autem objectiva, seu objectum se objicit, & præbet Artifici, ut imitabile, & exequibile; sed hoc formalissimè est dirigere: ergo Idæa tam formalis, quam objectiva, &c.

Probatur iam prima minor subsumpta: Idæa S. Joseph *objectiva* constituitur ex terminis à Deo in ipso factibilibus; & *formalis* est cognitio de illis terminis ut factibilibus à Deo; atqui termini factibiles à Deo in S. Joseph, qui sunt termini Prædestinationis illius, sunt perfectiores omnibus alijs terminis, ad quos alij Sancti, præter Christum, & Mariam, sunt Prædestinati; & pro inde cognitio de illis est perfectior etiam modo dicto in primo præmisso: ergo Idæa quam Deus habuit de S. Joseph est perfectior, &c. Probatur minor: quia termini factibiles à Deo in S. Joseph, & qui sunt termini Prædestinationis illius, sunt Paternitas Filij Dei, Desponsatio cum Dei-Genitrice, Dominium supra utrumque, & reliqua supra sec. 2. relata; atqui tales termini sunt perfectiores omnibus alijs, ut patet ex dictis eadem sec. 2. & ex postea dicendis amplius constabit: ergo termini factibiles à Deo in S. Joseph, &c.

Sed contra argues primo: falsum est, quod Idæa divina constituatur ex creatura, ut factibili à Deo: ergo termini Prædestinationis S. Joseph non constituunt Idæam divinam de illo, & ruit conclusionis probatio. Probatur antecedens: quia PP. sæpe dicunt, essentiam divinam esse creaturarum Idæam: ergo falsum est, &c. Præmitto ad solutionem

nem ex P. Izquier. supra n. 26: quod quando PP. dicunt, essentiam divinam esse creaturarum Idæam, loquuntur de essentia ut *sapiente*, seu ut *cognoscente* creaturas. pro ut à Deo factibiles: ac pro inde interpretandi sunt de Idæa *formali*, non de *objectiva*, ut volunt Thomistæ, quorum est argumentum.

Quod si intelligantur de Idæa adæquata, interpretandi sunt de essentia cognoscente creaturas factibiles in *complexo*: hoc autem *complexum* involvit Idæam *formalem*, nimirum *cognitionem*, & *objectivam*, videlicet creaturas. Nunc in forma ad argumentum, nego antecedens, & distingo antecedens probationis: PP. dicunt, essentiam divinam *secundum se* præcisè sumptam, esse creaturarum Idæam, nego; ut *scientem*, subdistinguo: esse Idæam *objectivam*, nego; *formalem*, concedo.

Argues secundo: Idæa divina est causa exemplaris creaturæ; sed creatura nequit esse causa sui ipsius: ergo nequit constituere Idæam divinam, ac per consequens non eam constituunt termini Prædestinationis Sancti Joseph. Præmitto ad solutionem primo: quod quando Deus creaturam efficit, ad eius effectiorem concurrunt dirigendo, & movendo, tum ipsa creatura, pro ut *objectivè*, seu *intentionaliter* existens in divina mente, concursu quidem in genere causæ exemplaris, nam Idæa iuxta D. August. sonat quandam *formam* exemplarem, & munus formæ exemplaris potius, quam alteri, ipsi objecto convenit: tum cognitio divina de ipsa creatura pro ut *factibili* à Deo, cum talis cognitio, iux-

Iuxta omnes, dirigat Deum ad creaturæ effectiōnem.

Præmitto secundo : quod sicut causa finalis, *ut intentionaliter existens* est prior se ipsa, & sui ipsius causa *secundum esse physicum*, quatenus movet ad ponenda media, quibus suum esse physicum ponitur in executione : Ita causa exemplaris, licet secundum suum esse physicū nequeat esse causa sui ipsius quoad tale esse; attamen secundum suum esse intentionale potest sui esse causa quoad esse physicum, quatenus ad sui positionem movet. Hinc distinguo minorem : creatura secundum esse physicum nequit esse causa sui, quo ad esse physicum, concedo; secundum suum esse intentionale nequit esse causa sui, quoad esse physicum, nego, & consequentiam.

Argues tertio : si termini Prædestinationis S. Joseph constituerent Idæam divinam, fierent ad similitudinem sui, nam essent causa exemplaris, & hæc est illa ad cuius similitudinem effectus fit; atqui nulla entitas potest fieri ad similitudinem sui, cum similitudo petat distinctionem similium: ergo tales termini non constituunt Idæam. Præmitto ad solutionem : quod similitudo alia est *stricta*, quæ nimirum inter extrema distincta datur, ut inter album A, & B : alia vero *lata*, que potius est identitas; talisque similitudo significatur, quando dicitur, quod *Filius divinus est similis Patri in Natura*, nam hæc similitudo potius est identitas inadæquata, ac per consequens lata similitudo.

Deinde licet inter exemplar externum, & ppus detur similitudo *stricta*; non tamen debet dari inter
inter

inter exemplar internum, & opus, sed sufficit *lata*,
 five identitas cōpatibilis cum distinctione *statuum*,
 nam ipsa creatura secundum *statum intentiona-*
lem est causa exemplaris sui ipsius, & à se ipsa di-
 stinguatur secundum *statum existentialem physicum*,
 secundum quem est effectus sui. Hinc in forma, di-
 stinguo minorem: nulla entitas potest fieri ad si-
 militudinem sui, sumpta *strictè* similitudine, conce-
 do; sumpta *latè*, & secundum diversos status, nego:
 & distinguo etiam probationem: similitudo *stricta*
 petit distinctionem, concedo; similitudo *lata*, sub-
 distinguo: distinctionem penes rem, nego; penes
 status, concedo.

DISSERTATIO II.

DE TITULO, ET NOMINE PATRIS

*Sancto Joseph concesso respectu Unigeniti
Filij Dei.*

TOTA, ET EA QUIDEM MAXIMA

*S. Joseph dignitas præcipue consistit, & in Paternitate
Unigeniti Filij Dei, & in desponsatione cum Dei im-
maculata Genitrice: Quia vero titulus, ob quem puta-
tus est, & appellatus Pater Jesu, fuit Matrimonium cum*

B. Virgine dignissima illius Matre, de eo prius,

& postmodum de nomine Patris,

disputandum erit.

SECTIO I.

AN S. JOSEPH VERÈ, ET PROPRIÈ

fuerit Maritus Sanctissimæ Virginis?

PRæmitto primo: quod Matrimonium, & est
Ratum, & est consummatum. Ratum est, quod
inter Personas habiles per verba de præsentibus
contrahitur, copula tamē carnali non consummatur.
Consummatū vero, quod ultra consensum mutuum
in traditionem corporum, copula carnali comple-
tur. Et matrimonium quidem ratum verè, & pro-
priè matrimonium est: nam habet utriusque coniu-
gis

gis cōsensum de præsenti, & nuptias non concubitus, sed consensus facit, vt constat ex vtroque jure canonico, & civili, cap. *cum locum* de spons. cap. *sufficiat*, & cap. *matrimonium* 27. q. 2. & in regula *nuptias* ff. de reg. jur. Ratio autem D. Thom. 3. p. q. 29. art. 2. corp. optima est, quia matrimonium ratum habet formam substantialem, ex qua speciem sortitur; reliqua autem pertinent ad operationem; per quam res aliquammodo suum finem attingit.

Præmitto secundo: quod B. Virgo speciali Spiritus Sancti instinctu cum S. Joseph nupsit: etenim cum Summus Judæorum Pontifex dubitaret, quid faciendum esset de Virgine, quæ propter Virginitatis votum tunc temporis inusitatum nuptias recusabat, omnes Populi Primores ad festivitatem Encæniorum congregavit, ex illorumque suffragio consuluit oraculum, quod clara voce, audientibus omnibus dixit; vocandos esse omnes Viros solutos de familia, & domo David, virgas allaturos in manibus, & cuius Virga repente floresceret, viso super eam Spiritu Sancto sub specie columbæ, ei Virginem nuptui tradendam; hoc autem in S. Joseph impletum est, & illi Maria tradita in Conjugem. Quam quidem historiam affert P. Morales lib. 2. tract. 2. n. 9. & pro ea refert plures PP. & authores, vt S. Hieron. Greg. Irin. Joan. Damasc. lib. 4. de fide cap. 15. Surium Metapha, Cedrenum, & alios.

Præmitto tertio: quod matrimonium S. Joseph cum B. Virgine non fuit Sacramentum novæ legis, nam quando contractum, & morte solutum est,

est, non dum erant à Christo Domino Sacramenta instituta, vt bene advertit Exim. Dr. tom. 2. in 3. p. q. 39. art. 4. disp. 18. sec. 3. Quarto: quod tale matrimonium conveniens fuit propter plura apud Authores vulgatissima, vt propter honorem Virginis, ne putaretur concepisse ex adulterio, & Christi etiam, ne despiceretur à Judæis, vt illegitimus, haberetque custodem; Nutritium, & in suis peregrinationibus solatium; ac demum vt partus Virginis celaretur Diabolo; dum putat, eum non de Virgine, sed de vxore generatum.

Præmitto quinto: quod aliquid potest esse de *fide vel remotè, & quoad se; vel proximè, & quoad Nos*: Primum quidem quando in se verè revelatum est; deficit autem vel propositio Ecclesiæ, vel certitudo moralis de existentia revelationis; sola enim probabilitas non sufficit, vt definitum est ab Inn. XI, damnante propositionem 21; vel aliquid aliud requisitum ad potentiam proximam assensus: secundum vero, cum nihil deficit, vt intellectus possit proximè assentiri. His suppositis quatuor hic quæstiones disputantur. Prima: an Matrimonium S. Joseph cum B. Virgine fuerit verum matrimonium ratum? Secunda: an fuisse, sit de fide? Tertia: an tale matrimonium fuerit inter omnia veteris legis perfectissimum? Quarta: an illud contraxerit S. Joseph in senili, vel virili ætate? Sit ergo.

Prima conclusio cum omnibus Theologis Scholasticis, vti ait Eximius D. & fere cunctis Scripturarijs: Inter Mariam, & Joseph fuit verum matrimonium

nium ratum; Indeque S. Joseph fuit verè, & propriè Maritus Sanctissimæ Virginis. Probatur conclusio ex Scriptura: nam Matth. 1. dicitur: *Joseph Vir eius*, & ibidem: *Joseph Fili David noli timere accipere Mariam conjugem tuam*: & Lucæ 2: *Ascendit Joseph in Bethleem, ut profiteretur cum Maria desponsata sibi uxore*. Ex quibus sic: iuxta regulam D. Aug. admissam ab omnibus Theologis, Verba Scripturæ in sensu proprio sunt accipienda, quoties non apparet patens absurdum, alioqui cuilibet liceret divinare quæcumque mallet; atqui nomina, *Vir*, *Coniux*, *Vxor* propriè significant matrimonium, uti est notissimum, & ex eo, quod in hoc sensu proprio sumantur nullum patens apparet absurdum, ut evidenter constabit solutione argumentorum: ergo inter Mariam, & Joseph, &c.

Quod autem tale matrimonium fuerit ratum, constat ex verbis relatis S. Lucæ, ibi, *desponsata sibi uxore*, nam ut bene advertit. P. Salmeron, tom. 3. de Infantia Salvatoris tract. 29; Virgo in eis non appellatur absolutè *Vxor*, sed cum addito *desponsata*; ut ratione matrimonij vocetur *Vxor*, & quia cõsummandum non erat nominetur *Sponsa*: ergo matrimonium fuit tantum ratum. Probatur iam conclusio ex Patribus, nam S. Isidorus lib. 9. ethymol. cap. 7. ait: *Conjuges verius appellantur à prima desponsationis fide, quanvis adhuc inter eos ignoretur conjugalis concubitus; sicut Maria Josephi coniux vocatur, inter quos neque fuerat, neque futura erat carnalis vlla commixtio*. Et S. Ambrosius allatus à P. Suarez, tom. 2.

in 3. p. disp. 7. sec. 1. inquit: *Virgo desponsata Viro conjugis nomen accepit. Non enim defloratio Virginitatis facit conjugium, sed pactio conjugalis: ergo ex SS. Isidoro, & Ambr. fuit matrimonium ratum.*

Probatur denique conclusio ratione magis convincente, inter plures, quas affert D. Eximius, quam hac forma propono: Non minor perfectio est Virginitas, & matrimoniū in conjuncto, quam in cōjuncto Virginitas, & fœcunditas; atqui B. Virgini cōcessa fuit omnis perfectio possibilis puræ creaturæ, vt in eius tract. dis. 2. sec. 7. latè probavimus: ergo sicut fuit concessa perfectio Virginitatis, & fœcunditatis in conjuncto; ita pariter perfectio Virginitatis, & matrimonij, ac pro inde inter Mariam, & Joseph, &c. Vltcrius: magna perfectio est conjungere cum summa Corporis, & Animæ puritate bona conjugij, nimirum vinculum societatis, & vnitatis, subjectionemque, & obedientiam debitam Marito ab Vxore; sed talis magna perfectio non est neganda B. Virgini, alioquin contra omnes PP. non fuisset perfectissima in omni statu, nec fuisset exemplar imitationis Virginibus, & conjugatis: ergo ea perfectio illi concessa fuit, ac per consequens inter illam, & Joseph fuit verum matrimonium ratum.

Secunda conclusio cum PP. Suarez, sup. sec. 1. dicente esse omnium Theologorum cum S. Thom. Morales lib. 2. trac. 3. Marin de matrimonio tom. 1. disp. Dedicatoria sec. 4. n. 31. contra paucos iam referendos: Absolutè loquendo est de fide, fuisse verū matrimonium ratum inter B. Virginem, & S. Joseph;

Joseph; attamen id nō est de fide *proximè*, & *quoad nos*, sed tantum *remotè*, & *quoad se*. Probatur prima pars conclusionis: id, quod est revelatū in Scripturis est de fide; atqui ut constat ex textibus allatis pro prima conclusione, revelatum est in Scripturis, fuisse verum matrimonium ratum inter B. Virginem, & S. Joseph: ergo est de fide fuisse. Dixi autem *absolutè loquendo*; quia ut aliquid, ut bene ait P. Coninch *absolutè dicatur de fide*, sufficit, ita esse *remotè*, & *quoad se*.

Probatur iam secunda pars conclusionis exceptiva: id est solum *remotè*, non autem *proximè* de fide, quod licet *in re* revelatum sit, non tamen datur certitudo moralis de revelatione; atqui quanvis revelatum in re sit, iuxta textus proximæ conclusionis, matrimonium S. Joseph fuisse verè tale; non tamen datur certitudo moralis revelationis, quia solum datur probabilitas: ergo id non est *proximè*, sed solum *remotè* de fide. Probatur minoris inclusa probatio; quoties apud graves, & Catholicos Authores aliqua revelatio affirmatur, apud alios autem potest probabiliter negari datur solum probabilitas de revelatione; atqui hoc accidit in nostro casu, nam P. Tho. Sanchez lib. 2. de matrimonio disp. 28. n. 1. loquens de hac conclusione, dicit: *Minimè crediderim, esse de fide*. Canisius Mar. lib. 1. cap. 5. ait: *Sine periculo erroris posse utramque partem defendi*. Ac demum Medina lib. 5. de Sacr. homin. contin. cap. 64. inquit: *Posse probabiliter defendi, non fuisse verum matrimonium*, & rationes in contrarium afferendæ, non

non potest negari, quod sint probabiles : ergo solum datur probabilitas de tali revelatione, quæ ad assensum supernaturalem fidei non sufficit, iuxta præmiss. 5.

Tertia conclusio : matrimonium S. Joseph cum B. Virgine fuit inter omnia matrimonia veteris legis perfectissimum, Sanctum, admirabile, & planè cœleste. Probarur conclusio ex Patribus : nam S. Aug. lib. 1. ad Valerianum tom. 7. ait de isto matrimonio : *Omne nuptiarum bonum impletum est in illis Parentibus Christi, proles, fides, & Sacramentum : prolem cognoscimus, ipsum Dominum Iesum Christum : fidem; quia nullum adulterium : Sacramentum, quia nullum divortium. Solus ibi nuptialis concubitus non fuit, &c.* & Rupertus lib. 1. sup. cap. 1. Matth. inquit : *O conjugium verum, & Sanctum, conjugium cœleste, non terrenum : quomodo enim, vel in quo conjugati fuerunt ? Nimirum in eo, quod unus spiritus, & una fides erat in eis, sola illic desinit corruptio carnis : ergo matrimonium Joseph fuit Sanctum, cœleste, & perfectissimum, inter omnia matrimonia veteris legis. Hæc autem restrictio apposita ideo est, quia matrimonia novæ legis elevata sunt à Christo Domino ad rationem Sacramenti, secus illa; indeque inter hæc, & illa nulla potest fieri comparatio.*

Probatur iam conclusio ratione : illud matrimonium est perfectissimum supra omnia alia, quod fit ob altiores fines, & inter meliores conjuges; atqui tale fuit matrimonium S. Joseph : ergo fuit perfecti

fectissimum super omnia alia. Probatur minor: Matrimonium S. Joseph factum est, & ut esset Incarnationis, veluti tegumentum, & ut homo Deus haberet nutritium, Custodemque, & ut consulere-
tur honori Beatissimæ Virginis; deinde meliores conjuges, quam Maria, & Joseph inveniri non poterant, ut patet: ergo tale matrimonium, & fuit ob altiores fines, quam quævis alia, & inter meliores conjuges, ac pro inde super omnia alia perfectissimum. Ulterius: conjugium conjunctum cum Virginitate utriusque conjugis, voto firmata, est abs dubio perfectissimum super alia non ita conjuncta; atqui sic fuit matrimonium S. Joseph, & nullum aliud legis veteris sic fuit: ergo fuit perfectius omnibus.

Quarta conclusio: S. Joseph Mariam duxit Vxorem non in ætate senili, ita ut esset octogenarius qualiter cum S. Epiph. hæres. 78. sensere. Niceph. Gerson. Abulensis, sup. cap. 7. Isaia, & alij; sed in ætate virili, & matura, uti defendit cum communi D. Exim. disp. 7. sec. 3. Probatur conclusio ex Scrip. nam Lucæ 1. dicitur: *Missus est Angelus Gabriel à Deo, ad Virginem desponsatam viro, cui nomen erat Joseph*: ubi S. Joseph, qui paulo ante Incarnationem, matrimonium, contraxit, in ipsa Incarnatione appellatur *Vir*. Tum sic argumentor: Evangelista locutus est in sensu proprio, & sic debet intelligi, iuxta supra relatam August. regulam; atqui nomen *Vir* in propria significatione, sumitur pro homine in ætate virili, & matura, & solet voca-

si *Iuuenis*, vt *Esaiaë* 62. quia est ad iuvandum præparatus, quanvis iuveniles annos excedat: ergo S. Joseph, quando Mariam duxit vxorem erat *Vir*, seu in ætate virili; etsi decidi nequeat, an triginta, vel quadraginta annorum fuerit, vt bene notat P. Suarez, & alij.

Probatur iam conclusio ratione: S. Joseph electus est à Deo Sponsus B. Virginis, vt sub illius ymbra illæsa servaretur ab omni infamia Mariæ existimatio; atque vt tot sustineret peregrinationum incommoda, & pro familia alenda corporaliter laboraret: ergo electus fuit in ætate, & ad generandum apta, & ad laborandum robusta; atqui ad hæc, vt in plurimum, est inepta ætas senilis, præsertim octogenaria: quomodo enim homo senex tot ferret labores? Et quis crederet, senem octogenarium esse Patrem Jesu? Et ad hæc omnia multum proportionata est ætas virilis; præcipuè, cum servari in illo matrimonio debuisset ea, quæ inter Virum, & Vxorem communiter consuevit servari proportio: ergo matrimonium S. Joseph in ætate fuit virili contractum.

Contracto autem eo Sanctissimo matrimonio, & ritè perfectis omnibus veteris legis (si quæ erant) cæremonijs, & solemnitatibus, Sacerdotalique accepta benedictione, cum aliter non solitum sit tradi Sponsam ad cohabitandum cum Sponso; Maria statim à Sacerdotibus data est Josepho, vti tenet S. Greg. Nicenus in orat. de Chris. nativ. & alij Patres, traductaque in domum illius, vbi tempore

Conceptionis Verbi Divini, iam cum Joseph habitabat. Atque ita sentiunt plures Patres, vt S. Chrysoft. homil. 4. in Matth. & S. Tom. 3. p. q. 27. art. 2. ad 3. quanvis Caietanus hic contrarium censuerit. Ratio autem est: nam sicut conceptio Mulieris, quæ concipit in domo viri sui naturalis intelligitur, & legitima; ita si extra domum viri fiat, suspicioni subicitur, ac per consequens, si tēpore conceptionis in domo sui conjugis Maria nō habitasset, famæ illius satis prospectum non esset.

Neque Caietano favet primo: quod Sancto Joseph, Angelus dixerit: *Noli timere accipere Mariam conjugem tuam*, quasi tempore conceptionis Christi, non dum eam accepisset, ad minus cum debitis solemnitatibus, & Sacerdotali benedictione. Nam potius contrarium deducitur ex Evangelio, Matth. enim 1. dicitur: *Voluit occultè dimittere eam*. Et S. Ambros. lib. 2. in Lucam ita exponit: *Quam non accepit, nemo dimittit, & ideo quia volebat dimittere fatebatur acceptam*. Deinde illa alia Evangelij verba, quæ Caietano favere vidētur, *nollet eam traducere*, nō significant, *nolle in domum suam abducere*, sed iuxta communem intelligentiam exppositorum, tantum significāt, *nolle infamare, & accusare, ut ream adulterij*; verū nos aliam, diff. 4. sec. 5. secuturi sumus expositionem. Igitur in text. nobis objecto, verbum illud *accipere* non significat *denuo in domum traducere*, sed quam proposito iam, & animo dimiserat, *domi retinere*, vti expressè S. Chrysoft. & Ambrosius exponunt.

Neque fauet secundo: quod in Evāgelio dicatur de Maria, cū iam visitaverat Elisabetam, *reversa est in domum suam*. Lucæ 1. quasi tūc Maria in domo propria habitasset, cum in eam significatam per ly *suam* rediisset. Nam ly *suam* male intellectum est; etenim per ea verba solū exprimitur, reversam esse in propriam domum, quæ domus erat S. Joseph; dicitur autem *sua* Mariæ, vt ab aliena distinguatur, non vero, quia in ea Maria separata à S. Joseph habitaret, hoc enim, vt bene hic ait P. Suarez, nec habet fundamentum, nec congruit proprietati verborum, quæ maximè in exponendis Scripturis debet attendi.

ARGUMENTA CONTRARIA.

ARgumentum primum contra primam conclusionem. Plures SS. Patres expressè asserunt, Matrimonium S. Joseph non fuisse propriè tale, sed solum sponsalia: ergo non fuit. Probatur antecedens: nam S. Hieron. lib. contra Heluidium ait: *Joseph Mariæ custos fuit potius, quam Maritus*, & in 1. Matth. *Joseph fuisse Nutritium, non Maritum*, & ibidem inquit: *Cum Virum audieris, suspicio tibi non subeat nuptiarum; sed recordare consuetudinis Scripturarum, quod Sponsi Viri, & Sponsa Vxores vocantur*: S. Bern. homil. 2. sup. *Missus est*, ait *Virum Mariæ nominat Evangelista Josephum, non quia Maritus, sed quod homo virtutis erat*: D. Greg. homil. 26. in Evang. *Dominus Mariam habere Sponsum voluit.*

voluit, qui tamen ad eius nuptias non pervenit. S. Aug. serm. 13. de Natali Domini: Concepit Virgo antequam Sponsum haberet, parit, antequam nubat. D. Epiph. hære. 78: Virgo desponsata, & non nupta. S. Hilar. cano. 1. in Matth. dicit, Virginem fuisse Sponsam, non verè conjugem. S. Petr. Cryfolog. serm. 157: Ioseph Maritus, solo nomine, conscientia Sponsus, ac demum S. Chrysoft. homil. 4. in Matth. Conjugis nomine Sponsam intelligit: & Cyrill. Hierosolim. Catechesi. 12. Maria propter solam desponsationem Vxor Ioseph vocabatur.

Uterius S. Cyprianus, serm. de passione Domini, & Ambrosius epist. 79. lib. 2. in Lucam, & lib. de institut. Virg. cap. 6. dicunt: Christum in Cruce tradentem Joanni Matrem suam, eam à Ioseph separasse, vt indicaret, eorum non fuisse verum conjugium: ergo non fuit. Præmitto ad solutionem primo: quod Sponsalia, vt bene definivit Jurisconsultus Florentinus leg. 1. ff. de Sponsalibus sunt mentio, & repromisso futurarum nuptiarum. Indeque Sponsalia esse de futuro intelliguntur, vt Ulpianus leg. 2. eodem titulo, tradidit, his verbis: Sponsalia dicta sunt ab spondendo, nam moris fuit veteribus stipulari, & sponderi sibi uxores futuras: hincque fit, vt in rigore loquendo eas intelligamus Sponsas, quas de futuro nominamus.

Præmitto secundo: quod aliquando Sponsa de futuro vocatur vxor: idque patet, tum ex Script. Gene. 29. vbi Jacob ait ad Labam, da mihi uxorem meam, nimirum Rachelem, quæ tamen solum erat Spon-

Sponsa de futuro: tum ex iure canonico, cap. *Juvenis*
 de Sponsalibus, ibi: *quia ipsa conjux ipsius fuisse dici-*
tur. Pariter etiam conjuges, qui per verba de præ-
 senti matrimonium ratum contraxerunt appellari
 solent *Sponsi*; vt ab alijs conjugibus matrimonio con-
 summato talibus distinguantur. Id patet ex Evange-
 lio: nam vt bene notarunt S. Aug. & alij PP. rela-
 ti in C. institutum. C. conjuges, & C. conjugium
 27. q. 2. in eodem cap. 1. Matth. B. Virgo, & vo-
 catur *conjux*, ibi, *noli timere accipere Mariam conju-*
gem tuam, & appellatur *Sponsa*, ibi; *cum esset desponsata*
Mater Jesu Maria Joseph.

Præmitto tertio: quod iuxta certissimam re-
 gulam Theologorum, vt intelligantur SS. Patres,
 debet attendi, quas tunc temporis agitabant quæ-
 stiones, & secundum illas, explicandi. Patres igitur
 contra nos allati, acriter pugnabant contra hæreti-
 cos, perpetuam Purissimæ Mariæ Dominae nostræ
 Virginitatem impugnantes, argumento male dedu-
 cto ex illius matrimonio cum S. Joseph. Inde re-
 cusabant vti istis terminis, *Maritus, Vir, Conjux, nu-*
ptia, vt significarent, Mariæ castissimum matrimo-
 nium non fuisse consummatum, & mansisse semper
 Virginem. Et iure quidem negabant eos terminos,
 absolutè, & simpliciter acceptos; quia solum per
 matrimonium ratum, & consummatum conjugati,
 propriè, perfectè, absolutè, & simpliciter dicuntur
conjuges, quia carnaliter coniunguntur, de illisque
 verificatur illud, *erunt duo in carne vna.* His ita sup-
 positis.

Ad argumentum in forma, nego antecedens, & ad authoritates Patrum explica eorum verba sic: *Non Maritus, non Vir, non Conjux, non Nupta, sed Sponsa*, per exclusionem veri matrimonij rati, nego; per exclusionem matrimonij consummati, concedo. Ad id, quod additur, dic: SS. Cyprianum, & Ambrosium in ea conjectura supponere, S. Joseph tempore mortis Christi è vivis non excessisse; hoc autem, uti ait Exim. D. incertum est, & non admodum verisimile. Imo credibilius, & congruentius est, quod plures Patres, & Doctores, infra ad argumentum septimum referendi tradunt, nimirum S. Joseph tunc temporis iam fuisse mortuum: cuius sententiæ ratio pro nunc hæc esto: quia si S. Joseph tunc viveret, cur ab illo Mariam Jesus separaret? Cur eam Joanni commendaret, & non Josepho? Cum hic esset fidissimus illius Sponsus: unde fidelior Custos, ac minister nullus erat alius, qui quæreretur. Ex hinc ab eorum Patrum conjectura alios Patres secuti reverenter abcedimus.

Argumentum secundum: non minus in Evangelio dicitur S. Joseph *Pater* Christi, quam *Vir Mariæ*; atqui ad proprietatem verbi *Pater*, sufficit, quod fuerit *Pater* existimatus: ergo ad proprietatem verbi *Vir*, sufficit quod fuerit *Maritus* existimatus: ac per consequens non fuit verus *Maritus*. Præmissæ constant, & consequentia videtur satis exprimi à S. Bern. homil. 2. super *Missus est*, inquit: *Nec Vir Matris, nec Filij Pater Joseph extitit, quanvis utrumque ad tempus, & appellatus sit, & putatus.* Ad
argu-

argumentum, nego consequentiam, & est disparitas: quia de fide est S. Joseph fuisse Patrē existimatum. Lucæ 3. ibi: *ut putabatur Filius Joseph*, cum de fide etiam sit, Dominam nostram mansisse semper Virginem.

Attamen de fide non est S. Joseph fuisse Mari-
tum Virginis existimatum. Imo contrarium est de
fide, iuxta secundam conclusionem. Vel aliter:
quia ex eo, quod S. Joseph fuisset verus Pater, &
non purē existimatus Christi, sequeretur contra fi-
dem amissio Virginitatis in Maria purissima: ex
matrimonio autem vero, sed solum rato, nullum
Marianæ Virginitatis detrimentum sequitur, sed
potius maxima Gloria. Et P. quidem Suarez hoc
argumentum vocat *evassione[m] erroneam*, cum sit
contra vim verborum Scripturæ, & absque vlllo
fundamento in ea, vel in traditione. Denique S.
Bernardus explicandus est, ut ipse, & alij Patres in
primo argumento.

Argumentum tertium: Plures Patres, nimi-
rum Greg. Nizen. homil. de nativ. Chr. Damasc.
lib. de fide cap. 15. Niceph. Andreas Cretensis, &
alij tradunt, Beatissimam Virginem, cum iam Un-
decim annos degisset in Templo, essentque vita
functi Parentes eius, speciali Dei instinctu, deditam
esse à Sacerdotibus S. Joseph, uti digniori ex eadem
familia, & Tribu, nomine desponsationis, ut eius
Virginitatem custodiret: ergo illud non fuit matri-
monium, sed quasi quoddam pactum cum S. Joseph
initum ut Mariæ custos esset, atque illi ministraret.
Ad

Ad argumentum, distinguo consequens: illud non fuit matrimoniū consummatum, concedo; ratum, nego: & historia quidem, matrimonium fuisse solum ratum probat, vt consideranti patebit. Alia solent contra hanc conclusionem opponi argumenta, quæ sectione sequenti opportunius proponemus.

Argumentum quartum contra secundam conclusionem: quod probabiliter negari potest, non est de fide; sed matrimonium S. Joseph fuisse verum, probabiliter negari potest, iuxta Authores supra allatos: ergo fuisse verum, non est de fide. Distinguo maiorem: non est de fide proximè, & quoad nos, concedo; remotè, & quoad se, nego; iuxta dicta in conclusione, & præmisso quinto. Quod si aliquis cum P. Marin sup. à n. 32. vsque ad 35. dicat, sibi ob authoritates Scripturæ supra relatas, probabilem non esse contrariam sententiam, poterit cum eodem asserere, matrimonium S. Joseph, esse *proximè, & quoad nos* de fide, quia cum constet morali certitudine de revelatione, potest fide divina credi, præstarique illi supernaturalis assensus. Verū citatum Marin videre debet disp. 8. de fide sec. 4.

Argumentum quintum contra quartam conclusionem: (cōtra tertiam enim nullum apponitur) exScrip. nam Joëlis 2. dicitur: *Effundam spiritum meum super omnem carnem, & senes vestri somnia somniabunt.* Quæ iuxta Ægidium Zamorensensem lib. de S. Joseph, in eo fuere verificata Matth. 1. ibi: *Apparuit in somnis Joseph, &c:* ergo tempore illius apparitionis, quod fuit paulo post conceptionem Verbi, &

& matrimonium S. Joseph, iam hic erat senex. Nego consequentiam, nam immediatè additur in textu, & *Iuvenes vestri visiones videbunt*, quod Lyra sic interpretatur: *Iuvenes, id est, hominibus cuiuslibet ætatis dabitur Spiritus Prophetia*. Vnde patet, quod textus tam de senibus, quam de Iuvenibus, & viris loquitur: & cum aliunde detur ratio efficax nostræ conclusionis, probans S. Joseph fuisse tunc virum maturæ ætatis, vt suo muneri posset satisfacere; ex textu Joëlis potius inferendum est, fuisse virum, quam senem.

Argumentum sextum: Argumentatio sumpta ex picturis antiquis, bona, & efficax est, sicuti est sumpta ex Scripturis authenticis, atqui plures picturæ antiquæ repræsentant S. Joseph senem: ergo talis dicendus est, & non Vir. Minor est indubitata, & maior constat ex S Greg. lib. 9. epistolarum epist. 9. ad Severum relata in cap. *perlatum* de consecrat. dist. 3. vbi hæc habet: *Pictura hoc Idiotis præstat cernentibus, quod legentibus Scriptura; quia in pictura ipsa etiam ignorantes, vident quid sequi debeant, in ipsa legunt, qui litteras nesciunt. Vnde & præcipue Gentibus pro lectione pictura est*: ergo argumenti consequentia tenet.

Ad argumentum concessis præmissis, nego consequentiam: S. enim Joseph pingitur senex, non quia tempore initi matrimonij talis fuisset, sed propter plures rationes, quas Authores nostræ sententiæ congerunt: ex quibus duas potiores seligo. Prima est, vt ex pictura colligatur mentis illius, &
casti-

castitatis virtus, ac immaculata vita, iuxta illud Sapientiae 4: *Cani autem sunt sensus hominis, & aetas senectutis vita immaculata.* Secunda est, quia cum initio nascentis Ecclesiae perpetuam Mariae Virginitatem, multi negarent Hæretici, eaque non dum, ut modo, radices in cordibus Fidelium satis fixisset, necessè fuit, ut in ætate senili, & frigida Joseph pingere-
 retur, ne si exprimeretur Iuvenis, aliquid carnale de illo, & Maria in suspicionem veniret. Nunc vero hac ratione cessante, Romæ, in Hispaniæ, ac in Alemanniæ regnis, uti plures testantur, in ætate virili depingitur.

Argumentum septimum: S. Joseph mortuus est anno fere duodecimo ætatis Christi, nam ab eo anno, nulla in Evangelio de S. Joseph mentio fit: ergo verisimilius est, illum quando Mariam duxit, & Jesus natus est, valde senem fuisse; senex enim citius mori præsumitur, quam Iuvenis, ut habetur in leg. *nam & si Parentibus* ff. de inoffic. testam. Præmitto ad solutionem: quod licet S. Epiphanius hæres. 78. senserit: S. Joseph mortuum fuisse paulo post duodecimum annum ætatis Christi, ut in argumento dicitur: aliqui vero Authores relati ab Izolano 4. p. cap. 1. tempore prædicationis Christi è vivis abjisse censuerint: ac demum S. Cypri. Serm. de passi. Domini. S. Ambro. tract. de Instit. Virg. in cap. 23. Lucæ. S. que Chrysoft. homil. 5. sup. cap. 1. Matth. adhuc vixisse S. Joseph tempore Passionis, & Resurrectionis Dominicæ asseruerint.

Attamen congruentius, & probabilius est, quod
 tenent

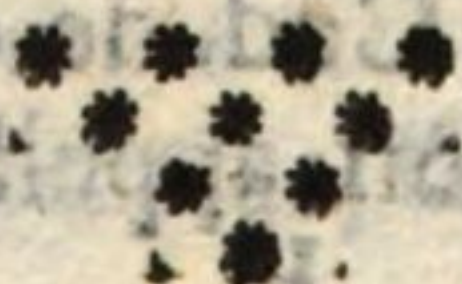
tenent D. Hieron. lib. contra Helvid. S. Bonav. de Vita Christi, cap. 17. S. Bernard. Senensis, tom. 3. ferm. de S. Joseph, cap. 3. Gerson, Comistor. Viguerius. PP. Suarez, Salm. Canis. Barrad. & alij plures, nimirum, S. Joseph paulo ante, vel post baptismum Christi, & ante nuptias Cannæ Galileæ obdormisse in Domino. Hoc autem satis probari videtur, tum ex Script: nam quando Christo prædicanti nuntiaturum fuit; *ecce Mater tua, & fratres tui foris stant quærentes te.* Matth. 12. nihil dicitur de Patre illius, quod signum est tunc iam fuisse mortuum. Tum etiâ ratione: quia ab illo tempore, cum iam Christus novæ vitæ genus institueret, non egebat ministerio S. Joseph, nec etiam Maria, cum ea esset sub cura Filij sui, qui iam tunc volebat manifestari Filius Dei, & Virginis, vnde cessabat finis, ad quem S. Joseph electus erat. Hinc, nego antecedens cum consequentia, nec probatio vrget, nam à duodecimo anno vsque ad trigesimum, Christus voluit esse occultus, & ita oportebat esse S. Joseph, ideoque de illo nulla mentio fit.

Argumentum octavum: ad honorem, & nomen Patris, vt talis nominaretur à Christo, & ad altissima suæ electionis munera oportuit, fuisse senem S. Joseph, quando duxit B. Virginem: ergo ita fuit. Probatur antecedens: nam Apostolus 1. ad Timot. 5. ait: *Seniorem ne increpaveris, sed obsecra, vt Patrem;* & Imperatores Valentinus, Theodosius, & Arcadius in leg. 2. Cod. de officio divers. Judicum, iubent, senes non appellari, *Fratres*, sed *Patres*,

tres, ibi, neque in proscriptionibus suis fratres audeant nominare; videlicet propter venerationem senectutis, dicente jure consulto Calistrato, leg. 5 ff. de jure immunitatis, semper in Civitate nostra senectus venerabilis fuit, namque maiores nostri eundem honorem senibus, quem Magistratibus tribuebant: ergo quia honor, & nomen Patris congruentius, quam alijs, datur senibus, ac per consequens, ad honorem, & nomen Patris, &c.

Præmitto ad solutionem: quod licet absolute loquendo honor, & nomen Patris, potius quam Junioribus,tribuendum sit senibus: attamen si tale nomen non sit nudum, sed ad ministeria, quæ robur, & vires corporis exigunt, tale nomen Juniori potius, quam seni debet attribui, senes enim vires habent attritas, integras Juvenes. Cum igitur finis electionis S. Joseph in Virginis Sponsum, & Christi nutritium fuerit, ut eos aleret, totque perferret labores, constat, non senem, sed Virum fuisse eligendum. Neque maior securitas continentiae sperari debuerat à sene, quam à juvene: eam enim non tam ætas, quam virtus, & Spiritus Sancti Gratia, qua S. Joseph abundabat, secure promittunt. Ex his ad argumentum, distinguo antecedens: oportuit fuisse senem S. Joseph, si senectus esset apta ad ministeria, ad quæ electus est, concedo; si non esset, nego, & concedo totam probationem, in qua nihil contra nos.

SECTIO II.

UTRUM S. JOSEPH VOTUM VIRGINITATIS emisit? Et quomodo hoc cum vero matrimonio potuerit stare?

P Ræmitto primo: quod Purissimus Joseph fuit semper Virgo. Hoc expressit Card. Petrus Damianus, Epist. 11. c. 4. ad Nicolaum Papam, inquiens: *Ecclesie fides in eo est, ut non modo Deipara, verum etiam Putativus Pater, atque nutritius, Virgo habeatur.* Et ratione etiam duplici constat. Prima: quia S. Joannes Baptista, quoniam futurus erat Christi Præcursor, & semel in Baptismo Sacratissimum illius Corpus contrectaturus, electus est Virgo Purissimus: ergo potiori iure S. Joseph, qui erat futurus Pater Christi, ut eum nutrieret, foveret in gremio, portaret in manibus, & millies contrectaret, debuit Virgo Purissimus eligi. Secunda: quia Trinitas coelestis, nimirum *Pater, Filius, & Spiritus Sanctus* Virgo est, ut Naziancenus cecinit, *Prima Trias Virgo*: ergo etiam Trinitas terrestris, scilicet *Jesus, Maria, Joseph*, debuit esse Virgo.

Præmitto secundo: quod in lege etiam veteri fuit in magno pretio Virginitas. Id patet: quia in Templo hierosolymitano fuere Virgines Deo consecratae, uti asserunt S. Ambros. lib. de Virginit. Cyrill. lib. adversus Antiophanos, cap. 27. Origen. tract. 2. in Matth. PP. Canis. Suarez, Barradas, & alij:

alij : multiq̃ue etiam Viri Sanctissimi, Virginitatem, vt æstimabiliorem coluere, vti de Hieremia, & Elia testatur S. Ignat. M. epist. ad Philadelphien-
ses, & S. Ambr. lib. 1. de Virgin: ac de tribus Pue-
ris missis in fornacem ignis ardentis. S. Damasc.
lib. 4. cap. 25. tradit. Imo Josephus libro 13. anti-
quit. cap. 8. ait : Essenos Sanctos à Judæis habitos
fuisse, quoniam perpetuam castitatem servabant.
Ratio autem tantæ æstimationis erat, quia cum vir-
ginitas maximè ad perfectionem spiritus conducat,
atque à terrenis curis, & sollicitudinibus hominem
abstrahat, est secundum honestam rationem æstima-
bilior, & appetibilior, præcipuè multiplicato iam sa-
tis per alios humano genere.

Præmitto tertio : quod iuxta plures gravissi-
mos Authores, & si conditio turpis contra bonum
prolis matrimonio adjecta, illud anullet, vt habetur,
cap. fin. de condit. appos. at conditio honesta, licet
ei bono contraria, vt si contraherent duo sub con-
ditione servandi perpetuam castitatem, seu nun-
quam petendi debitum, matrimonium non irritat.
Ratio est : quia copula carnalis non est de essentia
matrimonij; sed tantum consistit in tradendo domi-
nio corporum, & bene potest tradi tale dominium
sub conditione eo non vtendi; nam vt latè propu-
gnavi, tract. *de Dominio, & usu*, hic distinguitur, &
separari potest à dominio : ergo dicta conditio,
quamvis sit contra bonum prolis, matrimonium
non irritat.

Neque contra hoc assertum dicas primo, hanc
con-

conditionem, *contraho tecum, si neque tu, neque ego*
tradamus dominium nostrorum corporum, matrimo-
 nium irritat: ergo pariter hæc: *si mutuo servemus*
castitatem. Negatur enim consequentia, quia pri-
 ma conditio est contra essentiam matrimonij; secus
 secunda, propter dicta, & dicenda. Neque secun-
 do dicas: tale matrimonium nullum effectum ha-
 biturum, ac pro inde irritum esse; haberet enim plu-
 res effectus, ut est inhabilitas ad aliud matrimo-
 nium, vivente Vxore, non fornicari, si accedat ad
 illam, adulterari, si cognoscat aliam: ac demum ro-
 go adversarios, an propter has rationes nullum sit
 matrimonium inter eos initum, qui ante illud vo-
 tum Religionis, ac castitatis emisere? Quod qui-
 dem nemo dicet; & tamen contrahunt cum obliga-
 tione non se cognoscendi carnaliter, utendi que cor-
 poribus.

Præmitto quarto: quod votum vel potest esse
absolutum, si nimirum vovens absque vlla conditio-
 ne illud nuncupet; vel *conditionatum*, si sub aliqua
 conditione fiat. Quod si conditio apposita conti-
 neatur tacite in ipso voto, non facit illud conditio-
 natum, licet de ea fiat expressa mentio, nam si talis
 conditionis expressio fiat eo modo, & non alio, quo
 tacite continebatur, nihil operari certi iuris est, uti
 habetur in leg. 3. ff. de Legat. 1. & ibi Doctores, &
 Bart. in leg. *Cornelius* ff. de hæred. instit. Taciti
 enim, & expressi idem est iudicium in his, quæ ve-
 niunt ex ipsa rei natura, ut in leg. *Cum quid* ff. si cer-
 tum petatur, & ibi Jason, & Doctores. Talis autem
 est

est hæc conditio voto adjecta: *Nisi Deo aliud placuerit*, nam in omni voto includitur, ideoque expressa non tollit vim voti absoluti. Similiter in promissione hæc conditio, *si acceptetur*, eam non facit conditionatam, quia ut dixi in tract. *de Promissionibus, & Stipulationibus*, acceptatio essentialiter ad obligationem promissionis requiritur, adeoque in ea talis conditio necessario clauditur.

Præmitto quinto : quod Beata Virgo, uti cum fere omnibus Theologis defendi, in lib. de ipsa diss. 5. sec. 2: votum absolutum Virginitatis emisit, & in ea Deo per votum offerenda Prima fuit. Hoc que ut certum tenendum est; uti enim ait P. Bolandus, B. Virginem votum emisisse Virginitatis, *Nemo nunc dubitat, nisi, qui pariter, & Ecclesia Catholica, & castitatis hostem se profiteatur. Quo enim alio illa spectat plena admirationis interrogatio? Quomodo fiet istud, quoniam Virum non cognosco?* Inde B. Virgo non nisi speciali Spiritus Sancti motione, & instinctu matrimonium cum S. Joseph celebravit. His suppositis, ut quæstionis iam titulo respondeamus, sit.

Prima conclusio : S. Joseph antequam cum Maria Purissima iniret conjugium, votum absolutum Virginitatis emisit; primusque omnium post B. Virginem tale votum nuncupavit. Ita PP. Alderete de Incarnat, tom. 2. disp 6. sec. 2. & Morales tract. 2. lib. 6. n. 13. Probatur conclusionis prima pars, ex Script. nam infinita Dei sapientia, ut dicitur Sapi 8: *Attingit à finē usque ad finem fortiter,*

& disponit omnia suaviter : ergo disponens , quod B. Virgo in matrimonio cum S. Joseph intactam suam servaret Virginitatem, disposuit suaviter media, ut talem finem adipisceretur; atqui nullum medium suavius, & congruentius fuit, quam quod Sponsus futurus Mariæ in eodem esset Virginitatis servandæ proposito, & illud voto firmaret : ergo disposuit quod S. Joseph ante matrimonium votum Virginitatis emitteret, sicque illud emisit; & quidem perfectiori modo, nimirum *absolute*, & absque vlla conditione eius obligationem suspendente.

Probatur etiam conclusio ex Patribus, illam enim insinuat S. Aug. lib. de S. Virg. cap. 4, in-
 quiens : *Desponsata est Viro iusto non ablaturo, sed potius custodituro, quod ipsa iam voverat*, nimirum vovendo etiam : & expressè tenet Gerlon. 3. p. ferm. de Nativit. Virgi. cons. 2. Alph. 59. lit. V, dicens : *Vovit Maria Virginitatem, vovit, & ipse Joseph*. S. item Hieron. lib. contra Helvid. ait : *Josephum Virginem fuisse per Mariam, ut ex Virginali conjugio Virgo Filius nasceretur*; atqui Maria fuit Virgo sub voto Virginitatis : ergo etiam Joseph, ut sic omni modo esset Virgo per Mariam. Demum lib. 7. revelationum S. Birgittæ, cap. 25. dixit ei B. Virgo : *Pro certissimo scire debes, quod Joseph antequam desponsavit me, intellexit in Spiritu Sancto, me vovisse Virginitatem*; sed incredibile est, quod S. Joseph id sciens, non etiam voveret, ut magis placeret Deo, & similior esset Sponsæ suæ : ergo credendum est, vovisse : & ita factum esse habetur apud V. M. Mariam de Agreda, cap. 22. n. 36. Pro-

Probatur iam conclusio ratione : in B. Virgine fuit perfectissima justitia; sed justitia est *constans*, & *perpetua voluntas jus suum unicuique tribuendi*, ut definitur Vlp. leg. Justitia ff. de just. & jure: ergo in B. Virgine fuit constans, & perpetua voluntas jus suum unicuique tribuendi, ac pro inde tribuendi Josepho in matrimonio jus in corpus suum; atqui, talem voluntatem non habuisse, videretur, si volens cum eo contrahere, non ei manifestasset suum votum Virginitatis perpetuo servandæ, obtinuisset quæ ab eo, & consensum, & maiorem securitatem, quæ quidem stabat in eo, quod ille simile votum emitteret : ergo emisit. Vltcrius : quia Sacerdotes consecrantur ad ministerium tangendi Sacratissimum Corpus Christi, emittunt votum perpetuæ castitatis, ex justissima Ecclesiæ institutione; atqui S. Joseph electus est ad ministerium tangendi Corpus Christi : ergo emisit Virginitatis votum. Iam sit.

Secundæ conclusionis partis probatio: in hunc modum : licet aliquæ mulieres in lege veteri, ut Maria Soror Moyfis, & Filia Jepte, aliquique Viri, ut Hieremias, & Elias Virginitatem servaverint, tamen de nullo constat, votum Virginitatis emisisse : ergo si S. Joseph illud emisit, uti iam probatum est. Primus, excepta Virgine, fuit in eo emittendo. Vltcrius : Inter Mariam, & Joseph fuit magna morum similitudo, qualis semper quæritur inter conjuges; sed Maria fuit Prima omnium in emittendo votum Virginitatis : ergo Joseph post illam fuit Primus in eo emittendo voto.

Secunda conclusio: Post contractum matrimonium Purissima Maria, & Purissimus Joseph votum Virginitatis antea emissum communi consensu iterum emiserunt. Probatur conclusio ex jure Canonico, in quo C. B. Maria 27. q. 2. dicitur: *Quod Virgo corde conceperat, simul cum Viro labijs expressit, & uterque in Virginitate permansit*; atqui B. Virgo, & S. Joseph ante matrimonium corde concepere votum Virginitatis: ergo post illud, simul labijs expressere. Probatur etiam auctoritate S. Bernar. Senensis Serm. de S. Joseph, cap. 1. aiente: *Creditur revelatum fuisse Josepho Virginis propositum de Virginitate servanda: contraxit igitur matrimonium committens se dispositioni divinae; & tunc creditur quod Joseph ex revelatione divina cognoverit Virginis propositum Sanctum, & quod tunc ex communi consensu voverit Sanctam Virginitatem*. Quid clarius? Probatur itē conclusio ratione: plures Virgines, contracto matrimonio inierunt pactum cum Maritis de Virginitate servanda, ut S. Cæcilia, S. Pulcheria, S. Cune-gundis, & aliae: ergo idem dicendum est de Regina Virginum.

Tertia conclusio: S. Joseph emissio ante desponsationem Virginitatis voto, Sanctè, & licitè contraxit matrimonium cum B. Virgine, quod quidem cum eo voto bene potest stare. Probatur prima pars conclusionis: nam ideo S. Joseph non contraxisset licitè matrimonium, emissio voto Virginitatis, vel quia hæc erat prohibita in leg. veteri, vel quia aliqua fieret Virgini injustitia; atqui neque Virginitas

erat prohibita, neque Virgini aliqua facta est iniustitia : ergo S. Joseph, emissio &c. Probatur prima minoris pars : ideo Virginitas in lege veteri fuisset prohibita, quia Exod. 23. dicitur, *Non erit in te infœcunda, nec sterilis*, & Deuteron. 7. *Non erit apud te sterilis utriusque sexus*; atqui in his textibus neque præceptum, neque consilium invenitur, sed tantum promittitur benedictio fœcunditatis, quæ propter spem Messiaë magno tunc erat in pretio, quamvis etiam talis esset Virginitas, iuxta præmissum 2, & ita eos textus explicant gravissimi Interpretes : ergo Virginitas non erat prohibita in lege veteri.

Probatur iam secunda pars minoris : si aliqua fieret iniustitia Virgini esset, quod S. Joseph illi daret potestatem sui corporis ligatam voto Virginitatis, ac pro inde absque usu; sed hæc non fuit iniustitia : ergo nulla facta est. Probatur minor : quoties tradito dominio rei præcedit pactum de non utendo illa, nulla fit iniustitia in non dando usu, uti est certum; atqui inter Joseph, & Mariam præcessit pactum de non usu corporum, seu de tradenda potestate ligata voto Virginitatis, iuxta probationes conclusionis primæ, & secundæ: ergo nulla fieri ex voto iniustitia potuit. Ulterius : iuxta omnes Theologos cum S. Tho : B. Virgo habuit revelationem divinam de proposito Virginitatis S. Joseph; sed habita hac revelatione, nullam S. Joseph ei poterat facere iniustitiam in negando usu corporis, nam erat in possessione iusta ad talem negationem, quod

quod enim Authore supremo Domino fit, iuste possidetur, vti exprimitur leg. Gracchus cod. de adult. & leg. Iuste ff. de acquir. Poss. ibi: *Iuste possidet, qui authore, Pratore possidet*: ergo nulla fuit iniustitia. Iam secunda pars conclusionis satis patet ex sec. 1. huius dissertationis.

ARGUMENTA CONTRARIA.

ARgumentum primum: Apost. 1. ad Timot. 5. ait: *Cam enim luxuriata fuerint in Christo, nubere volunt, habentes damnationem, quia primam fidem irritam fecerunt*, quod explicat S. Tho. lec. 2. de aliquibus adolescentulis, quæ votum castitatis emisserant, & post illud voluerunt nubere. Item, S. Hieron, lib. 1. contra Jovinianum, & refertur c. 5. dist. 27, sic ait: *Si nupserit Virgo non peccat; non illa Virgo, quæ semet Dei cultui dedicavit: harum enim si qua nupserit, habebit damnationem, quia primam fidem irritam fecit*. Demum S. Aug. tom. 7. lib. de Nuptijs, & S. Hiron. sup. 1. ad Timot. 5. referturque in C. voventibus. dis. 27, inquiunt: *Voventibus Virginitatem, non solum nubere, sed etiam velle nubere, damnabile est*: ergo S. Joseph emissio voto Virginitatis non potuit licitè ducere B. Virginem.

Præmitto ad solutionem: quod illi textus intelliguntur de habentibus votum Castitatis, & contrahentibus matrimonium absque divina revelatione de observatione perpetua voti, ac proinde cum

peri-

periculo violandi illud; & cum ignorantia alterius conjugis; At vero S. Joseph ex S. Bernad. citato concl. 2. & habuit revelationem de voto Virginis, & non contraxit cum ignorantia ex parte illius, nam mutuo consensu votum nuncuparunt, inieruntque pactum de servanda illæssa Virginitate. Similiter explicandus est S. Hieron. qui lib. de Script. Eccl. in Tiberiano, illum increpat, quia ut *Canis reversus ad vomitum filiam devotam Christi Virginem matrimonio copulavit*. Hinc ita intellectis textibus, negatur consequentia, & argumentum ruit.

Argumentum secundum: S. Joseph sub voto Virginitatis matrimonium contrahens, contraheret implicatoriè: ergo nec validè, nec licitè. Probaturs antecedens: S. Joseph sic contrahens haberet voluntates essentialiter inter se incomponibiles; sed hoc est contrahere implicatoriè: ergo contraheret implicatoriè. Probaturs maior: votum Virginitatis dicit essentialiter dissensum in copulam carnalem; & matrimonium essentialiter involvit consensum in illam; atqui consensus, & dissensus circa idem objectum sunt essentialiter incomponibiles, iuxta dicta in libris de Anima: ergo S. Joseph sic contrahens, &c. De hoc sanè difficili argumento latè egi lib. de B. Virg. diff. 5. sec. 2. Nunc vero pro solutione illius.

Præmitto primo: quod ex tribus, quæ matrimonio conveniunt, nimirum *vinculum*, quod est *mutuus conjugum consensus*, quo scilicet sibi invicem tradunt ius, & potestatem in sua corpora ad matrimoniale

moniale commercium, vti dicitur cap. *sufficiat* 27. q. 2: *cohabitatio* in eadem domo cum mutuis obsequiis: & *usus* matrimonij per commixtionem carnalem, solum vinculum convenit matrimonio essentialiter; reliqua vero duo non ita, nam cohabitatio in eadem domo datur etiam inter Fratres, & Sorores, cum inter eos non detur matrimonium; & hoc verè datur, quando solum est ratum, vt supra statuimus, nec tamen datur *usus* illius.

Præmitto secundo cum Exim. D. 3. p. disp. 17. sect. 2. Tho. Sanchez tom. 1. de Matrim. lib. 2. disp. 28. n. 3. quod consensus essentialiter constituens matrimonium non est *explicitè* in carnalem copulam, sed in ius, & potestatem ad illam, licet *implicitè* in *virtute*, & in *radice* sit consensus in copulam in se. Ratio autem est, quia ille consensus solum debet ferri simpliciter, & *explicitè* tamquam in objectum volitum in *essentialia* matrimonio, qualis tantum est mutua traditio corporum, & dictum ius; non autem in *accidentalibus*, qualis est actualis commixtio, & *usus* corporum, sed tantum *implicitè*, quatenus hic est effectus mutue traditionis. Vtcrius; & pulchrè P. Tho. Sanchez n. 4. id explicat dicens: quod consensus implicitus in copulam requiritur ad matrimonium, *quatenus est ex parte contractus*, nam cum hic intrinsecè ordinetur ad copulam, consentiens *explicitè* in eum, *implicitè*, seu in *radice* consentit in hanc: Non vero requiritur *quatenus est ex parte contrahentis*, quia hic potest contrahere verum matrimonium cum intentione non

non consentiendi in copulam actualem, quæ matrimonio est accidentalis, & patet exemplo S. Cæciliæ.

Hæc autem explicatio non arrisit P. Marin tom. 1. de Matrim. disp. Dedicat. sec. 3. verum mihi maximè arridet, & quia clara, & optima; & quia est PP. Suarez, & Sanchez clarissimorum Luminum nostræ Societatis in vtraque Theologia scholastica, & morali; & quia est expressa D. Thom. in 4. dist. 30. q. 2. art. 1. inquentis: *Virgo implicite consensit in copulam, at copula nunquam fuit in proposito, erat enim à Deo certificata, nunquam subsequi debere.* Vnde clarè deducitur, fuisse consensum implicitum ex parte contractus; non vero contrahentis: & demum, quia per illam bene intelligitur S. Aug. relatus C. B. Maria 27. q. 2. ibi: *Maria consensit in carnalem copulam, non illam appetendo, sed divina inspirationi in utroque obediendo.* Ex his ad argumentum in forma, nego antecedens, & maiorem probationis, ad cuius probationem distinguo primam partem maioris: votum Virginitatis dicit essentialiter dissensum in copulam actualem, concedo; in copulam in radice, nego: & secundam: matrimonium ex parte contractus, involvit, &c. concedo; ex parte contrahentis, nego. Vnde nulla est incomponibilitas, nam est dissensus in copulam actualem, & consensus implicitus in eam in radice, ac pro inde consensus, & dissensus respectu diversorum.

Sed contra primo: Matrimonium S. Joseph fuit inter omnia perfectissimum iuxta tertiam conclusionem sectionis primæ; atqui non fuisset perfectissimum

Etissimum si fuisset conjunctum cum voto Virginitatis, & hoc compatibile cum consensu in copulam in radice, nam perfectius foret, si votum nullo modo, adhuc in radice fuisset cum eo consensu componibile, ut patet: ergo non fuit. Nota: quod ut conjungeretur matrimoniū verum cum voto, debebat hoc esse compatibile cum consensu implicito, seu in radice in copulam, nam hic consensus matrimoniū est. Neque id obstat perfectioni, aut matrimonij, aut voti cum reliquant ea in conjuncto, qualiter meliora, quam seorsim sunt. Hinc ad instantiam, nego minorem cum probatione illius, & consequentia.

Contra secundo: ex P. Marin sup. n. 22, & 23: verum matrimonium non debet esse consensus adhuc *implicitus* in copulam, sed tantum in traditionem corporum ordinatam ad illam, & mutuam ipsius radicalem obligationem; atqui totum hoc solum est referri *transcendentaliter*; non autem consentire *implicitè* in copulam: ergo talis consensus implicitus non requiritur, sed sufficit respectus transcendentalis. Probatur minor, & simul prima maioris pars triplici ratione. Prima: Non omnis, qui vult causam, seu radicem, vult implicitè effectum, præsertim si ea sit contingens, & ab hoc superabilis; alioqui Deus volens nostram libertatem ad peccandum, vellet peccatum saltem implicitè, quod quidem est falsum, cum solum referatur transcendentaliter ad illud: ergo, qui contrahit matrimonium non eo ipso vult implicitè copulam, ac per consequens verum matrimonium, &c. Secunda: Qui vult

animal risibile non dicitur velle implicite risum, sed tantum referri in eum transcendentaliter : ergo qui vult obligationem radicalem in copulam, non eo ipso eam vult implicite, sed precise refertur transcendentaliter in illam.

Tertia : consensum ferri *implicite* in copulam, sonat ferri *affectivè* in eam, sicut ferri *implicite* in risum, sonat ferri in eum *affectivè*; atqui non est necesse ad valorem matrimonij, quod consensus feratur *affectivè* in copulam, sed solum in obligationem radicalem ad eam : ergo nec quod feratur *implicite*. Pro solutione instantiæ præmitto primo : quod ipse P. Marin. n. 22. ait : hanc quæstionem de nomine bene vocari à P. Hurtado; atque id optimè probat opinione sua, in qua idem dicit, quod nos, solum mutatis vocibus. Verum ego, licet magni faciam voces Patris Marin, pluris tamen incomparabiliter æstimo, quemlibet minimum terminum Eximij Doctoris, & P. Thomæ Sanchez, ideoque cum eis loqui potius eligo.

Præmitto secundo : quod vt bene notavit P. Suarez sup. sec. 1. in fine, habere in causa, seu in radice consensum in copulam, qui consentit in matrimonium de se ad illam ordinatum, non est propriè velle, & consentire, maximè quando per contrariam voluntatem proponit quis efficaciter, & directè vitare actum, vti per votum Virginitatis B. Virgo, & S. Joseph proposuere. Atque in hac etiam est sententia P. Marin, cuius tract. de actib. hum. disp. 2. sec. 2. n. 24. sunt ista verba: *Si quis poneret causam*

causam effectus boni, aut indifferentis, & constaret, ponentem talem causam ob istos fines totis viribus procurare non existentiam; effectus, & quod effectus non esset, tunc non esset voluntarius effectus. Inde miror P. Marin argumentum opposuisse, si legit Eximium Doctorem. Ex his autem fit, quod dictus consensus, non est propriè, & simpliciter consensus, volitio, aut affectio in copulam, sed ad summum secundum quid, & impropriè.

Nunc ad instantiam in forma, nego primam maioris partem, & minorem. Ad cuius primam probationem, distinguo antecedens: non omnis qui vult causam, seu radicem, vult implicitè effectum, volitione propriè, & simpliciter tali, vi cuius effectus sit ipsi voluntarius, concedo; impropriè, & secundum quid tali, nego. Ad paritatem inclusam dic: quod Deus volens nostram libertatem ad peccandum, non vult adhuc implicitè peccatum, quia libertas, neque nobis datur ut peccemus, neque de se intrinsecè ordinatur ad peccatum, sed extrinsecè ex nostra prava determinatione: at matrimonium est ad traditionem corporum, parit mutuam obligationem in copulam, & de se ordinatur intrinsecè ad illam; atque adeo qui explicitè vult matrimonium, vult eam implicitè. Ad secundam, nego antecedens, quod à P. Marin supponitur verum, & est falsum. Ad tertiam, nego maiorem cum probatione inclusa, propter dicta præmissio 2. in fine.

Argumentum tertium: Si S. Joseph emisisset votum Virginitatis, emisisset perfectiori modo; cum
K ipse

ipse fuerit, iuxta diff. 4. dicenda, in altissimo perfectionis gradu; atqui non emisit perfectiori modo, cum non fuerit solemne tale votum, & quia alias S. Joseph factus fuisset inhabilis ad matrimonium, & quia solemnitas postea est ab Ecclesia introducta, uti expresse docuit Bonifacius Papa VIII. in cap. unico de voto in 6: ergo non emisit. Nota cum Eximio D. sup. disp. 6. sect. 3. in fine: quod solemnitas voti per se loquendo non est necessaria ad perfectionem Virginitatis, cum solum sit inducta, ne homines imperfecti, & mutabiles à Sancto proposito resilirent; id autem timendum non erat in S. Joseph, qui animum semper habuit in virtute immutabilem. Hinc in forma, nego minorem, cuius probationem, distinguo: cum non fuerit solemne, & talis solemnitas est necessaria ad perfectionem Virginitatis, nego; & non est, concedo.

Argumentum quartum: Votum Virginitatis est contra substantiam matrimonij: ergo si S. Joseph illud emisit, invalidè matrimonium contraxit. Probatur antecedens: de substantia matrimonij est trahere secum obligationem reddendi debitum; sed votum Virginitatis trahit secum obligationem non reddendi debitum: ergo est contra substantiam matrimonij. Aliter: contra substantiam matrimonij est obligatio vitandi prolem; sed votum Virginitatis est obligatio vitandi prolem; cum sit obligatio ad uxorem non accedendi: ergo est contra substantiam matrimonij. Ad argumentum, nego antecedens, & distinguo maiorem probationis; est tra-

he-

here secum obligationem radicalem, & remotam, cōcedo; proximam, subdistinguo: si ex mutuo consensu se adstringant conjuges voto Virginitatis, aut continentiae, nego; si non ita, transeat. Solutio est satis clara. Ad illud *aliter*, distinguo maiorem: contra substantiam matrimonij est obligatio vitandi prolem, per merum non usum, ex mutuo consensu, nego; per malum usum, transeat, quia iuxta supra dicta, de substantia, seu essentia matrimonij solum est *vinculum*, usus vero quid accidentale: & eisdem terminis debitè applicatis, distinguitur minor.

Argumentum quintum: Votum est, *Promissio facta Deo de meliori bono*; atqui promissio Virginitatis in lege veteri non erat de meliori bono; nam potius erat opposita legi vniuersali, qua Filiae habentes hæreditatem tenebantur nubere: ergo talis promissio non poterat esse votum, ac per cōsequens S. Joseph non illud emisit. Nota: quod lex in argumento citata non obligabat ad peccatum, sed ad maledictum, & hominum exprobrationem, vti ait S. Bern. homil. 3. sup. *Missus est*, qui B. Virginem sic loquentem introducit: *Melius est mihi maledictum incurrere, quā castitatem violare: nam licet video maledictum, sed non peccatum: hac enim maledictio quid est, nisi hominum exprobratio?* Hinc nego minorem, & probationem, distinguo: erat opposita legi obliganti ad peccatum, nego; non ita, concedo. Inde cum S. Joseph, & Maria ex speciali inspiratione Dei se propter amorem Virginitatis exposuerint exprobrationi hominum, constat rem gratissimam Deo in
Vir-

Virginitatis voto fecisse; & illud fuisse de meliori bono.

SECTIO III.

AN S. JOSEPH, EXCEPTA GENERATIONE carnali, sit, & in aliquo vero sensu propriè sit Pater Domini nostri Jesu-Christi?

DUabus præcedentibus sectionibus titulum exposuimus, in quo nomen *Patris* S. Joseph concessum fundatur; nimirum matrimonium cum Dei Genitrice: nunc vero, an tale nomen *Patris* Filij Dei, in aliquo vero sensu, illi propriè conveniat? Venit disputandum. Præmitto igitur primo: quod Paternitas S. Joseph non est *intrinseca* consistens in aliqua qualitate ei intrinsecè inhærente, & eius potentiam naturalem elevante ad Christi productionem, quia cum Christum non genuerit, nullum in generationem illius, præstitit influxum, ac pro inde talis qualitatis elevatione non eguit. Est igitur ea Paternitas *extrinseca*, stans nimirum in electione Dei, qua Joseph in tam sublimem dignitatem evexit.

Præmitto secundo: quod ex tribus relationum generibus, in quæ omnes divisit Philosophus, in secundo genere sunt illæ, quæ in *actione* consistunt;

stunt; vt relatio Patris ad Filium; atque illæ etiam, quæ consistunt in *quasi actione*, vt relatio Domini ad Servum, superiorisq; ad subditum. Inde Paternitas S. Joseph est relatio quædam prædicamentalis *secundi generis* stans in *quasi actione*, videlicet in *superioritate* (de qua postea) erga Christum, & destinatione divina ad officia Paterna. Hinc fit, quod diverso modo discurrendum, & loquendum sit penè in omnibus de Paternitate S. Joseph, & Maternitate B. Virginis respectu Christi: hæc enim verè Deum genuit, non ita S. Joseph.

Premitto propter hoc tertio: quod P. Petrus de Torres, è nostra Societate Chilenus Scriptor tom. de excellentijs S. Joseph assump. 4. discursu 8. per totum defendit, Paternitatem S. Joseph esse formam Sanctificantem: verum in fine Prologi ad Lectorem advertit, se in hac, & similibus opinionibus, non tam loqui in toto rigore scholastico, quam modo panegyrico, & laudatorio. Et prudenter quidem id facit, difficillime enim à Theologis Scholasticis post Tridentinum admittetur forma Sanctificans de facto existens omnino extrinseca subiecto, qualis est in S. Joseph Paternitas Christi; cum de possibili tantum pauci, & timide admittant.

Rationes autem huius Authoris ad summum probant (imo ita sæpe exprimunt) Paternitatem S. Joseph esse Sanctitatem, quatenus Sanctitatem infert, & trahit secum: hoc tamen solum est, esse Sanctitatem *illative*, non vero *formaliter*, & vt quod.

Nec

Neque paritas, quam n. 227. affert de Maternitate Dei Sanctificante vrget: nam ea vt *radicalis* consistit in qualitate supernaturali phisicè Mariæ inhærere: vt *actualis* vero, qualiter est relatio prædicamentalis secundi generis, stat vt quo in vera actione generativa hominis Dei, quæ est in *suo egredi* intrinseca Virgini, vt pote modus illius, & postmodum eadem *moraliter* permanet, & inhæret: vt quod autem licet dicat terminum, nimirum Filium Dei; hic tamen, quamvis *phisicè* est extrinsecus, est *moraliter* intrinsecus Mariæ propter *moralem* identitatem, quam secundum Patres, & jura habet cum illa. Quibus ex omnibus nihil convenit Paternitati S. Joseph: indeque est clarissima disparitas. Atque ego quidem, etsi devotionem Authoris laudem, eius tamen sententiam prorsus rejicio, vt pote contra mentem omnium Theologorum. Nunc sit.

Prima conclusio: S. Joseph est Pater putativus Unigeniti Filij Dei. Probatur conclusio ex Scriptura: nam Lucæ 3. dicitur: *Putabatur Filius Joseph. Matth. 13. Non ne hic, est Filius Fabri? Et Joan. 6: Non ne hic est Filius Joseph? Item Lucæ 2: erant Pater, & Mater eius mirantes; atque ibidem: cum inducerent Puerum Jesum Parentes eius, & ille imposuit Christo nomen Matth. 1. vocabis nomen eius Jesum, quod est proprium Patris. Demum ipsa Beatissima Virgo eodem cap. 2. Lucæ ait: *Pater tuus, & Ego dolentes quærabamus te.* Tum sic: ille est Pater Christi, cui tale nomen dedere ipse Deus, & ipsa Dei Mater; atqui ipse Deus per ora Evange-*

lista.

listarum, & Dei Mater per os suum, nomen Patris Christi dedere S. Joseph: ergo licet putativus est Pater Christi. Minor clarè constat, ex verbis Virginis allatis, quoad nominationem ipsius Virginis; quoad nominationem vero ipsius Dei, expressa est S. Bern. homil. 2. super *Missus est*, ibi: *Qualis sit S. Joseph conjice ex appellatione, qua licet dispensatorie, meruit nominari à Deo, ut Pater Dei & dictus, & creditus sit.* Progrediamur ulterius, & sit.

Secunda conclusio cum Eximio D. tom. 2. citato, sec. 1. disp. 8. §. *tertio igitur*: In aliquo vero sensu, excepta carnali generatione, S. Joseph propriè, & secundum rem est Pater Domini nostri Jesu-Christi. Probatur conclusio cum P. Morales lib. 3. trac. 8. n. 9. ex Scriptura, nam Matth. 1. dicitur: *Antequam convenirent inventa est in utero habens de Spiritu Sancto.* Et ibi Doctor Maximus, *Non ab alio, quam à Joseph, qui pene licentia maritali futura uxoris omnia noverat.* Tum sic argumentor: qui in propria domo, vel loco invenit Thesaurum reconditum, acquirit proprietatem illius; Ideo enim Matth. 13 *qui invenit Thesaurum in agro, emit agrum illum*: & expressè deciditur leg. vnica. cod. de Thesauris lib. 10; atqui S. Joseph in domo, & in agro suo, scilicet in Maria, invenit Thesaurum prætiolosissimum Unigeniti Dei, in quo (ut ait Apost. Colo. 2.) *sunt omnes Thesauri sapientia, & scientia absconditi*: ergo acquisivit proprietatem illius, ac per consequens propriè, & secundum rem, excepta carnali generatione, est Pater Christi.

Uterius, & pulchrè ex P. Suarez: *Quod in alieno solo nascitur, vel edificatur, sub illius dominium cadit cuius est solum; ut habetur in §. cum in suo solo, versi, ex diverso Instit. de rerum divisione.* Unde etiam si miraculosè in horto alicuius fons nasceretur, illius esset, cuius est hortus; atqui fons sapientie, scilicet Christus Dominus natus est de Spiritu Sancto in loco, & horto S. Joseph, nimirum in Maria, quæ erat terra purissima, propria illius, iuxta illud Apostoli 1. ad Corinth. 7. *Mulier corporis sui potestatem non habet, sed Vir: ergo Christus Dominus est proprius S. Joseph; sed non alia proprietate, nisi in ratione Filij: ergo S. Joseph propriè, & secundum rem (exceptione generationis semper intelligenda) est Pater Christi Domini.*

Probatur iam conclusio ex Patribus: Nam S. Joann. Chrysof. loquens cum S. Joseph homil. 4. in Matth. inquit: *Et si nihil habeas Beate Joseph, in hac generatione communes; tamen, quod proprium est Patris, quodque nihil lædit Virginis dignitatem, hoc tibi facile concedo.* Atque ego subsumo: sed solum generatio carnalis læderet Virginis dignitatem: ergo ea excepta, quod est proprium Patris, concedendum est S. Joseph, ac pro inde, & quod in aliquo vero sensu sit Pater propriè talis Domini nostri. Item Rupertus in Matth. 1. ad ea verba, *Joseph Virum Mariae*, sic ait: *Virum Mariae cum dicit, magnum & verum nomen B. Joseph attribuit Evangelista: quia si est Vir Mariae, est Pater Domini.*

Ex quibus sic arguo: eo modo, quo S. Joseph

dicitur ab Evangelista *Vir Maria*, dicitur etiam *Pater Domini*; atqui S. Joseph, excepta solum commixtione carnali, est propriè, & secundum rem *Vir Maria*: ergo pariter excepta solum carnali generatione, est propriè, & secundum rem *Pater Domini*. Demum probatur ratione Dr. Eximij conclusio: ratione vinculi matrimonij *Vir*, & *Vxor* fiunt quodammodo *unum*; ita ut per commixtionem carnalem fiant *una caro*; at per vinculum ipsum præcisè sumptum fiant *unum cor*, & *una voluntas*; atqui ex hac unitate fit, ut habeant bona communia, & quod ad vnum pertinet, pertineat ad alium: ergo quod est proprium *Mariæ*, est etiam proprium *Joseph*; sed *Christus* est propriè *Filius Mariæ*: ergo etiam quodammodo, & in gradu inferiori, est propriè *Filius Joseph*.

Sed contra argues: Non est propriè, & secundum rem *Pater*, ille, qui non generat *Filium*; atqui S. Joseph *Christum* non generavit: ergo non est propriè, & secundum rem *Pater Christi*. Distinguo maiorem: qui non generat *Filium*, nec alium titulum habet, ut cuius *Filius* sit propriè illius, concedo; si habeat, uti habuit S. Joseph, iuxta nostras probationes, nego; & concessa minore, nego consequentiam. Solutio patet tum ex dictis, tum ex D. Aug. de consensu Evangelis. cap. i. aiente: *Neque enim propterea non erat Joseph appellandus Pater Christi, quia illum non genuerat: quandoquidem rectè Pater etiam esse potuit eius, quem non ex sua Coniuge procreatum aliunde adoptasset. Vbi vides: adoptionis*

nis titulum sufficere ad appellationem propriā Patris : Quanto magis, si adsint alij tituli, vti accidit in S. Joseph?

Ad hæc rogabis duo : Primum, an Christus Dominus possit dici Filius adoptivus S. Joseph? Secundum : an S. Joseph habuerit in Filium Dei patriam potestatem? Ad primum igitur respondeo : quod Christus Dominus potest dici Filius adoptivus S. Joseph. Ratio est : *quia adoptio est legitima actio per quam, qui Filius alioqui non est, pro filio habetur, vt constat institut. de Adoptionibus in Glossa;* atqui Christus Dominus, qui alioqui non erat Filius Joseph, habebatur ab eo; & ab alijs, pro illius Filio : ergo potest dici Filius adoptivus S. Joseph. Ulterius : Nam quilibet sive masculus, sive fœmina adoptare potest, leg. adoptio, ff. de Adoption. dummodo sit natu maior Is, qui adoptat, ita vt possit is, qui adoptatur, esse Filius eius naturalis; atqui S. Joseph, & erat natu maior Jesu, & hic in alia providentia, iuxta dicenda secutura sectione, poterat esse Filius eius naturalis, id est, genitus per naturalem generationem : ergo potest dici Filius adoptivus S. Joseph.

Adverte tamen : Christum Dominum non posse in toto rigore juris dici Filium adoptivum S. Joseph, sed *quodammodo adoptivum*, vt scite loquitur P. Suarez supra: quoniam aliqua conveniunt adoptioni juridicæ, quæ in Christo, & Joseph non reperiuntur. Etenim Adoptio alia est propriè talis, & vocatur *arrogatio*; alia, quæ generis tantum no-

men retinet, & dicitur *adoptio*. Prima datur, quando is, qui sui juris est, transit vna cum filiis, & rebus suis, & omni jure, quod habet, in potestatem eius, qui arrogat Principis autoritate: secunda vero, quando is, qui alieni juris est in filium assumitur autoritate Magistratus competentis, dummodo penes eum sit plena actio, hoc est, merum, & mixtum imperium leg. 1. & 2. ff. de adoption. Leg. 1. cod. eodem. Hæ autem differentiæ, sicut & plures aliæ videndæ apud iuristas in Christo, & Joseph non inveniuntur: Vnde Christus non in toto rigore juris, sed *quodammodo* Filius fuit adoptivus S. Joseph.

Jam vero respondeo ad secundum: S. Joseph in aliquo sensu habuisse in Christum Dominum patriam potestatem. Ratio est, quia vna ex causis, qua patria potestas existit est, adoptio, qua quis alium, qui suus filius non est, sibi asciscit, & proprium facit. leg. si Paterfamilias ff. de Adoption. & Gloss. instit. de Nupt. §. *aliquando*; atqui hæc causa extitit in S. Joseph, tum iuxta proximè dicta, tum quia lex adoptionis fuit antiquissima, neque solum Romani, sed etiam Græci, & vetustissimi Hæbrei filios sibi adoptare consueverant, ut patet in Moyse adoptato à Filia Pharaonis, & in Jacob adoptante Manassæm, & Ephraim ex Filio Josepho Nepotes; itaque cum Christo fecisse probavimus S. Joseph: ergo hic in aliquo sensu habuit in Christum Dominum patriam potestatem.

Argues tamen primo contra primam respon-

sio-

sionem : si S. Joseph fuisset Pater adoptivus Christi Domini, in eum transtulisset ius temporale in regnum Judæorum; sed hoc est falsum, alioqui Christus ex jure successionis haberet tale ius, quod quidem iuxta fere omnium Theologorum sententiam falsum est : ergo Joseph non fuit Pater adoptivus Christi Domini. Ad argumentum, nego maiorem cum P. Card. de Lugo de Incarn. disp. 30. sec 1. n. 2. nam licet S. Joseph fuerit de familia, & domo David descendens ab eo per Salomonem, & etiam Pater adoptivus Christi; adoptio tamen non transfert ius Regni, in præjudicium aliorum descendantium, uti certum est; & certius de adoptione, quæ in toto rigore juris non est talis; qualiter fuit adoptio S. Joseph.

Argues secundo contra secundam : In lege *item in potestate ff. de his, qui sui, vel alieni juris sunt*, hæc habentur : *in potestate nostra sunt liberi nostri, quos ex justis nuptiis procreavimus*, & in lege, nam *civium* sequenti dicitur : *qui ex me, & Vxore mea nascuntur in potestate mea sunt*; atqui Christus Dominus, neque ex nuptiis procreatus est à S. Joseph, neque ex eo, & Vxore sua Maria natus, sed ex Spiritu Sancto conceptus : ergo S. Joseph non habuit in Christum Dominum patriam potestatem. Nota quod ex tribus causis oritur patria potestas. Primo ex justis nuptiis, iuxta leges huius argumenti. Secundo ex hoc, quod filij naturales efficiuntur legitimi, vel per subsequens matrimonium, vel eo quod offeruntur Curia, vel per rescriptum Principis, vel quod

quod tales nominantur à Patre, Instit. de Nup. §. *aliquando*. Tertio ex adoptione, iuxta dicta in probatione conclusionis. Hinc concessis præmissis, nego consequentiam, quia solum probatur, Sancti Joseph patriam potestatem oriri solū ex tertia causa. Si autem tertio arguat aliquis, effectus patriæ potestatis, qui plures sunt, & videndi apud Juristas, non posse convenire Christo, & S. Joseph : responde, Ideo consulto dictum esse in conclusione, habuisse S. Joseph patriam potestatem *in aliquo sensu, non absolute*.

SECTION IV.

UTRUM SI CHRISTUS DOMINUS IN alia providentia habiturus fuisset Patrem naturalem in terris, hic esset.

S. Joseph?

QUæstionem hanc, quamvis nullum apud Doctorem, quem imitarer invenerim, in honorem S. Joseph proponere placuit, & discutere. Pro resolutione igitur illius præmitto primo: quod iuxta dicta tract. de B. Virgine. diss. 5. sec. 3. licet in præsentī providentia (quæ quidem completitur omnia decreta de facto concepta à Deo) Christus Dominus conceptus sit, & natus ex Matre Virgine; tamen in alia providentia, seu serie decretorum, potuit concipi, & nasci de Matre non Virgine, per consortium Viri, qui in ea hypothēsi foret

ret verus illius, & naturalis Pater. Ratio autem est: quia ex tali conceptione, & nativitate, nulla sequerentur contradictoria, ut videtur evidens: Adeoque ut D. Eximius, tom. 2. in 3. p. disp. 10. sect. 3. dixerit, contrariam huic sententiæ, nec probabilem, nec verisimilem esse.

Præmitto secundo: quod uti dixi de B. Virgine citato tract. diff. 2. sec. 2. & 3, nimirum, eam debuisse influere in unionem hypostaticam per duplicem qualitatem supernaturalem ipsi intrinsecè inhærentem, quia alioqui vera Dei Mater non esset, cum non esset causa *per se*, nec generasset Suppositum divinum: similiter dicendum est de Patre Christi, in hypothesi, quod illum haberet; videlicet, eum debuisse elevari ad productionem unionis hypostaticæ duabus similibus qualitatibus, ipsius animæ inhærente altera, altera corpori, ut illis tanquam Dei instrumentis utramque generaret unionem, scilicet, & eam, qua Verbum unitur Animæ Christi, & eam, qua corpori unitur. Ratio est, quia cum tales uniones sint intrinsecè supernaturales, debet naturalis potentia ad eas producendas elevari; & cum Deus non faciat per se ipsum, quod per causas creatas facere potest, Patrem Christi elevarer per qualitates creatas: sicut modo licet per auxilium extrinsecum possit elevare intellectum ad visionem beatam, illum tamen per lumen creatum elevat.

Præmitto tertio: quod consequenter ad hæc, quidquid tract. citato diff. 2. sec. 4. & 5; diximus de Matre Dei, pariter dicendum foret de Patre illius

casu

casu quo daretur : nimirum ipsius Paternitatem fore relationem prædicamentalem secundi generis, stantem non vt nunc *in quasi actione*, sed *in vera actione* generativa hominis Dei : hancque relationem, itemque eas duas qualitates, Patrem Dei formaliter Sanctificaturas, ita vt etiam illius corpus fieret formaliter Sanctum, Sanctitate propria, & singulari per qualitatem corpoream ipsi inhærentem. Quomodo autem hæc omnia, & probentur, & ab argumentis contrarijs protegantur, citatis sectionibus videndum est; nunc enim nobis, cum hæc non defendantur de facto, sed in hypothese supponantur, in eis immorandum non est.

Præmitto quarto : quod licet non sciamus certo quid Deus faceret in quæstionis hypothese, circa electionem Patris Christi, cum in ea esset plenissimè liber ad eligendum, quem vellet : tamen ex eo quod de facto in hac providentia fecit prudenter, & probabiliter inferre possumus quid in alia esset factururus. Sic si Deus modo audit orationem *A.* Beatæ Virginis, prudenter credimus auditurum orationem *B.* similem : & si modo Deus misit Filium suum vt redimeret homines à peccato, quod Adam patravit in comestione pomi *A.* prudenter iudicatur missurus, si loco pomi *A.* comedisset pomum *B.* Imo in nobis accidit frequenter vt ex vna operatione aliam similem prudenter inferamus; ideo enim in regula 11. juris dicitur : *quod semel placuit, amplius displicere non potest.* His suppositis.

Nostra conclusio est : Si Christus Dominus
in

in alia providentia concipiendus, & nasciturus fuisset ex Matre non Virgine, ac proinde habiturus verum, & naturalem Patrem in terris, hic esset S. Joseph. Probatur conclusio: Deus in hac providentia elegit S. Joseph in Patrem putativum Vnigeniti Filij sui: ergo Deus in alia providentia eligeret S. Joseph in Patrem verum Vnigeniti Filij sui. Probatur consequentia, hoc discurtu: S. Damascenus lib. 2. de fide, cap. 29. inquit: *Si Dei voluntas providentia est, omnino necesse est, Omnia, quæ providentia fiunt, secundum rectam rationem optima, & Deo decentissima fieri, ut non sit ea melius fieri*: Pariterque Cyrillus Alexand. ait: *Omnia Pater potest, & meliora semper vult*: ergo Deus in qualibet providentia eligit, quod est melius, optimum, & decentissimum, sibi; atqui in hac providentia elegit S. Joseph in Patrem putativum Vnigeniti Filij sui: ergo quia S. Joseph ad munus Patris erat melior, optimus, & decentissimus Deo; sed S. Joseph in alia providentia idem esset quoad suam melioritatem, optimitatem quæ ad munus Patris, & decentiam respectu Dei, vel proba contrarium: ergo Deus in alia providentia eligeret S. Joseph in Patrem verum Vnigeniti Filij sui.

Aliter loquendo de Beatissima Virgine: S. Joseph in hac providentia electus est in Sponsum Purissimæ Mariæ, quia erat dignior inter omnes homines tanta Conjuge; atqui in alia providentia casus quæstionis, adhuc esset dignior, nam ea neque quoad Personam, neque quoad mores, illum varieret,

ret, vt videtur certum : ergo in ea alia providentia etiam eligeretur in Sponsum Purissimæ Mariæ; sed hæc in ea providentia adhuc foret Mater Christi, licet non Virgo, cum contrarium, nec supponatur, nec probetur : ergo S. Joseph in ea esset verus Pater Christi. Vltcrius : si Deus in hac providentia sub libertate *A* aliquam concipit electionem, prudenter, & probabiliter infertur, similem concepturum sub simili libertate *B* in alia providentia, iuxta præmissum 4; sed in hac providentia sub cognitione maximæ dignitatis S. Joseph, constituyente eius libertatem, vincenteque cognitiones retrahentes elegit S. Joseph in Sponsum Mariæ, & Patrem putativum Christi : ergo in alia sub simili libertate constituta simili cognitione, quæ semper maneret eadem, & cum eadem allicientia, eligeret S. Joseph in Patrem verum Unigeniti Filij sui.

Imo non solum probabiliter, verum etiam moraliter certo *negativè*, infertur ex vna electione Dei, alia similis, vel eadem sub simili libertate; nam tunc aliquid est moraliter certum *negativè*, quando prudens est iudicium de eo, & iudicium de opposito non est prudens; atqui iuxta dicta prudens est iudicium de eo, quod Deus in alia providentia sub simili libertate eligeret S. Joseph, quem in hac elegit; & iudicium de opposito non est prudens, saltem attentis nostræ conclusionis probationibus : ergo moraliter certo *negativè* electurum in ea S. Joseph in Patrem verum Filij sui, & non solum probabiliter infertur, ex eo quod modo in Patrem putativum

Christi, & Mariæ Sponsum elegerit. Dixi *negative*, non autem *positive*, quia ut *moraliter positive* certo inferretur, deberet non manere formido partis oppositæ, quæ quidem manet.

ARGUMENTA CONTRARIA.

ARgumentum primum: Si S. Joseph in alia providentia esset Pater verus Christi, esset illius Pater naturalis, & causa per se; atqui neque esset Pater naturalis, nec causa per se: ergo non esset Pater verus Christi. Probatur minor: esset Pater supernaturalis, & causa per accidens: ergo neque esset Pater naturalis, nec causa per se. Probatur antecedens: S. Joseph in ea providentia constitueretur Pater per qualitates supernaturales, iuxta præmissum 2. atqui ut constitutus per eas, ut supernaturales, esset Pater supernaturalis, cum per aliquid supernaturale constitueretur in esse Patris; & ut constitutus per eas, ut qualitates, esset causa per accidens; nam omnis qualitas est de genere accidentis: ergo esset Pater supernaturalis, & causa per accidens.

Præmitto ad solutionem: quod S. Joseph in ea hypothese, duplicem in generationem Christi concursum præstaret: Primum quidem *naturalem*, quo nimirum produceret unionem inter Animam, & Corpus per communicationem materiæ seminalis, in qua *Virtualiter*, seu tanquam in virtute ea unio continetur: Indeque attento hoc concursu esset Pa-
ter

ter naturalis Christi, & causa per se, cum per suam naturalem virtutem in vnionem, vt cæteri Patres influeret, & ea virtus ad hoc non se haberet per accidens, sicut in ordine ad sanandum ægrotos se habet Musica in Medico. Secundum autem *Supernaturalem*, videlicet in vnionem hypostaticam, iuxta præmissum secundum; & licet ratione huius concursus posset dici Pater *supernaturalis*, vt dicitur B. Virgo *Mater miraculosa; & supernaturalis*, apud plures Patres relatos à P. Ripalda, de ent. sup. tom. 2. disp. 79. sec. 15. n. 111. Attamen melius dicitur Pater *connaturalis, & per se Christi*.

Ratio est: quia omni causæ adæquatæ effectus, est hic connaturalis, cum illi debeatur ipsius productio: in eo autem casu adæquata causa vnionis Hypostaticæ resultaret ex virtute naturali S. Joseph, & ex qualitatibus elevantibus eam; indeque huic conjuncto tanquam causæ per se deberetur, essetque connaturalis vnionis productio; & rectè vocaretur S. Joseph *Pater connaturalis, & per se Christi*. Ad modum quo, quia conjuncto intellectus creati, & luminis Gloriæ debetur, & est connaturalis productio visionis beatificæ, intellectus vt cum lumine conjunctus est causa connaturalis, & per se visionis, licet Lumen; quo elevatur, sit accidens. Hinc ad argumentum in forma, nego minorem, & distinguo primam partem antecedentis probationis: esset Pater supernaturalis per exclusionem connaturalitatis, & alterius concursus naturalis, nego; in alio sensu, admitto, & nego secundam partem propter dicta.

Ad

Ad probationem antecedentis, distinguo maiorem : constitueretur Pater per qualitates, & etiam per concursum suæ naturalis virtutis generativæ, concedo; aliter, nego, & intellecta prima minoris parte sicut prima antecedentis, nego secundam.

Argumentum secundum : ex eo quod Deus communicaverit S. Joseph prædicatum communicabile creaturæ, male inferitur, communicaturum in hypothese prædicatum incommunicabile; atqui prædicatum Paternitatis putativæ est communicabile creaturæ, & prædicatum Paternitatis veræ, est incommunicabile, alioqui contra D. Tho. 3. p. q. 28. art. 1: *Dignitas Dei Patris transferretur in alium*: ergo ex eo quod Deus de facto communicaverit S. Joseph prædicatum Paternitatis putativæ unigeniti sui, male inferimus, communicaturum in hypothese prædicatum Paternitatis veræ. Probatur secunda minoris pars : Hoc prædicatum, *Paternitas vera, & naturalis*, se habet sicut hoc *Aseitas*, nam sicut per aseitatem constituitur Deus in esse Dei, ita per Paternitatem in esse Patris; sed hoc *Aseitas* est incommunicabile creaturæ: ergo, & hoc *Paternitas vera*.

Præmitto ad solutionem: quod ratio formalis, in qua consistit Paternitas vera, & naturalis Christi non est essentialiter incommunicabilis creaturæ, ac pro inde nec ipsa Paternitas : nam ea ratio formalis stat in fecunditate ad generandum activè Filium Dei, & ea fecunditas à Deo communicata est Purissimæ Mariæ, dicente B. Albert. Mag : quod *Deipara elevata fuit in tantam fecunditatem Divina generationi*

tionis similem. De inde in forma, nego secundam partem minoris, & ad inclusam probationem illius ex D. Tho. dic: S. Doctorem non negare possibilitatem talis communicationis, seu translationis, sed tantum convenientiam; Ait enim: *Cum Christus sit verus, & naturalis Dei Filius non fuit conveniens, quod alium Patrem haberet, quam Deum, ne dignitas Dei Patris transferretur in alium.* Ad aliam eiusdem secundæ partis probationem, nego sicut maioris, & est disparitas, nam ex eo, quod Aseitas communicaretur creaturæ sequeretur contradictio, nimirum, quod ea esset creatura, ut supponitur, & non esset, quia non esset ab alio; Ast ex eo quod communicaretur Paternitas vera, nulla contradictio sequeretur, vel illam ostende. Aut si velis distingue sicut: in ratione constituendi intra suum genus, concedo; in ratione incommunicabilis, nego, propter disparitatem datam.

Argumentum tertium: Si S. Joseph in hypothesis esset Pater verus, & naturalis Christi, dignitas illius esset maior, quam dignitas B. Virginis, quia semper concursus Paternus perfectior, quam Maternus. est; atqui hoc est falsum, nam iuxta dicta tract. de Beata Virg. diss. 2. sec. 6. dignitas Mariæ, est omnium maxima: ergo, & illud. Nota: quod concursus S. Joseph in ea hypothesis non esset causæ principalis, nam talis repugnat respectu divini suppositi; sed tantum instrumentalis elevatæ per supernaturales qualitates: inde æqualis foret concursui B. Virginis, qui activus est, & causæ purè instrumentalis. De inde cum Pater verus, & Mater æquè

su-

sumant denominationem à Filio, in existimatione morali æqualis est utriusque dignitas, licet Pater reputetur *phísicè* perfectior: Hinc in forma, nego maiorem, & distinguo illius probationem inclusam: concursus Paternus perfectior est in generationibus ordinarijs, respectu suppositi creati, concedo, vel omitto; in generatione miraculosa suppositi divini, nego.

Argumentum quartum: ex electione S. Joseph in Patrem putativum Filij Dei, in præsentí providentia sub libertate *A*, non potest adhuc probabiliter inferri electio in Patrem verum in alia providentia sub libertate *B*: ergo falsa est ratio conclusionis. Probatur antecedens: Libertas *a* est dominium independens ab exercitijs alterius dominij: ergo ex electione, &c. Probatur antecedens: ideo non esset independens, quia libertas *a* est moraliter libertas *b*; sed libertas *a* non est moraliter libertas *b*, in ordine ad ea, quæ facit, ut distincta à libertate *b*; qualiter se habet libertas Dei ad electionem S. Joseph in hac providentia, quam concepit ut alligatam libertati *a*: ergo est dominium independens ab electione libertatis *b*. Ulterius: quoties non aufertur titulus ad diversitatem electionis, non potest prudenter inferri electionis uniformitas; atqui electio S. Joseph sub libertate *a* Dei, non aufert titulum ad diversitatem electionis sub libertate *b*, cum non auferat illius indifferentiam, & dominium ad diversam electionem: ergo ex præsentí electione nequit prudenter inferri similis electio in alia providentia.

Præmitto ad solutionem primo : quod libertas *a* omnino similis libertati *b* est eadem cum hac; non quidem *phifice* cum habeant constitutiva distincta, sed *moraliter*, in ordine ad prudenter, licet formidolosè judicandum eundem eventum sub vtraque futurum. Sic tenemur vitare occasionem proximam peccandi; quia licet libertas *a*, sub qua lapsi sumus in vno instanti, sit *phifice* diversa à libertate *b*, in alio : tamen, cum occasio sit eadem, reputatur eadem moraliter libertas, & prudenter timetur similis lapsus. Secundo: quod electio sub libertate *a* non aufert indifferentiam, aut dominium libertatis *b* ex parte *actus primi*, cum non sit necessitas antecedens, sed consequens; aufert tamen indifferentiam ex parte *actus secundi*, quia eadem electio, vel similis ei, quæ fuerat sub *a* prudenter judicatur futura sub *b* : & ad eam libertas *b* prudenter creditur determinata.

Hinc ad argumentum in forma, nego antecedens, & distinguo antecedens probationis: libertas *a* ea ratione, qua est distincta à *b*, nimirum *phifice*, est dominium independens, concedo; ea ratione, qua est eadem, scilicet *moraliter*, nego. Ad antecedentis probationem, distinguo maiorem : quia est moraliter libertas *b* in ordine ad *certo positivè* iudicandum eandem electionem sub vna, ac sub alia, nego; ad prudenter, sed *formidolosè*, judicandum, concedo, & minorem : non est moraliter libertas *b*, in ordine ad ea, quæ facit, vt *phifice* distincta à libertate *b*, nego; vt *moraliter* distincta, concedo propositionem, & nego suppositum, quod sit *moraliter* distincta; non enim

enim est; atque ideo facit eamdem electionem, quamvis influxu alligato libertati *phifice distincta*. Ad id quod additur, distinguo minorem, cum probatione inclusa: non aufert titulum, cum non auferat indifferentiam ex parte actus primi, concedo; ex parte actus secundi, nego. Imo hanc non aufert, sed supponit ablatam per determinationem libertatis *a*.

Argumentum quintum: Sancti PP. videntes, quod ex eadem massa alios Deus prædestinat, & alios reprobat, communiter ad judicia Dei recurrunt; atqui non alia ratione, nisi quia Deus sub simili libertate difformiter operatur: ergo ita est, ac per consequens, ex electione S. Joseph in hac providentia, non infertur prudenter similis electio in alia, cum vnum ex alio non inferatur prudenter, quando oppositum sæpè contingit. Vtterius: electio S. Joseph sub libertate *a*, neque influit in electionem sub *b*, neque illam determinat, neque minuit dominium, & indifferentiam ad eam; atqui ex electione neque influente in aliam, neque eam determinante, neque minuente dominium, & indifferentiam ad eam, neque illa prudenter inferri: ergo ex electione S. Joseph sub libertate *a* præsentis, nequit similis electio sub libertate *b* prudenter inferri in alia providentia.

Præmitto ad solutionem: duplici ex capite PP. recurrere ad judicia Dei. Primo, quia frequenter sub simili libertate operatur uniformiter; ideoque quando raro difformiter operatur, ut in casu argumenti, non est aliud, quod dicatur, nisi, *incomprehensibilia sunt judicia eius*. Hoc autem potius probat, quam

quam impugnat nostram conclusionem, nam ex eo, quod frequenter, & non raro accidit, prudenter inferitur similis eventus, ut patet in occasione proxima. Secundo: quia sæpe quoad Deum sunt diversæ libertates, quas nos iudicamus similes; propterea quæ quando Deus sub libertate, quoad nos simili, difformiter operatur bene recurritur ad judicia Dei, apud quem libertas, quæ nobis videtur similis, fortè diversissima est.

Nunc ad argumentum in forma, distinguo maiorem: communiter ad judicia Dei recurritur, quia sub simili libertate frequenter facit diversa, nego; quia raro diversa facit, subdistinguo: quia simili, quoad Deum libertate difformiter operatur, nego; simili quoad nos, & quoad Deum dissimili, concedo, & nego minorem. Ad id quod additur concessa prima parte maioris, distinguo secundam; & tertiam: neque illam determinat, neque minuit indifferentiam ex parte actus primi, concedo; ex parte actus secundi, nego, iuxta dicta in argumento antecedenti, præmisso secundo. Denique alia sunt argumenta probantia in hominibus, non inferri adhuc probabiliter similem eventum sub libertate omnino simili; quæ quoniam notissima Deum inter & homines disparitas intercedit, proponere non est opus. Alia autem sunt, quæ non conclusionem, sed suppositionem, in qua procedit, positam præmisso primo, impugnant; ideoque hic, ut pote non huius questionis omittuntur. Videre illa poteris in nostro tract. de B. Virg. diss. 2. sec. 3. & diss. 5. sec. 3.

DISSERTATIO III.

DE SUBJECTIONE CHRISTI, MARIAE,
& omnis Creaturæ ad S. Joseph.

CUM RATIONE NATURALI DICTANTE
Filius subjiciatur Patri, Vxor Marito, & huic quid-
quid Filio, & Vxori, jure subjicitur, postquam de ma-
trimonio cum Maria, & Paternitate S. Joseph respectu
Filij Dei egerimus, de eorum ad Joseph subjectione,
recto succedit ordine dissertatio.

Sit igitur.

SECTIO I.

AN CHRISTUS DOMINUS, ET MA-
ria Deigenitrix subiecti fuerint
S. Joseph?

PRæmitto primo: quod subiectio alia est *servi-*
lis, alia *Filialis*, & *ingenna*. Prima est quam
habent servi, & famuli respectu suorum do-
minorum, oriturque à rigorosa, & stricta servitute.
Secunda est, vi cuius Filij subduntur, & obediunt
Parentibus suis: Atque de hac quærimus, an fuerit
aliquomodo in Christo respectu S. Joseph, & pari-
ter in Maria? Secundo: quod Christus ut *Deus*,
nulli creaturæ, imo neque ipsi Deo potest dici *sub-*
iectus, cum subiectio dicat inferioritatem, quam
Chri-

Christus ut Deus, neque respectu creaturæ, neque respectu ipsius Dei potest habere. Inde in hac questione solum loquimur de subjectione Christi inquantum homo est, seu secundum humanitatem.

Præmitto tertio: quod, ut bene advertit Exim. Doctor. sup. disp. 8. sec. 1: superioritas S. Joseph respectu Christi, & huius obedientia magis significat *usum*, quam *debitum*. Ratio est, quia Christus propter suæ Personæ dignitatem nulli hominum debuit propriè subjici; habuit tamen in usu subjectionem, & obedientiam Parentibus suis. Neque id derogat excellentiæ dignitatis S. Joseph, cum ad illam declarandam sit satis, & quod præcisè considerata humana conditione, atque origine futurus fuisset Christus jure subditus Joseph; & quod quamvis ratione divinitatis exemptus esset; de facto tamen voluit esse Joseph subjectus, ei que veluti Patri, ac superiori obedientiam præstare, honoreque eum afficere.

Præmitto quarto: quod licet, ut bene ait S. Aug. lib. de vera Relig: *Tota vita Christi in terris per hominem quem gessit, disciplina morum fuerit*; attamen in eo obedientia præcipuè resplenduit: id quod bene probat illa Apostoli ad Phylipp 2. ponderatio: *factus obediens usque ad mortem*: & conveniens erat ut in Christo obedientia usque adeo elucesceret: venit enim in mundum primario ad inobedientiam faciendam, talis si quidem fuit peccatum Adæ iuxta D. Tho. lec. 5. in fin. ibi: *Primum hominis peccatum fuisse videtur inobedientia*. Atque id expressit Aposto-

Apostolus ad Rom. 5. dicens: *Sicut per inobedientiam unius hominis peccatores constituti sunt multi, ita & per unius obeditionem iusti constituentur multi.* Cum igitur primario venerit Christus, ut homines à macula originali, quæ in Adamo fuit personalis inobedientia redimeret; excellere necesse fuit in obedientia non solum respectu Patris Æterni, verumetiam respectu Parentum suorum temporalium. Hoc autem ut pateat. Sit.

Prima conclusio: Christus Dominus aliquomodo subiectus fuit Patri suo putativo S. Joseph. Probatur conclusio ex Scriptura, ubi expressa est; Lucae enim 2. dicitur: *Descendit cum eis, scilicet, Maria, & Joseph, & venit Nazareth, & erat subditus illis:* ergo Christus aliquomodo, nimirum sub explicationibus datis in tribus primis præmissis, fuit subiectus S. Joseph. Probatur etiam conclusio ex Patribus: nam S. Ber. homil. 1. super Missus est, ait: *Quis? Quibus? Deus hominibus, Deus inquam, cui Angeli subditi sunt, cui Principatus, & Potestates obediunt, subditus erat Maria; nec tantum Maria, sed etiam Joseph.* Et Gerson etiam Serm. de Nativ. Virg. consideratione 3. inquit: *& erat subditus illis. Subditus Fabro is, qui fabricavit Auroram, & Solem. Psh. 63.*

Nec omittendum duxi, quod ex historijs Catholicorum Orientalium traductis in latinum ex hæbreo, Izolanus refert 4. p. C. 9. per hæc verba tanquam ex ore Christi prodeuntia: *Ego conversatus sum cum Joseph in omnibus, sicut si essem Filius eius,*

eius, & eram per omnia sicut ipse, & obediebam, ei in omnibus, nec unquam transgressus sum verbum illius, & eram subditus illi, sicut Filij Parentibus, & diligebam Joseph valde, sicut pupillam oculi mei. Quid clarius? Jam vero ratione probatur conclusio: quia naturalis ratio dictat, ut Filij etiam adoptivi subiciantur, & obediant Patribus suis; hi enim loco naturalium sunt; atqui Jesus fuit Filius quodammodo adoptivus S. Joseph, uti stabilitum, & probatum est diss. 2. sec. 3: ergo fuit quodammodo subiectus S. Joseph. Vltcrius: Christus venit in Mundum ut opere nos, & Verbo humilitatem, atque obedientiam non solum Deo, verum etiam hominibus edoceret; ergo præcessit exemplo subiiciens se, & humiliter obediens Patri putativo suo S. Joseph.

Secunda conclusio: Beatissima Virgo Maria Deigenitrix aliquomodo fuit subiecta S. Joseph. Probatum conclusio ex Scriptura. Nam Apostolus 1. ad Corint. 11. ait: *Caput Mulieris Vir: Et D. Petrus Epist. 1. cap. 3: præcipit: ut Mulieres subditiæ sint viris suis; atqui dici nequit, quod B. Virgo, vel hocce præceptum non adimplevit, vel non fuit reverita S. Joseph tanquam caput suum: ergo dicendum est illi, ut pote verè Viro suo fuisse subiectam. Item S. Petrus, pro subiectione Mulierum ad Viros suos ibidem ponit exemplum Saræ dicens: Mulieres subiectæ proprijs Viris: sicut Sara obediebat Abraha Dominum eum vocans. Ex quibus sic: Sara iuxta Patres, & Interpretes fuit Typus B. Virginis, nam hæc peperit meliorem Isaac, qui tulit in hume-*

ris suis lignum Crucis ad Mōtem Moriaē, vt pro nobis immolaretur; atqui Sara vocabat *Dominum* Virum suum, eiūque subiciebatur, & obediebat: ergo idem fitendum est, fecisse, meliorem Saram cum Sanctissimo Joseph Viro suo.

Jure igitur Gerson vbi sup. miratus sublimitatem S. Joseph, sic exclamat: *O miranda prorsus Joseph sublimitas tua! O dignitas incomparabilis, vt Mater Dei, Regina Cœli, & Domina mundi, appellare te Dominum, non indignum putaverit!* Probatum itidem ratione conclusio: Beata Virgo fuit simillima Filio suo in donis Gratiaē, & virtutum; atqui virtus obedientiaē, & subiectionis ad suum Patrem putativum maximè enituit in Jesu: ergo dicendum est quod pariter eluxerit in Maria. Dixi autem in conclusione, fuisse subiectam *aliquomodo*, quia solum talis fuit in ordine ad domesticam gubernationem, & in rebus externis; non vero in ordine ad ea, quæ spectabant ad suscipiēda privilegia Gratiaē, & ad mysteriorum Dei agnitionem.

Hoc autem pulchrè D. Thomas expressit 3. p. q. 30. art. 2. ad 2. per hæc verba: *In his, quæ pertinent ad mysteriorum Dei cognitionem, & ad privilegia Gratiaē suscipiēda, non debuit Virgo pendere à Viro, nec sub eius esse potestate; at vero in externis, & domesticis rebus potuit suo modo esse subiecta Viro: ad illum enim familie gubernatio pertinebat. Inde quando aliquid huiusmodi agendum erat, ex divino Instinctu illi fiebat revelatio, vt patet de fuga in Ægyptum, & de reditu ex Ægypto. Vnde etiā impositio Nominis Jesu illi iuncta est.*

est: vocabis nomen eius Iesum. Hucusque S. Thomas: ego autem nequeo non referre in laudem subjectionis Christi Domini ad S. Joseph, & in huius honorem, elegans Epygramma, quod suppreſſo Authoris nomine affert P. Morales lib. 3. tract. 8. n. 39. in fine, & est huius modi.

*Christe tuum decus, & Joseph si gloria utrinque
Certent, me, Joseph, iudice, Victor eris.
Cuncta Deo parent, Joseph tua gloria crescit.
Crescit honos; parei nam Deus ipse tibi.*

ARGUMENTA CONTRARIA.

ARgumentum primum contra primam conclusionem: Si Christus Dominus habuisset subjectionem ad S. Joseph, posset admitti ista locutio: *Christus est subditus, aut subiectus Joseph;* atqui ista locutio non potest admitti: ergo Christus non habuit subjectionem ad S. Joseph. Probatum minor: magis dependet Christus à se ipso, & à Verbo, quam à S. Joseph; atqui non potest admitti ista locutio, *Christus est subditus, vel subiectus sibi,* neque item ista: *Christus subicitur verbo:* ergo neque ista: *Christus est subditus, aut subiectus Joseph.* Ex dictis in quæstione præmissa secundo, & tertio, quæ nunc relegenda sunt, ad argumentum, distinguo maiorem: posset admitti ista locutio, *Christus est subditus, &c.* cum addito, seu subintellecto; *ut homo,* concedo; *ut Deus,* nego, & sub eisdem terminis, distinguitur minor.

Ad cuius probationem, distinguo primam minoris partem : non potest admitti ista locutio : *Christus est subditus, vel subjectus sibi*, cum hoc addito, *Christus, ut homo est subjectus sibi ut Deo*, nego; absolute, seu absque addito, concedo : etenim licet ea propositio cum dicto addito vera sit; sine eo tamen, seu absolute prolata, videtur sonare distinctionem suppositorum, cum nemo subjici sibi dicatur, ideoque ita non est admittenda. Secundam autem partem minoris concedo, quia ut bene ait Cardinalis de Lugo de Incarn. disp. 28. sec. 1. in fine, per eam propositionem nullo modo indicatur identitas suppositi, nec temperatur distinctio, sicut videtur temperari per relativum reciprocum, quando dicitur, *subjectus est sibi* : & propter hanc disparitatem, nego consequentiam.

Argumentum secundum : S. Damascenus lib. 4. de fide Cap. 19. de Christo dicit : ipsum nec *ut hominem* à Patre unquam desertum esse, nec peccatum, nec maledictum factum, nec Patri subjici necesse habuisse : Tum sic : Christus adhuc *ut homo* non habuit necesse Patri Æterno, & naturali subjici : ergo multo minus Patri putativo, ac per consequens non fuit subjectus S. Joseph. Nota pro solutione : quod cum S. Damasc. ibi, eorum, quæ dicit reddat hanc rationem : *Quia Christus nunquam contumax fuit*, non loquitur de quavis subjectione, sed tantum de ea, quam superior potestate, & coactione, seu imperio sibi à subditis prius resistantibus obtinet : atque hanc etiam subjectionis distinctionem affert S. Na-

zianzenus oratione 36, quæ est quarta de Theologia post numerum 14. Hinc in forma, distinguo antecedens : non habuit necesse Patri subjici, subjectione obtrunta potestate, & coactione supponente contumaciam subditi, concedo; subjectione filiali, & ingenua, nego, & eodem modo distinguitur consequens.

Argumentum tertium : omnis subiectio arguit inferioritatem, nam subiectus est, qui est in loco inferiori, seu qui sub alio jacet; atqui Christo repugnat inferioritas respectu puræ creaturæ, qualis est S. Joseph; imo respectu Dei nequit dici, quod est in loco inferiori, seu sub illo jacet, nam hoc sonat negationem æqualitatis cum Deo : ergo Christo respectu S. Joseph repugnat subiectio. Nota : quod cum subiectio dicat aliquid *positivum*, vi cuius vnum dicitur alteri subjici; idem subiectum potest dici superius, & inferius in ordine ad diversa munera. Sic, qui esset in duplici loco, alio superiori, & alio inferiori, ratione diversarum vocationum, rectè diceretur, ratione earum superior, & inferior. Hinc in forma ad argumentum concessa maiore, distinguo minorem : Christo repugnat inferioritas respectu S. Joseph in ordine ad munera obedientiæ Patri præstanda, nego; in ordine ad alia, concedo : & distinguo probationem inclusam : respectu Dei nequit dici, quod est in loco inferiori, secundum divinitatem, concedo; secundum humanitatem, nego : sic enim in Symbolo S. Athanasij, dicitur, Christus, Minor Patre secundum humanitatem, cum tamen

hoc verbum *Minor*, potius quam hoc *inferior* negationem æqualitatis, iuxta Theologos, significet.

Argumentum quartum contra secundam conclusionem : S. Aug. opusculo de Assumptione Virginis Cap. 4. inquit, B. Virginem fuisse exemptam ab illa lege : *sub Viri potestate eris*; atqui si B. Virgo fuisset subiecta S. Joseph, esset ratio illius legis, quæ eadem est cum allatis ad probationem conclusionis : ergo nullo modo fuit subiecta S. Joseph. Nota : quod S. Aug. ibi se statim explicuit, dicens : *Non fuisse sub potestate Viri, id est, Mariti, qua integerrimis visceribus ab Spiritu Sancto Christum suscepit.* Ac si diceret (ait Eximius Doctor sup. ad hoc argumentum) quantum ad usum carnalis copulæ non fuisse sub Viri potestate. Hinc cum eodem Eximio, distinguo maiorem : S. Aug. inquit, B. Virginem, fuisse exemptam ab illa lege, *sub Viri potestate eris*, in ordine ad usum carnalis copulæ concedo; in ordine ad domesticam gubernationem, & in externis, nego. Vide, quæ dicimus §. penult. sectionis in fine.

SECTIO II.

*AN OMNIS CREATURA SUBJICI
debeat, & re ipsa subiecta sit
S. Joseph?*

PRæmittendum est: quod imperium, & dominium, vel est *radicale*, & in *actû primo*, consistitque in potestate imperandi, & gubernandi: vel est *in actû secundo*, seu quo *ad exercitium, & usum*, statque in actu exercendi munus imperandi: Et primi generis imperium, & dominium circa res omnes temporales, non autem secundi, habuit Christus in hoc mundo: Ideo enim cuidam petenti, Lucæ 12: *Magister dic Fratri meo ut dividat mecum hereditatem*, Respondit omnium Dominus: *Homo quis me constituit iudicem, aut divisorem inter Vos?* Videlicet quoad usum, & exercitium, non autem quoad radicalem potestatem. Igitur in eodem sensu, & cum debita proportionem locuturi sumus de S. Joseph in hac quæstione, quoties illum omnium creaturarum Regem, & Gubernatorem appellaverimus. Hoc supposito sit.

Nostra conclusio: omnis creatura subjici debet, & de facto subiecta est S. Joseph. Probatur conclusio ex Scriptura: nam Genesis 18. v. 40, & 41. *Dixit Pharaon ad Joseph (qui fuit Typus S. Joseph iuxta Patres) ad tui oris imperium cunctus populus obediet: Ecce constitui te super omnem terram Egypti.* Ex
qui-

quibus sic arguo: Nequit dici, quod Pharaon fuit liberalior cum figura S. Joseph, quam Christus Dominus cum ipso S. Joseph figurato, & Patre putativo suo; atqui Pharaon subiecit Joseph Patriarchæ, qui fuit figura S. Joseph, omnem terram Ægypti, totum scilicet Regnum suum, ut eius obediret imperio: ergo Christus Dominus, ne minus liberalis esset, subiecit S. Joseph, figurato per Joseph Patriarcham, omnem universi creaturam, ac per consequens, ea omnis subiecta est S. Joseph. Ulterius: Christo Domino, ut ipse ait Matth. 28. v. 18. *data est omnis potestas in Cælo, & in terra*; atqui Joseph data est potestas supra Christum Dominum, nam hic erat subditus illi: ergo S. Joseph (licet in gradu inferiori) data est omnis potestas in Cælo, & in terra, seu supra omnem creaturam cœlestem, & terrestrem: ergo omnis creatura subjici debet, & re ipsa subiecta est S. Joseph.

Accedit ad hæc authoritas Gersonis serm. de Nativit. Mariæ, & Bultos in Mariali, 4. p. serm. 12, quorum hæc est pulcherrima ratiotinatio: *Tenendum igitur est, quod in toto Mundo non fuit Vir, ita sufficiens ad tam dignum Opus sicut B. Joseph: Fuisset enim sufficiens absque dubio ad totius Mundi regimen: quia qui fuit sufficiens ad maius, & ita maius, multo magis esset ad minus, iuxta utriusque juris regulam, in leg, non debet ff. de reg. jur: & in cap. cuilibet de reg. juris in 6; sed B. Joseph fuit à Deo electus, & inventus idoneus ad regimen. Filij sui, qui in infinitum est excellentior, & maior toto Mundo, & ad gubernationem*

Spon-

Sponse divinae, quae est dignior universo orbe: ergo multo magis credendus est, fuisse sufficiens ad regendum totum mundum. Et vide quam advertenter, & propriè dictum est fuisse sufficiens, ut denotetur dominium, & gubernationem totius mundi concessam S. Joseph, fuisse in actu primo; non autem in actu secundo, seu quoad exercitium, & usum, iuxta dicta in præmissis ad hanc quaestionem.

Probatur jam ratione conclusio: Christo Domino, ut pote *Regi Regum, & Domino Dominantium* iuxta 19. Apoc. obedit omnis creatura: ipse Christus Virgini, ut Matri, obediebat; Virgo autem Josepho, ut Sponso, & capiti suo: ergo totus orbis obedit, & subjectus est S. Joseph. Atque hic est pulcher discursus, quem Plutarchus in Apopthegmis, fecisse refert Themistoclem, Regem Græciæ, qui dicere solebat: *Filius meus Diophanes totum regnum meum gubernat, & super omnes imperium habet: quia ille precipit Vxori meae, Matri suae, Vxor autem mihi Regi precipit, & Ego in toto Græciæ Regno imperium exerceo: ergo Filius puer totius Regni mei est superior, & Imperator: Sic igitur Christo obedit, & subjecta est omnis creatura, Christus Virgini, Virgo Joseph: ergo Joseph subjecta est omnis creatura.*

Ulterius: B. Virgo est Regina totius universi: ergo S. Joseph est Rex totius universi; sed eo ipso totus universus, qui omnem creaturam complectitur, subjici debet S. Joseph: ergo ei debet subjici omnis creatura. Probatur prima consequentia, nam cætera patent: Sponsus Reginae, cuius est proprium ali-

aliquod Regnum, est Rex illius Regni; atqui S. Joseph est Sponsus Reginae totius vniversi: ergo est Rex totius vniversi. Probatur maior: apud omnes Nationes Sponsus Reginae, Rex est, quia in talibus Personis habentibus dominium absolutum, Maritus sequitur conditionem Mulieris suae, vti ait Baldus, in cap. *significavit* de Rescriptis, & tenent alij plures apud Triaquellum de Nobilitate cap. 18: ergo Sponsus Reginae, cuius est proprium aliquod Regnum, est Rex illius Regni.

Sed contra argues primo: Si in S. Joseph est potestas supra omnem creaturam in Coelo, & in terra, prius fuit hæc potestas in S. Joseph, quam in Christo; atqui hoc non est dicendum, nam Christus est Princeps, seu Primus, Regum terra. Apoc. 1. v. 5: ergo in S. Joseph non est talis potestas. Probatur maior: si in S. Joseph fuit talis potestas, fuit ex quo in desponsatione cum B. Virgine, fuit constitutus Sponsus illius, Nutritiusque, & putativus Pater Christi Domini; sed in Christo non fuit talis potestas, nisi post mortem; post illam enim dixit Apostolis, Matth. vlt. *Data est mihi omnis potestas in Cælo, & in terra*, & in hoc sensu videtur Paulus dixisse ad Rom. 14. *In hoc mortuus est, & resurrexit ut vivorum, & mortuorum dominetur*: ergo prius fuit ea potestas in S. Joseph, quam in Christo.

Præmitto ad solutionem primo: quod Christus Dominus ab initio suae Conceptionis accepit eam potestatem, tum enim quando primo à Patre introductus fuit in orbem terrarum dictum est:

Ado-

*Adorent eum omnes Angeli eius, ut Regem, & Principem suum, ac per consequens etiam hominum, & reliquarum creaturarum. Dicitur autem eam potestatem accepisse post mortem, non quidem, quoad finem, sed quoad usum, & exercitium, uti explicat P. Cornelius, ad eum locum Apostoli, quem arguens citat; ex tunc enim, scilicet post resurrectionem, exaltatum est nomen eius, acceptatum imperium, receptæque leges, atque ideo tunc dicitur potestatem accepisse. Ad modum quo in oratione Dominica dicimus Deo, *Adveniat Regnum tuum*, quod intelligi nequit de Regno Dei quoad finem, sed quoad usum, nimirum ut Deus per nostram obedientiam, divinæque legis observantiam actu regnet in nobis, qui quoad finem, semper regnat.*

Præmitto secundo: quod licet in acceptione potestatis Dominativæ concedatur in S. Joseph aliqua prioritas; hæc non erit in intentione, & dignitate, sed præcisè in executione: quod quidem non derogat principalitati, & excellentiæ dominiij Christi: sicut, quod media, priora sint fine in executione non tollit, quod finis nobilior sit medijs, respectu quorum est in intentione prior. Hinc ad argumentum in forma, distinguo maiorem: prius in intentione, & dignitate, seu principalitate, fuit in S. Joseph, nego; prius in executione, concedo, & in hoc sensu, nego minorem. Ad maioris probationem, vel nego minorem, iuxta primum præmissum; vel eam distinguo: in Christo non fuit talis potestas, nisi post mortem, quoad finem,

nego; quoad *usum*, & *exercitium*, concedo: & textus iuxta primum præmissum explicatur.

Argues secundo: B. Virgo est Regina, & Domina totius universi: ergo S. Joseph non est Rex; & Dominus totius universi. Probatur consequentia: si esset, daretur eiusdem rei, in eodem instanti dominium in solidum penes duos; atqui hoc nequit dari, ut deciditur in leg. *si ut certo. § si duobus ff. commodati, vel contra*; nam Dominus à nemine potest impediri, quo minus utatur re sua; posset autem ab altero Domino, si uterque foret Dominus in solidum: ergo ex eo, quod B. Virgo sit Regina, & Domina totius universi, potius infertur, S. Joseph, non esse talem, quam esse, contra probationem conclusionis. Ad argumentum, nego consequentiam, & distinguo maiorem probationis: daretur dominium in solidum penes duos, quorum unus subordinetur alteri, concedo; absque ea subordinatione, nego. Etenim, quod duo sint Reges eiusdem Regni, cum subordinatione unius ad alium, non est inconveniens, cum nulla possit oppositio suboriri: sic autem quoad Jus regnandi, erat S. Joseph subordinatus Christo, & Mariæ. Et dico. quoad *Jus Regnandi*, quia S. Joseph non habuit dominium proprietatis rerum singularum, quæ ad alios pertinebant.

DISSERTATIO IV.

DE SANCTITATE B. JOSEPH.

POST QUAM EA OMNIA, QUÆ DE AL-
tissima dignitate S. Joseph Scholastica methodo disputare
possunt ad amussin excusserimus; sequitur de Sanctissima
illius Animæ supernis dotibus dissertationem attexere.
Ex eo enim, quod illum in Patrem Putativum Unigeni-
ti Filij sui, cui iste subjiceretur, & obtemperaret, Sponsum
que Serenissima Regina Cælorum evexerit Deus, ortum
traxit mare Gratiarum, quod in Sanctum
Joseph perenne confluit.

Sit ergo.

SECTIO I.

VTRUM S. JOSEPH FUERIT SAN-
ctificatus in utero Matris, & in Gratia
confirmatus?

HÆC est controversia percelebris, cuius in
Gloriam S. Joseph piam decisionem Gravif-
simi Doctores iam iam referendi excogita-
vere. Igitur pro resolutione illius, præmitto primo
ex P. Valentia tom. 2. disp. 6. q. 11. de pecc. origin.
puncto 2: certum esse de fide, omnes omnino ho-
mines, excepta tantum B. Virgine, maculam origi-
nalem contraxisse, & de facto contrahere. Ratio est,
quia

quia Apostolus ad Rom. 5, generaliter dicit: *Per unum hominem peccatum in hunc mundum intravit, & per peccatum mors; ita & in omnes homines mors pertransiit, in quo omnes peccaverunt.* Et Triden. sess. 5. declarans: *Non esse suae intentionis comprehendere in hoc decreto, ubi de peccato originali agitur. B. & Immaculatam Virginem Mariam,* ea tantum excepta, satis ostendit, se omnes alios comprehendere. Ideoque nec admit- ti, nec defendi potest, sententia cuiusdam Authoris, cuius supresso nomine, verba affert Bernardinus de Buis in Mariali 4. p. sem. 12, tenentis. S. Joseph fuisse ab originali, antequam caderet, praeservatum.

Præmitto secundo: quod in eis rebus, de quibus nihil habetur certum, aut ex Scriptura, aut ex determinatione, vel traditione Ecclesiae, aut ex com- muni sensu Patrum, & Theologorum, dummodo pietati consonum sit, nec bonis moribus obsistat, servanda est regula S. Aug. lib. 3. de liber. Arb. cap. 5. tradita, *Quidquid tibi vera ratione melius occurrerit, id scias, fecisse Deum;* tenendumque id, quod est verosimile magis iuxta regulas utriusque juris, in leg. in obscuris ff de reg. jur. & in cap. In- spicimus de reg. jur. in 6, ibi: *In obscuris inspicere solet, quod verisimilius est.* Atque huic etiam asserto con- sonat, celebris sententia D. Anselmi lib. 1. cur Deus homo, cap. 15. dicentis: *In illis rebus, de quibus di- versa, sine periculo sentiri possunt, nullum puto Animæ periculum, si sic exponimus divina dicta, ut diversis sen- tentiis favere videamur, neque arbitror reprehendi de- bere.* Hoc autem præmissum pro alijs pijs opinionibus

bus huius tractatus admissis à nobis poterit defer-
vire.

Præmitto tertio : quod confirmatio in Gratia
constitutivè stat in decreto efficaci Dei de conferen-
do semper auxilia efficacia, prævisa per Scientiam
Mediam ad vitandum omne lætale peccatum. Ete-
nim quando Deus prævidens se habere in sua manu
pro aliquo homine plura auxilia efficacia, & ineffica-
cia plura ex speciali affectu erga illum, efficaciter, &
resolutè decernit semper efficacia cōferre, tunc eum
in Gratia confirmat : Atque ita factum est à Spiritu
Sancto cum SS. Apostolis in die Pentecostes. Quar-
to : quod vti Abulensis cum pluribus Theologis q.
17. in cap. 13. Judic. sentit, Sanctificationem in vtero
consequitur confirmatio in Gratia; atque ita accidit
in S. Joanne Baptista, qui in vtero Matris Sanctifi-
catus fuit, & in Gratia confirmatus, ita vt nunquam
lætaliter peccaverit; imo nec venialiter iuxta aliquos
postea afferendos. His ita constitutis fit.

Prima conclusio : S. Joseph, licet fuerit con-
ceptus in peccato originali; tamen ab eo liberatus
est, & Sanctificatus in vtero Matris: Vnde fuit San-
ctus, antequam natus. Pro hac sanè pia conclusione
P. D. Petrus Morales huius Mexicanæ Provinciæ
Scriptor Egregius lib. 3. tract. 2. n. 3. citat, Vi-
ginti Authores, inter eosque ex nostra Societate
PP. Canissium lib. 2. de Virg. cap. 13. Salmeron
tom. 3. de infantia Salvatoris, tract. 30, & 31. Bar-
radas lib. 6. concord. cap. 8, & Ossorium in conci.
de S. Joseph, quibus noviter accessit vnus pro mille
Sa-

Sapientissimus æquè, ac pijsimus P. Paulus Señeri, tom. 2. Quadrag. sem. de S. Joseph. n. 2. Hi tamen Doctores non declarant, in quo ex novem mensibus ea Sanctificatio contigerit; neque id declarari potest, nisi per meram divinationem, qualiter faciunt, qui dicunt id septimo mense accidisse; quibus si velis accedere, accede.

Probatur igitur nostra conclusio ex Scriptura: nam Matth. 1. dicitur, *Mater Jesu Maria Joseph*, ubi tres Sacratissimas Personas Evangelista conjungit, & insinuat iuxta graves Authores conjunctionem earum sicut in nominatione, ita in donis Gratiae, nimirum debito ordine superioritatis, & inferioritatis. Tum sic: in ordine Gratiae primus est *Jesus*, secunda *Maria*, tertius *Joseph*, & hic isto ordine communicat cum illis in donis Gratiae; atqui Christus Dominus in Gratia liberationis à peccato originali, ita se habuit, ut neque illud contraxerit, neque contrahere potuerit, & quia est Deus, & ex vi suæ generationis à Matre Virgine: Ita autem B. Virgo, ut non contraxerit originale, potuerit tamen contrahere, ut pote Filia Adæ, ab eo per naturalem generationem descendens: ergo S. Joseph ut in tertio ordine, & inferiori gradu liberationis ab originali communicaret cum illis, & potuit contrahere, & de facto illud contraxit; fuit tamen ab eo liberatus, & Sanctificatus in utero Matris suæ.

Uterius: De Joseph Patriarcha, qui Typus fuit S. Joseph, ac per consequens de hoc verificari debent, quæ de illo, ut notum est omnibus, dicitur
Ge-

Genesis 49: *Deus Patris tui benedicat tibi benedictionibus uberum, & vulva: Quæ verba cap. 12. in Gene. Sic S. Isidorus interpretatur: Benedictionibus uberum Maria, quæ verè benedicta erat: quia eadem Sancta Virgo de se Domino potum Lactis immulsit; unde illa Mulier in Evangelio ait, Beatus ventris, qui te portavit, & ubera, quæ suxisti: & etiam hic benedicitur vulva eiusdem Matris, illa utique virginalis, quæ nobis Christum edidit. Ex quibus sic arguo: S. Joseph in Patriarcha Joseph figuratus debuit participare de benedictionibus uberum, & vulva Mariæ, sed una ex illis benedictionibus fuit liberatio ab originali: ergo debuit participare de hac benedictione; atqui non in gradu præservationis in ipso conceptionis instanti, iuxta dicta in præmissis primo: ergo saltem in gradu liberationis in utero Matris antenativitatem, ita ut sicut Maria, ante fuerit Sanctus^e quam Natus; ly sicut proportionem debita.*

Probatur iam conclusio ratione: Inter Conjuges quæritur maior similitudo tam in nobilitate, quam in moribus: ergo S. Joseph inter omnes puros homines fuit similior Mariæ, dicente Gerso. serm. de Nativ. Virg. *Beatus Joseph fuit super omnes homines puros similis Virgini Gloriosa*; atqui non esset ita similior, si non fuisset Sanctificatus in Utero Matris: similiores enim essent SS. Prophetæ Joannes Baptista, & Hieremias ut patet: ergo fuit Sanctificatus in utero Matris. Ulterius: S. Hieremias cap. 1. ibi. *antequam exires de vulva Sanctificavi te, Sanctificatus fuit in utero Matris, quia prædicturus erat Christum*

stum absentem; S. autem Jonnes Baptista Luc. 1. ibi: *Spiritu Sancto replebitur adhuc ex utero Matris sue*, ideo in eo Sanctificatus fuit, quia digito, & voce Christum erat præsentem designaturus; sed magis quam prædicere absentem, & præsentem designare, est portare inter brachia, ferre sæpius in manibus Christum, nutrireque, ac custodire, & Patrem illius esse, vti est evidens: ergo S. Joseph, qui talia munera obivit, fuit in utero Matris Sanctificatus, & Sanctus antequam natus.

Secunda conclusio cum P. Señeri loco sup. cit. n. 4, & omnibus alijs Patronis primæ conclusionis propter dicta præmisso quarto: S. Joseph fuit confirmatus in Gratia, ita vt nunquam mortaliter peccaverit. Probatur conclusio: confirmatio in Gratia stat in decreto Dei conferendi semper auxilia efficacia ad vitandum omne lætale; sed Deus habuit tale decretum erga S. Joseph: ergo S. Joseph fuit confirmatus in Gratia. Probatur minor: Deum decuit habere erga S. Joseph tale decretum: ergo habuit, quia iuxta S. Damasc. diff. 2. sec. 4. allatum Deus semper facit, quod est decentissimum sibi. Probatur antecedens: Deum dedecens videtur, quod permetteret, vt Pater suus, licet putativus, aliquando per peccatum mortale esset mancipium Diaboli, & ipsius Dei Inimicus: ergo è contra decuit Deum habere erga S. Joseph Patrem suum decretum nunquam permittendi lætale peccatum, seu semper ad hoc conferendi auxilia previsa efficacia. Antecedens patet à paritate B. Virginis, cuius immunitatem ab omni culpa, ex
hoc

hoc capite Theologi stabiliunt. Et licet inrer Mariam, & Joseph detur magna disparitas: ea tamen bene salvatur ex eo, quod B. Virgo, quia est vera Mater Dei, non solum à peccato actuali, verum etiam ab originali, & eius debito proximo fuerit à primo conceptionis instanti præservata.

Uterius: Maria, & Joseph in puritate Animæ æquiparantur à Theologis; pro quibus omnibus sufficiat vnus, & satis gravis, Joannes Gerson. serm. de Nativit. Mariæ confid. 1. inquit *Sicut decuit, ut Maria tanta puritate niteret, qua sub Deo maior nequit intelligi, ut S. ait Anselmus: Ita decuit, ut Joseph tanta prærogativa polleret, qua similitudinem, & convenientiam exprimeret talis Sponsi ad talem Sponsam.* Tum sic argumentor: Maximè conveniens fuit Deo, ut Maria, quia erat futura vera Mater Unigeniti sui, præservaretur ab omni peccato etiam originali: ergo maximè conveniens fuit Deo, ut Joseph, licet originale contraheret, quia non erat futurus Pater verus unigeniti sui, sed putativus, præservaretur ab omni peccato actuali mortali; atqui talis præservatio fit per decretum conferendi semper auxilia efficacia ad peccatum vitandum, seu per confirmationem in Gratia: ergo Deus erga S. Joseph concepit tale decretum, & fuit ille in Gratia confirmatus: ne Deus negaret Patri suo, quod ministris, nimirum Apostolis, concessit.

ARGUMENTA CONTRARIA.

ARgumentum primum contra primam conclusionem: A regula generali natiuitatis in peccato, solum inveniuntur excepti SS. Joannes Baptista, & Hieremias; sed eo ipso ea regula generalis includit S. Joseph: ergo ille natus est in peccato, ac pro inde non Sanctificatus in vtero. Præmitto ad solutionem primo: quod licet *exceptio firmet regulam in contrarium*, vti est commune Juristarum axioma: hoc non intelligitur de casibus, qui similes sunt exceptis: nam in eis quamvis *explicitè*, & *specificè* non reperiantur à jure excepti, exceptio non firmat regulam in contrarium: quia potius ab ea propter identitatem rationis excipiantur, vt habetur in cap. *Cum dilecta* de confirm. utili, vel inutili; & ibi Abbas, Glossa que in leg. 1. cod. de condict. indeb. v. *Iudicare*, alibi que. Quoniam vbi eadem est ratio, idem jus est statuendum, vt in leg. *illud* ff. ad leg. Aquil. quæ rationis paritas, proportio, vel similitudo præcipuè in correlativis invenitur, vt in leg. *Julianus* §. *si Procurator* ff. de action. empti.

Præmitto secundo: quod in S. Joseph non solum invenitur similis ratio, ac in SS. Joanne, & Hieremia, exceptionis ab ea regula; verum etiam maior, propter maiorem propinquitatem ad Jesum, & Mariam, duo Gratia principia, & propter altiora munera, ad quæ prædestinatus est, vt toties ponderavimus: Inde si vti diximus, vbi eadem est ratio, idem jus est statuendum, multo magis vbi maior ra-

tio fuerit, vt in leg. final cod. *Qui etate se excussent*, & in cap. *cum in cunctis* de electione. Hinc ad argumentum in forma distinguo maiorem : à regula generali solum inveniuntur *specificè*, & *explicite excepti* SS. Ioannes, & Hieremias, concedo; solum *implicitè*, nego, & minorem cum consequentia, propter dicta in præmissis : & etiam quia alij plures excipiuntur à gravibus Authoribus ab hac regula, vt S. Iacobus, Frater Domini, S. Nicolaus. S. Dominicus, Jacob Patriarcha, Moyfes, & Sampson, vt videri est in P. Cornelio sup. 1. Matth. versu 16.

Argumentum secundum: S. Dionysius de Div. Nomin. cap. 4. inquit : *Non est audendum aliquid dicere, aut cogitare de illa supersubstantiali Deitate; neque de His, quæ ab eius mera dependent voluntate, præter ea, quæ fuerunt nobis expressa ex divinis eloquijs*. Subsumo : atqui Sanctificatio S. Joseph in utero Matris, & est quid pendens à mera Dei voluntate, & non est nobis expressa ex divinis eloquijs : ergo non est audendum, illam defendere, neque cogitare. Præmitto ad solutionem : quod si regula S. Dionysij absque ulla distinctione foret observanda, plures quæstiones communes in Theologia ruerent, quippè quæ sunt de rebus ex mera Dei voluntate pendentibus, nec exprimuntur in sacris literis, sed ex eis tantum probabiliter deducuntur.

Inde dicendum est, S. Dionysium tantum loqui de illis rebus, quæ proponuntur, vt certa fide tenendæ : ille enim debent vel esse expressæ in Scriptura, vel ab Ecclesia declaratæ : non autem de illis, quæ
Q
licet

licet in Scriptura non declarentur, probabilibus tamen rationibus persuaderi possunt, & piè credi. Nos autem non dicimus, Sanctificationem B. Joseph habendam esse pro de fide, aut ita certam, vt securè negari nequeat; sed esse tantum de numero opinabilium, & piè credendorum. Atque hoc etiam in sensu potest explicari D. Eximius, quando tom. 2. in 3. p. q. 27. art. 2. disp. 8. sec. 2. agens de Sanctificatione B. Joseph, inquit: *Hæc, & similia, quæ sunt præter generales Canones Scripturæ, non sunt sine convincenti ratione, & magna auctoritate Ecclesiæ, vel SS Patrum approbata.* Hinc explicata regula S. Dionysij modo dicto, distinguo minorem subsumptam: Sanctificatio S. Joseph est quid pendens à mera Dei voluntate, & non est expressa ex divinis eloquijs, neque est de numero opinabilium, nego, & est de eo numero, concedo, & nego consequentiam.

Argumentum tertium: si ratio nostræ conclusionis ab æquiparatione, & similitudine inter Conjuges tenet, dicendum erit, S. Joseph fuisse ab originali præservatum; sed hoc non: ergo non tenet ratio similitudinis. Probatur maior: Deus præservavit B. Virginem ab originali, vt esset digna Mater Dei: ergo etiam dicendum est, quod præservavit B. Joseph, vt esset dignus Sponsus Mariæ, ac pro inde ei similis, & idoneus Pater ipsius Dei, præsertim cum ea præservatio S. Joseph nec pugnet cum divina potentia, nec cum aliquo loco sacræ Scripturæ: aut determinatione Ecclesiæ. Consequentia videtur constare ex Gersone, qui ad verba à Nobis alla-

ta in 2. probatione 2. conclusionis : hæc addit : *Vnde sicut Laus Mariae est Laus Ghristi Filij sui; ita Laus Joseph in præconium redundat utriusque, Jesu scilicet, & Mariae. Et sic ex adverso dicit Sapiens. Eccles. 3. quod dedecus Filij est Pater sine honore : similiter dedecus Sponsæ esset Sponsus sine honore derelictus.*

Uterius argumento à *Verisimili*, quod ex *Vlpiano* Jureconsulto in leg. *cum Avus* ff. de condit. & demonstr. efficax est, ad cuiusvis dispositionis mentem conjiciendam, sic insurgo : ex eo probant inter alia Theologi, præservationem Virginis ab originali, quod si quis posset sibi condere, & eligere Matrem meliorem, & Nobiliorem, hanc eligeret : unde credendum est, ita secum fecisse Verbum Incarnatum : ergo si admittenda est æquiparatio, dicendus est Deus elegisse, & condidisse Patrem, & Nutritium nobiliorem, qualis erit, si præservetur ab originali, sicut Mater Dei. His rationibus Auctor innominatus, de quo in primo quæstionis præmisso locuti sumus, suam conatur stabilire sententiam : Pro quarum solutione nota : quod inter Mariam, & Joseph solum datur *similitudo*, quæ multas admittit disparitates; non vero *æqualitas*, quæ nullam admittit, nam est *tanti ad tantum* : & Joseph, qui solum est Dei Pater putativus, multum distat à vera Matre Dei. Hinc in forma, nego maiorem, & consequentiam probationis; ad cuius probationem inclusam dic : Sanctificationem B. Joseph, non pugnare cum Dei potentia; pugnare tamen cum Scriptura, & definitione Ecclesiæ, uti præmisso citato diximus

Et

Et Gerson explicandus est iuxta notationem. Ad id quod additur, nego consequentiam, & est nota disparitas; quia Maria est vera Mater Dei, & Joseph Pater putativus.

Argumentum quartum contra secundam conclusionem: Non omnis Sanctificatus in utero Matris est confirmatus in gratia: ergo licet S. Joseph dicatur Sanctificatus in utero, non ideo dicendus est in Gratia confirmatus, contra suppositionem factam, præmiss. 4. quæstionis. Probatur antecedens: S. Paulus Apostolus fuit Sanctificatus in utero; sed non fuit confirmatus ex tunc in Gratia, nam postea persecutus est Ecclesiam Dei: ergo non omnis, &c. Probatur maior, S. Hieronymus Epist. 15. ait: *Sit Gratia omne, quod Deus Hieremiam Sanctificet in utero, & Joannem in alvo Matris faciat exultare, & Paulum separet in Evangelium Filij sui.* Et P. Cornelius in cap. 1. Epist. ad Galat, super ea verba, *me segregavi ex utero Matris meæ*, afferens eam Hieronymi clausulam, inquit: *Sic de Hieremia, ait Hieronymus dicitur antequam exires de vulva, Sanctificavi te; eo quo alludit hic Paulus, & addit. Fuit enim Hieremias Typus Pauli; unde pro Sanctificavi, Sanctificavi, & segregavi significat.*

Tum sic: S. Hyern. loquens de Sanctificatione in utero comparat Apostolum cum SS. Hieremia & Joanne, ita ut segregatio Illius ex utero fuerit Sanctificatio: ergo S. Paulus Apostolus fuit Sanctificatus in utero. Ulterius: Idem Sapientissimus Alapide, ibidem ait: Paulus ab utero consecratus, ut es-
set

set Propheta; atqui Eccles. 59. v. 9. non aliter exprimitur Sanctificatio Hieremiæ, quam per consecrationem in Prophetam, ibi: *Qui in utero Matris consecratus est Propheta*: ergo sicut Hieremias Sanctificatus fuit in utero, ita Paulus. Nota pro solutione: quod ex his rationibus Doctissimus æquè, ac nobilissimus quidem Magister, sacræ Scripturæ Cathedræ in Regia, & Pontificia Mexicana Academia Primarius Moderator, hanc de Sanctificatione Apostoli in utero tenuit sententiam.

Verum quia nos de aliorum extra S. Joseph Sanctificatione non disputamus, ut argumento satisfiat, advertendum est, quod quando dicimus, confirmationem in Gratia consequi Sanctificationem in utero, non loquimur de consecutione *infallibiliter* tali propter aliquam metaphisicam connexionem vnius cum alia; talis enim connexio non est ponenda, cum non sit prædicatum, in quo reluceat, & à quo oriatur tanquam passio ipsius; & hoc ad eam ponendam requirebatur, alioqui quilibet pro suo nutu posset connexiones metaphisicas in quovis confingere, ut bene notavit P. Izquierdo. Igitur solum loquimur de consecutione *congruenter* tali; quia nimirum congruum est, ne Deus aliquem in utero Sanctificans, permittat aliquando per peccatum deperdi Gratiam adeo privilegiatam. Nunc in forma, distinguo antecedens: Nō omnis Sanctificatus in utero est *infallibiliter* confirmatus in Gratia, concedo; *congruenter*, nego; & similiter, distinguo consequens. Ad antecedentis probationem, omitto maiorem cum tota proba-

batione illius, & quia de S. Paulo non differimus, & quia nihil in ea contra nos, cum de consecutione *infallibiliter* tali non loquamur.

Argumentum quintū: Si S. Joseph fuit confirmatus in Gratia, fuit impeccabilis; sed hoc nō, quia iuxta SS. Patres, omnis creatura rationalis de facto existens est peccabilis, seu in malum vertibilis: ergo non fuit confirmatus in Gratia. Probatur maior: confirmatus in Gratia non potest peccare; sed qui non potest peccare, est impeccabilis: ergo si S. Joseph fuit confirmatus in Gratia, fuit impeccabilis. Argumentum multum probat; probat enim contra omnes, neque SS. Apostolos fuisse confirmatos in Gratia, neque vllum alium hominem posse confirmari. De inde pro solutione præmitto: quod omnis pura creatura rationalis ex de facto existentibus est *remotè*, & ab *intrinseco* peccabilis; habet enim liberum arbitrium in utramque contradictionis partem vertibile; cum quo bene stat, quod aliqua sit impeccabilis *ab extrinseco*, ratione videlicet decreti Dei de nunquam conferendo auxilium inefficax; & sic fuit impeccabilis mortaliter S. Joseph. Hinc in forma, distinguo maiorem: fuit impeccabilis *ab intrinseco*, nego; *ab extrinseco*, concedo: & minorem in hoc sensu nego, cuius probationem distinguo: omnis creatura est peccabilis *remotè*, & *ab intrinseco*, concedo; *ab extrinseco* etiam, nego: & eisdem terminis explicatur maior, & minor probationis maioris. Et nota: advertenter fuisse positum ly *ex de facto existentibus*, nam iuxta gravissimos Theologos in tract. de

de vis. & Ang: possibilis est creatura rationalis natura sua impeccabilis.

Argumentum sextum: Si S. Joseph fuit confirmatus in Gratia; non fuit liber in observatione præceptorum; sed fuit liber in observatione præceptorum: ergo non fuit confirmatus in Gratia. Probatur maior: si fuit confirmatus in Gratia non potuit non observare præcepta; sed si non potuit non observare præcepta, non fuit liber in observatione præceptorum: ergo non fuit liber. Probatur maior: confirmatus in Gratia non potest Gratiā amittere, hoc enim est, esse in ea confirmatum; sed non observare præcepta, est, amittere Gratiā, quia est graviter peccare: ergo si S. Joseph fuit confirmatus in Gratia, non potuit non observare præcepta. Præmitto ad solutionem: quod *impotentia* ad aliquid in agente libero duplex esse potest: alia nimirum *antecedens*, & alia *consequens*. Antecedens est illa, quæ provenit à principio antecedenti, connexo, & inimpedibili, qualis est Prædeterminatio Thomistica determinans V. G. ad amorem, & reddens potentiam liberam impotentem ad omissionem illius.

Consequens vero illa est, quæ à libera determinatione ipsius agentis provenit, & ad eam consequitur; posita enim libera determinatione ad amorem, cum iam necessaria sit, *nam quidquid est, eo quod est necessario est*, redditur agens ad omissionem illius impotens; verum cum hæc impotentia ab eius voluntate descendat, Jure dicitur, & est *consequens*. Hinc fit, quod impotentia peccandi in confirmato

in

in Gratia, sit non *antecedens*, sed *consequens*; quoniam confirmatio in Gratia stat in decreto semper conferendi auxilia prævise efficacia per scientiam mediam per quam tale decretum dirigitur, & quam supponit: scientia autem Media, cum à creatura ponente determinativum illius, scilicet consensum, pendeat, consequens est, & à creatura impedibilis; similiterque decretum eam scientiam supponens, impedibile est, & consequens, ac pro inde servans libertatem, quam sola necessitas antecedens evertit. Nunc ad argumentum in forma, nego maiorem, & distinguo maiorem probationis: non potuit non obsequere præcepta, impotentia antecedenti, nego; consequenti, concedo: & eisdem terminis maiorem probationis, distinguo.

Sed contra: atqui impotentia confirmati in gratia ad peccandum est antecedens: ergo nulla est solutio. Probatur minor: Impotentia ad aliquid proveniens à principio antecedenti connexo, est antecedens; sed impotentia confirmati in gratia ad peccandum provenit à decreto confirmativo antecedenti, & connexo: ergo est antecedens. Nota: quod principium *simpliciter* antecedens est quod proximè, & immediatè influit in actum constituens potentiam proximam ad illum: & tale principium est inimpedibile, quia potentia proxima non potest impedire suum constitutivum, alias se ipsam impediret. At vero principium remotum est principium *simpliciter* consequens, & solum *secundum quid* antecedens, nam per potentiam proximam impediri potest: &

& sic se habet decretum confirmativum in Gratia, quod respectu operationum confirmati, se habet remotè determinando auxilia ad existendum, quæ solum cum reliquis comprincipijs libertatis potentiam proximam constituunt. Hinc ad instantiam, distinguo minorem: est antecedens *simpliciter*, nego; *secundum quid*, concedo: & minorem probationis: proveniens à principio *simpliciter* antecedenti, est *simpliciter* antecedens, concedo; à principio *secundum quid* antecedenti, nego; & similiter distinguenda est minor, terminis debite applicatis.

SECTIO II.

AN IN S. JOSEPH FUERIT EXTIN-
ctus, aut ligatus peccati
Fomes?

PRæmitto primo: quod *fomes peccati* non est aliqua qualitas distincta à sensualitate, sed est inordinata concupiscentia habitualis, & ipse appetitus sensitivus, quatenus in bonum sensibile rationi contrarium inclinat, vel eundo contra Imperium rationis, vel eam præveniando. Et talis fomes licet ab Apostolo ad Rom. 8, & ad Galat. 3. *peccatum* appelletur, peccatum tamen propriè non est, sed ita dicitur, *quia à peccato est, & ad peccatum inclinat*; vti declarat in decreto de pecc. orig. can. ult. Sacrosancta Tridentina Synodus; & declarat etiam, *manere*

R

in baptizatis hanc concupiscentiam, vel fomitem : quī quidem effectus est originalis maculæ, & nobis à Deo relictus, non vt peccemus, sed vt resistamus, & resistentes coronemur.

Præmitto secundo : quod hic effectus peccati originalis, qui fomes est, primum in concupiscentiæ motibus inordinatis apparuit; nam in statu originalis iustitiæ non erubescabant Parentes primi, quamvis essent nudi, vti Gen. 2. dicitur, *erant autem uterque nudus, & non erubescabant*, nimirum, quia nullum motum carnis sentiebant, vt Glossa interlinearis explicat. At vero culpa patrata, & Innocentia perdita, se esse nudos cum erubescencia cognoverunt, ibi : *Aperti sunt oculi amborum. Cumque cognovissent, se esse nudos, consuerunt folia ficus, & fecerunt sibi perizomata.* Hoc est vt, ait Lyra, *succintoria circa lumbos; partes enim inferiores corporis sunt magis erubescibiles, quia magis moventur contra Imperium rationis.* Eaque propter, remedium circumcisionis in membro generationi destinato, appositum fuit, vt notavere D. Aug. lib. 14. de Civit. Dei : cap. 15. & S. Bern. serm. 1. de Circuncisione.

Præmitto tertio : quod fomes peccati, vel est *in actu primo*, & est, quem primo præmisso explicuimus : vel est *in actu secundo*, & sunt ipsæ actuales affectiones, seu motus inordinati concupiscentiæ. Quarto : quod fomes in aliquo subjecto dici potest, vel *ligatus*, vel *extinctus*. Id vero tom. 4. disp. 2. q. 1. pun. 4. prope finem clarè, & optimè P. Valentia explicat, per hæc verba : *Fomes autem peccati conso-*
pirat

piri quidem, & velut ligari dici potest, cum ab extrinsecō prohibetur, ne possit proxime, & expedite tendere in objecta sensibilia contraria rationi. Impediri autem, seu tolli, non nisi tunc, cum ab intrinsecō, singulare aliquod Gratia donum animo inherens obstat, quominus sit in appetitu sensitivo illa expedita, & proxima facultas tendendi in huiusmodi objecta contraria rationi. Vnde tunc fomes dicitur ligatus, cum per extrinsecam Dei providentiā prohibetur appetitus habere formalitatem fomitis; tunc autem extinctus, quando id fit per habitus, & virtutes intrinsecē inherentes animæ concurrente etiam divina Gratia excitante, præveniente, & adjuvante. His positis.

Nostra conclusio est cum Gerson. serm. de Nativ. Mariæ Joann. Echio serm. de S. Joseph, Bustos in Mariali 4. p. serm. 12. PP. Canis. lib. 2. de Virg. cap 13. Salmer. Barrad. & alijs, quos refert, & sequitur P. Morales lib. 3. tract. 3. n. 41: Fomes in actu primo fuit in S. Joseph prorsus extinctus, & non tantum ligatus. Probatur conclusio ex Scriptura: nam Canti. 6. dicitur: *Dilectus meus pascitur inter lilia*, & ibi Rupertus, ait: *Has duas Personas Mariam, & Josephum præ alijs rectè vocari, & esse lilia, ob Virginales nempe Nuptias, & castissimam cohabitationem.* Ex quibus sic: Maria, & Joseph sunt duo purissima lilia, inter quæ pascitur Purissimus Jesus; atqui Mariæ fuit tanta puritas, ut in ea fuerit non solum ligatus, sed etiam extinctus fomes peccati, qui primo in motibus concupiscentiæ inordinatis exercetur contra puritatem, iuxta præmiss.

2: ergo in Joseph fuit tanta puritas, ut in eo fuerit fomes peccati extinctus, & non tantum ligatus. Aliter: extrema, inter quæ medius est Jesus sunt duo lilia Maria, & Joseph; atqui indecens esset, quod unum ex extremis esset vitiosum, seu haberet fomitem, qui licet peccatum non sit, ad illud tamen inclinat: ergo indecens esset, quod S. Joseph, qui est unum illud ex extremis, esset vitiosus, seu vitiatum fomite peccati, ac per consequens hic in eo est prorsus extinctus.

Uterius: Nam Gen. 2. v. 18. dixit Deus: *Non est bonum, hominem esse solum, faciamus ei adiutorium simile sibi*, quem textum applicat B. Joseph S. Bernar. Senens. tom. 3. serm. de S. Joseph, per hæc verba: *Quomodo cogitare potest mens discreta, quod Spiritus Sanctus, tanta unione (conjugij scilicet) uniret menti tanta Virginis aliquam animam, nisi ei virtutum operatione simillimam? Vnde credo, Joseph fuisse mundissimum in Virginitate; profundissimum in humilitate; ardentissimum in charitate; altissimum in contemplatione; sollicitissimum pro omni salute ad similitudinem illius Virginis Sponsæ suæ, ut videlicet esset adiutorium simile Virgini. Tum sic: S. Joseph datus fuit in adiutorium simile Virgini, maximè quoad dona, & virtutes communem matrimonij convictum concernentes; atqui maximè ad hunc effectum concernit extinctio fomitis, quæ in B. Virgine Sponsa Joseph facta est: ergo in S. Joseph data est hæc extinctio fomitis, alioqui adiutorium simile Virgini non fuisset.*

Probatur iam conclusio ratione : S. Joseph per annos multos vixit, & conversatus est cum Virgine Pulcherrima Sponsa sua, habitavit in eadem domo, cū ea in mensa assedit, duxit eam in Ægyptū, & reduxit per vastas solitudines, absque vilo, vel minimo periculo incontinentiæ; atqui ad hoc conveniens videtur vt in illo esset peccati fomes extinctus, accedente præcipuè ardentissimo, quamvis etiam castissimo, & sincerissimo amore erga Sponsam suam : ergo in S. Joseph fuit peccati fomes extinctus. Dixi autem *extinctus*, quia cum extinctio fiat per speciosissima dona Gratia, habitus, & virtutes intrinsecè, inhærentes, quis dubitet, eas à Deo concessas Sponso Purissimo, Purissimæ Matris suæ? Dixi etiam in conclusione *fomes in actu primo* quia piè credendum censeo, nullum vnquam concupiscentiæ motum in S. Joseph fuisse, vt ita dignus foret Sponsus Mariæ, ac per consequens nec fomitem *in actu secundo*, & quia hic posita ablatione fomitis *in actu primo*, etiam tollitur.

ARGUMENTA CONTRARIA.

ARgumentum primum : S. Joseph neganda non est virtutis perfectio; atqui talis est quodammodo fomes, iuxta Apost. 1. Corint. 12. agentem de fomite, & dicentem : *virtus in infirmitate perficitur* : ergo Sancto Joseph negandus non est peccati fomes. Nota cum D. Thom. 3. p. q. 27. art. 3. ad 2. quod licet carnis infirmitas pertinet ad

ad fomitem sit in Sanctis occasio, & exercitium virtutis, vti fuit in Paulo; tamen ad virtutis perfectionem non ita requiritur, vt sine ea dari non possit. Absque ea igitur data fuit in S. Joseph maxima virtutis perfectio, & propter excellentis Gratiæ, charitatisque abundantiam, & propter eximium conatum in omni exercitio virtuoso: Indeque perfectio, quæ ex victoria appetitus illi erat adventura, per heroicos virtutum actus compensata satis est. Hinc distinguo maiorem: neganda non est virtutis perfectio essentialiter requisita, & quæ aliunde non compensetur, concedo; si compensetur, nego.

Argumentum secundum: Non minus fomes est poena, & effectus peccati, originalis, quam mors aliæque huius vitæ poenalitates; sed quia S. Joseph fuit conceptus in peccato originali has omnes substinuit: ergo etiam fomitem propter rationem eandem. Ad argumentum, nego consequentiam, & est aperta disparitas, quia mors, & poenalitates reliquæ corporales non inclinant ad peccatum; ideoque non dedecuit, quod illas substineret Christus Dominus, & pro inde multo minus Putativus illius Pater; at vero cum fomes ad peccatum inclinet, præsertimque ad motus concupiscentiæ contra puritatem, conveniens fuit vt in Sponso, Purissimæ Virginis Mariæ prorsus extingueretur.

Argumentum tertium: si in S. Joseph fuisset peccati fomes extinctus maximè, vel in tempore primæ Sanctificationis, in utero Matris, vel desponsationis cum B. Virgine; sed in nullo ex his temporibus:

bus: ergo nunquam. Probatur minor: si in aliquo ex his temporibus fuisset in S. Joseph peccati fomes extinctus, caro S. Joseph fuisset Sancta, & fomitis peccati expers, ante carnem Christi, qui postea conceptus est; atqui hoc non decuit, iuxta D. Tho. 3. p. q. 27. art. 3. corp. sicut non decuit, vllum hominem immortalitatem carnis adipisci, antequam Christus resurgeret immortalis: ergo in nullo, &c. Nota: quod probabiliter dici potest, fomitem peccati fuisse extinctum in S. Joseph tempore Sanctificationis in utero; quin hoc derogat dignitati carnis Christi, cum ex eius meritis provenerit: sicut nihil Christo derogat, quod ante illum sed ex eius meritis plures Sancti habuerint eximium Sanctitatis gradum. Hinc ad argumentum, nego minorem, & distinguo maiorem probationis: ante carnem Christi, & ex eius meritis, concedo; aliter, nego, & minorem. Ad paritatem ex D. Thom. dic: quod cum perfectio immortalitatis carnis pertineat *ad terminum*, non decuit, aliquem hominem constitui in ea, nec in anima, nec in Corpore ante Christum; at perfectio extinctionis fomitis *ad terminum* non spectat, ideoque viatori communicabilis est.

Sed contra: in B. Virgine non fuit extinctus fomes peccati usque ad conceptionem Christi: ergo non decuit, quod in S. Joseph fuerit extinctus vel tempore Sanctificationis in utero, vel desponsationis. Antecedens est aliquorum Patrum, pro quibus omnibus sufficiat S. Cyprianus lib. de Cardi. Christ. oper. cap. de Nativ. Christi, inquiens: *In Chri-*

Christi conceptione Spiritu Sancto obumbrante, originale incendium extinctum fuit, legem mentis non infestabat, rebellio nulla quietem Spiritus affligebat, nec recesserat a venerabili pectore Matris Spiritus S. ad verbum Gabrielis illapsus: ergo in B. Virgine, &c. Ad instantiam, nego antecedens, quia vti defendi tract. de B. Virg. diss. 4. sec. 3. cum pluribus Patribus, ab instanti Purissimæ conceptionis fuit in ea peccati fomes extinctus. Ad S. Cypr. & alios Patres respondetur cum D. Exim: eos non loqui de fomite peccati, sed de voluptate carnali, & puerperij sordibus, à quibus B. Virgo in conceptione, & Nativitate Christi fuit prorsus immunis.

Argumentum quartum: vt S. Joseph esset liber ab omni æstu libidinis, & motu concupiscentiæ, ex habitatione, & conversatione continua cum B. Virgine non fuit necesse, quod in eo peccati fomes extingueretur: ergo non fuit extinctus, nec tenet ratio conclusionis. Probatur antecedens: S. Ambr. lib. de instit. Virg. cap. 7. inquit: Tanta erat Mariae gratia, vt non solum in se virginitatem seruaret, sed etiam si quos inviseret integritatis insigne conferret. S. Bernard. Senens. tom. 2. serm. 21. Domini: post Dominum. Palmarum, ait: Conversatio B. Virginis adeo per extrinseca signa apparebat honestissima, quod nullatenus posset ad fœdum aliquod inclinare; & similia dicit tom. 4. serm. 19. Diony. Cartus. in 2. canti, ait: Deipara Virgo tam immensa castitate erat repleta, quod inuentium corda sic penetravit sua inestimabili castitate Virginea, quod à nullo potuit concupisci immo potius ex-

innoxit ad horum illorum libidinem. Demum Gerson. Serm. de Nativ. Mariæ confid. 3. in princip. refert cum D. Bonav. ex fideli narratione Judæorum: *Quod nullus ex aspectu gloriose Virginis, quamvis esset pulcherrima nimis, urebatur, aut inflammabatur ad fædam carnis concupiscentiam, sed eam potius exinguebat ille divinus aspectus: ergo ut S. Joseph esset liber, &c.*

Præmitto ad solutionem: quod cum Sanctissima Virgo esset Sacrarium Divini Verbi, habitaculumque Spiritus Sancti, & aliunde conveniens fuerit, ut esset desponsata Joseph, atque habitaret cum illo, opus fuit, ut custodiretur omni custodia possibili, nimirum tam *ex parte sui*, quam *ex parte Sponsi*, ita ut illius esset adeo secura castitas, ut non solum eam alijs afflaret, verum etiam in Sponso purissimo extinctus esset peccati fomes: sic enim illius custodia omni ex parte perfecta fuit. Hinc ad argumentum, distinguo antecedens: non fuit necesse absolute, concedo; ut custodia illius esset omni ex parte perfecta, nego.

Sed contra: atqui ut custodia Virginis esset omni ex parte perfecta non fuit necesse, quod in S. Joseph foret peccati fomes extinctus: ergo nulla est solutio. Probatur minor: ut custodia Virginis esset omni ex parte perfecta, sufficit, quod in S. Joseph, foret peccati fomes ligatus, sic enim tam ex parte Sponsæ, quam Sponsi esset omnimoda securitas: ergo non fuit necesse, quod foret extinctus. Nota: quod custodia B. Virginis debuit esse omni ex parte perfecta, maiori perfectione possibili, talis

enim decebat Matrem Dei : & cum maior perfectio custodiæ sit non sola ligatio, verum etiam extinctio fomitis, hæc, & non alia minor, quamvis absolute sufficiens, debet admitti. Hinc ad instantiam in forma, distinguo antecedens utrumque: non fuit necesse, & sufficit fomes ligatus, absolute loquendo, concedo; attenta maiori perfectione custodiæ, quæ poni debet, nego.

Argumentum quintum : fomes in actu primo est appetitus inclinatio ad bonum sensibile contrarium rationi tanquam ad proprium objectum; atqui hæc inclinatio nullo modo potest tolli : nam inclinatio rei ad suum proprium objectum est essentia rei ipsius, quæ tolli nequit, quamvis actus secundus impediri possit : ergo fomes in actu primo, nullo modo potest tolli, ac per consequens in S. Joseph non fuit extinctus. Vtiterius: Si in S. Joseph fuisset extinctus fomes peccati, maximè per gratiam actualem, & habitualement, per negationem concursus, & per habitus virtutum intrinsecos, hoc enim est extinguere; sed omnia hæc nequeunt tollere inclinationem appetitus in bonum sensibile rationi contrarium, quod est ipsius objectum : ergo in S. Joseph non fuit extinctus peccati fomes in actu primo. Argumentum multum probat : quia probat, contra omnes Theologos, nec in Christo Domino, nec in eius Sacratissima Matre fuisse fomitem in actu primo extinctum. Pro omnibus igitur.

Præmitto primo : quod objectum proprium appetitus sensitivi est quodvis bonum sensibile, &
hoc

hoc sæpè est rationi contrarium. Attamen talis appetitus tunc solum habebit rationem, seu formalitatem *fomitis*, quando possit ferri in illud bonum ante, vel contra rationis imperium; quando vero non possit ita ferri in illud, tunc formalitatem *fomitis* non habebit. Secundo: quod inclinatio in bonum sensibile *secundum se sumptum* est essentia appetitus; posse autem ferri in illud bonum, vel præveniando, vel eundo contra imperium rationis, non est illius essentia, sed vitium, & defectus, ab originali descendens; indeque impediri, & tolli potest.

Præmitto tertio: quod inclinatio in bonum sensibile, vel est *remota*, & hæc est ipsa natura appetitus, vel est *proxima*, quando nimirum expedita est, ut in illud quomodolibet tendat. Ex his ad argumentum in forma, distinguo maiorem: fomes in actu primo est appetitus inclinatio in bonum sensibile, quando potest appetitus in illud ferri ante, vel contra rationis imperium, concedo; quando non potest, nego; & minorem; hæc inclinatio remota, & radicalis, nullo modo potest tolli, concedo, minorem cum sua probatione; hæc inclinatio proxima, nego: quia proximitas, seu expeditio non est de essentia illius. Ad id quod additur, distinguo minorem: hæc omnia nequeunt tollere inclinationem remotam, & radicalem, concedo; proximam, subdistinguo: nequeunt tollere inclinationem, quatenus hæc habet rationem, seu formalitatem *fomitis*, nego; quatenus est præcisè inclinatio radicalis, concedo: & ex dictis patet solutio.

SECTIO III.

QUANTA FUERIT SANCTITAS

B. Joseph?

Primus in Evangelio canonizatus fuit S. Joseph quoniam ante omnes alios de illius Sanctitate solemne testimonium Spiritus Sanctus perhibuit Matth. 1. dicens: *Joseph, cum esset iustus*. De hac ergo eximia Sanctitate agendum modo est, cuius ut excellentia pateat. Præmitto primo: quod hoc nomen *iustitia* aliquando sumitur *strictissime*, pro vna ex quatuor virtutibus cardinalibus, cuius munus est constituere æqualitatemtribuendo unicuique Jus suum. Aliquando autem accipitur *late* pro complexione omnium virtutum, iuxta illud Ph. 4. *sacrificate sacrificium iustitiæ*; atque ita sumpta vocatur *iustitia universalis*, de qua S. Hieron. Epist. ad Demetriadem, inquit: *Omnium virtutum species, vno iustitiæ nomine continentur*. Et Aristoteles 5. Ethic. cap. 1. & 2. *iustitia est communis virtus*.

Ratio vero, cur complexio omnium virtutum rectè appelletur *iustitia* hæc est: Quia per omnem actum virtutis adæquatur homo cum regula rationis, & legis æternæ; atque omnis etiam Iustitia sonat adæquationem cum debito. Præmitto secundo: quod Gratia etiam Sanctificans, & Charitas supernaturalis appellatur sæpè *iustitia*, ratione enim illarum Iusti apud Deum sumus. Ratio autem talis no-

mi-

minationis est, quia Charitas, & Gratia non solum omnes obliquitates contra legem tollunt, quatenus omne peccatum lætale delent, sed etiam promptos nos faciunt ad legem meritorie implendam, & nos quoque adæquant supernaturali fini. Igitur intellecto in canonizatione Evangelica S. Joseph nomine *Iustus* pro *Sanctus*, ut eius eminentissima Sanctitas dignoscatut, sit.

Prima conclusio: S. Joseph fuit *Iustus* iustitia non solum particulari, verum etiam vniuersali omnes virtutes complectente. Probatur conclusio, ex Patribus: nam S. Joan. Chrysoft. hom. 4. sup. cap. 1. Matth. in quo S. Joseph. Vocatur *Iustus*, inquit: *Iustum* hic in omni virtute dicit esse perfectum; est enim *Iustitia* generalis, qua ex cunctis omnino perficitur, iuxta quem præcipue modum in Scriptura solet appellari *Iustitia*, ut cum dicit: Homo *Iustus* verax. Et B. Albert. Mag. super Missus est cap. 46. ait: Fuit ergo Joseph vir per constantiam fidelitatis, quantum ad *Iustitiam* pertinet; & per virtutem Castitatis quantum ad temperantiam: & per excellentiam discretionis, quantum ad prudentiam; & per strenuitatem operationis quantum ad fortitudinem: & sic in S. Joseph notatur excellentia quatuor virtutum cardinalium: ergo in S. Joseph fuit complexio omnium virtutum, ac per consequens *iustitia* generalis.

Probatur item conclusio ratione: S. Joseph fuit excellentior in *iustitia* Joseph Patriarcha Typo illius; atqui in Joseph Patriarcha fuit *iustitia* generalis, omnes virtutes complectens: ergo in gradu emi-

nen-

mentiori fuit in S. Joseph. Probatur minor, ex Eusebio. Cæsari. lib. 7. de præpar. Evang. cap. 3. in fine dicente: *Aderat Josepho libertas animi, maxime robur invictum, pudor eximius, justitia, modestia, prudentia summa: sed pietate in verum Deum maxime præstabat, eratque mirabili corporis præditus formositate, qua adolescentia virtutibus ornata insignis videbatur.* Subsumo: atqui hæc omnia præstantius in Joseph figurato, quam in Joseph, qui figura fuit, extitisse non est ambigendum: ergo S. Joseph Justitia complectente omnes virtutes Justus fuit.

Secunda conclusio: S. Joseph fuit Justus, justitia accepta pro charitate supernaturali, & gratia Sanctificante, Sanctitate, nimirum, eximia, & perfectissima. Probatur conclusio ex Scriptura: nam Matth. 10, dicit Christus Dominus: *Quicumque potum dederit uni ex minimis istis calicem aquæ frigide non perdet mercedem suam.* Tum sic: qui in nomine Christi fecerit opera misericordiæ accipiet mercedem gratiæ, tanto maioris, quanto excellentiora fuerint opera: ergo qui cum ipsomet Christo fecerit opera misericordiæ excellentissima, accipiet mercedem gratiæ eximiæ, & perfectissimæ; atqui S. Joseph fecit cum ipsomet Christo opera misericordiæ excellentissima: ergo accepit mercedem Gratia eximiæ, & perfectissimæ.

Probatur deinde conclusio ratione: B. Virgo, uti dixi in eius tract. diss. 3. sec. 6. meruit Justis gratiam Sanctificantem, & auxilia gratiæ, quibus ad eam se disponerent: ergo potiori jure meruit S. Joseph

seph, & per suam orationem impetravit auxilia gratiæ efficacissima; & intensissima, quibus eam obtineret; sed eo ipso S. Joseph consecutus fuit gratiam eximiam, & perfectissimam: ergo fuit Justus, justitia, seu Sanctitate eximia, & perfectissima. Vltorius: Deus, iuxta D. Tho. in Epist. ad Rom. lec. 5. tribuit vnicuique Sâctitatem, & gratiam proportionatam ei muneri, ad quod illum eligit; atqui S. Joseph elegit ad altissimum munus Patris Putativi Christi, & Sponsi Mariæ, ad quod obeundum dignè summa egebat gratia, & Sanctitate: ergo S. Joseph tribuit summam Sanctitatem, & gratiam.

Quanta vero illa fuerit, cum nobis revelatum non sit, nequit distinctius explicari; poterit tamen aliquatenus dignosci, ponderando illius per totam Josephi vitam mirabile augmentum. Etenim in primis ante matrimonium cum B. Virgine iam erat eximie perfectus, & Justus; & quia fuerat Sanctificatus in utero, atque in gratia confirmatus, & quia ita insinuat Evangelium dicens: *Joseph, cum esset Justus;* & quia ob maximam famam Sanctitatis, & non absque singulari Spiritus Sancti instinctu, iudicatus est idoneus, cuius B. Virgo custodiæ traderetur; & quia iam Virginitatem voverat, eiusque florem intactum servaverat. Deinde post matrimonium contractum cœlestem cum Virgine egit vitam, ut jure Rupert. lib. 1. in Matth. dixerit: *Tota Conjugum* (scilicet Mariæ, & Joseph) *vita, sive conjunctio fuit cœlestis, & Spiritus Sanctus amborum conjugalit amor, quorum utique conversatio erat in Cœlis.* Ex quibus conjici licet,

in quantum auxerit gratiam per Sanctissimæ Virgini-
nis conversationem. Denique post Christum na-
tum, & reliquo usque ad mortem vitæ decursu lon-
gè maius fuit in Joseph Sanctitatis augmentum, nam
Christi præsentia, & familiari convictu, verbisque,
ac exemplis ad ferventissimos, & frequentissimos
actus charitatis excitabatur.

Tertia, & præcipua conclusio cum aliquibus
Authoribus, quos supressio nomine citat P. Suarez
tom. 2. in 3. p. disp. 8. sec. 2, & quos novissime se-
quitur P. Paulus Señeri, Serm. de S. Joseph. à n.
4. usque ad 11. Verisimile, & pium est asserere, quod
Sanctitas B. Joseph fuit maior Sanctitate omnium
Sanctorum, excepta tantum B. Virgine. Ante pro-
bationem conclusionis, videndum est, quid de illa
sentiatur D. Eximius: loco ergo ille citato, sic loqui-
tur: *In hac comparatione non existimo, esse temera-
rium, neque improbabile, sed pium potius, & verisimile,
siquis fortasse opinetur S. hunc (nimirum Joseph) re-
liquos omnes in Gratia, ac beatitudine antecellere, quia
ex Scriptura nihil est, quod repugnet, neque in Patribus
aliquid reperio. Et si quæ sunt generales locutiones, qui-
bus Apostolos præferre videantur, intelligi possunt, face-
re comparationem regulariter cum alijs Sanctis, & non
excludere speciale aliquod privilegium, & præsertim lo-
qui de posterioribus Sanctis; non vero de ijs omnibus, qui
cum Christo vixerunt, & ipsis Apostolis contemporanei
fuerunt. Hucusque P. Suarez, in quibus specialiter
notat pium, & verisimile. Jam vero.*

Probatum conclusio quatuor, meo videri effica-

eibus, & solidis rationibus. Prima : iuxta D. Tho.
3. p. q. 27. art. 5. corp: *Quanto aliquid magis appropinquat principio in quolibet genere; tanto magis participat effectum illius principij*; atqui S. Joseph magis quàm omnes alij Sancti appropinquavit principio gratiæ: ergo magis participavit effectum Gratia, seu maiorem, quam illi, habuit Sanctitatem. Probatur minor: duplex est gratiæ principium: Christus, & Maria: Christus ut *Caput*: Maria ut *collum*, dicente S. Bern. sup. *Missus, est* & serm. de Nativ. Mariæ. *Ipsa est collum Caput Ecclesiæ Christum corpori eius coniungens*: & S. Bernardi. Senens. serm. 3. de Nom. Mariæ. art. 3. cap. 2: *in Christo fuit plenitudo Gratia, sicut in capite fluente; in Maria vero sicut in collo transfundente*; atqui S. Joseph magis, quam omnes alij Sancti, appropinquavit Christo, & Mariæ, tum propter consanguinitatem, tum propter conjugale vinculum, tum propter munus paternum: ergo S. Joseph magis, quam omnes alij Sancti, appropinquavit, principio gratiæ, ideoque sicut humanitas Christi, quia propinquior Verbo, abundantior Gratiā, præ omnibus accepit; Deinde Maria; S. Joseph, qui tertio loco propinquior est, maiorem, quam omnes Sancti, Gratiā participavit.

Secunda : Pro maiori dilectione principij communicantis Gratiā, maior est Gratia communicatio : ergo pro maiori dilectione Mariæ erga aliquem hominem, maiorem illi *tanquam collum* Gratiā communicavit; atqui Maria magis, quam omnes alios homines dilexit Josephum, ut potè dilecti

lectissimum Sponsum suum: ergo maiorem præ omnibus illi *tanquam collum* Gratiam communica- vit; ac per consequens eius Sanctitas, maior fuit quam omnium Sanctorum. Tertia: B. Virgo est *Regina Sanctorum omnium*, uti eam in litanijis Laure- tanis vocat Ecclesia: ergo S. Joseph est *Rex Sanctorum omnium*, propter dicta diff. 3. sec. 2; sed Rex San- ctorum omnium debet esse superior omnibus in Sanctitate: ergo S. Joseph superat in Sanctitate omnes Sanctos. Quarta Demum. Deus dat gratiam secundum mensuram muneris, & dignitatis, ad quam aliquem eligit, uti de Angelis dicunt Theolo- gi; atqui Deus nullum hominem ad tantam digni- tatem elegit, ad quantam S. Joseph, nam hic electus est ut haberet identitatem moralem cum Maria, & locum Æterni Patris in terra, ad quæ nullus alius Sanctus electus est: ideoque eius dignitas eminentior est qualibet alia, ad quam potest homo pervenire, uti ex- presse ait P. Dominicus Bohurs lib. confid. Christi die 29. mensis dicata S. Joseph n. 1: ergo Deus con- tulit. S. Joseph maiorem Gratiam, quam omnibus Sanctis.

ARGUMENTA CONTRARIA.

Argumentum primum contra tertiam conclusio- nem (contra duas enim primas nullum oppo- nitur) temerarium, & erroneum est aliquem Sanctum comparare, vel etiam præferre Apostolis in Sanctitate: ergo non potest nisi temere asseri, San-

Sanctitatem B. Joseph fuisse maiorem Sanctitate omnium Sanctorum. Probatur antecedens ex D. Tho. qui ea verba Apostoli, ad Ephe. 1. *secundum divitias gratiae eius, quae superabundavit in nobis*, sic explicat; *abundantius fuit, quam in alijs*: & subiungit: *ex quo apparet temeritas illorum, (ut non dicam error) qui aliquos Sanctos praesumunt comparare Apostolis in gratia, & Gloria; manifeste enim patet ex Verbis istis, quod Apostoli habent gratiam maiorem, quam aliqui alij Sancti, post Christum, & Virginem Matrem. Deinde in illud Apostoli ad Rom. 8: Nos ipsi primitias Spiritus habentes, inquit cum Glossa, Tempore prius & ceteris abundantius; concluditque in hunc modum: Temerarium est ergo, aliquem Sanctum Apostolis comparare: ergo temerarium est, &c.*

Uterius: Idem Angelicus D. exponens illud Phs. 44. *constitues eos Principes super omnem terram*, hæc habet: *sicut B. Virgini nulla mulier comparatur; ita neque aliquis Sanctus potest Apostolis comparari, neque adæquari. Tum sic: sicut temerarium esset, aliquam mulierem B. Virgini comparare, ita aliquem Sanctum Apostolis; sed temerarium esset etiam S. Joseph B. Virgini in Sanctitate comparare: ergo & comparare in Sanctitate Apostolis. Hoc est præcipuum argumentum, pro cuius solutione aliqua præmittenda sunt, ex doctrina Doctoris Eximij loco citato tradita. Præmitto igitur primo: quod censura D. Thomæ non est universaliter, & absque vlla exceptione accipienda. Constat id primo ex ipso D. Thom. qui super cap. 3. Matth, explicans illa verba;*

ba; cuius non sum dignus, &c. interrogat: *Nunquid ergo maiores Apostoli Joanne?* Respondetque: *Non merito, sed Officio novi testamenti:* ergo iuxta D. Tho. S. Joannes Baptista maior est Apostolis *merito*, ac pro inde, & Sanctitate; ipseque Angelicus D. non vult, suam censuram universaliter accipi.

Secundo ex SS. Ecclesiæ Doctoribus Aug. Chryst. Ambr. & Anselm: ex quibus S. Aug. de *diversis* serm. 40. inquit: *Joannes magnus erat homo, sed homo: tam magnus autem erat homo, ut quidquid plus illo esset Deus esset.* S. Ambrosius serm. 64. ait de Baptista: *Præcellit cunctis, eminet universis, antecedit Prophetas, supergreditur Patriarchas, & quisquis de muliere, est inferior est Joanne.* Quæ verba etiam sunt S. Aug. serm. 21. de Bap. Et S. Anselmus in eundem Matth. locum, quem S. Thom. exponit, ait: *In Cælo non esse minorem Joannem, quam Apostolos; imo esse illis maiorem.* Subsumo: atqui maioritas in Cælo datur pro maioritate Sanctitatis, seu gratiæ, quam quis habuit in terra, quia Gratia est semen Gloriæ: ergo Sanctitas Joannis fuit maior, Sanctitate Apostolorum; sed Sanctitas B. Josephi probabile est, quod fuit maior Sanctitate Joannis Baptista, quia ut ait Eximus Doctor. *excellentiùs munus habuisse videatur, & maiorem opportunitatem, pluresque occasiones crescendi in Gratia, & Charitate:* ergo sicut maioritas Sanctitatis Joannis potest admittere exceptionem in S. Joseph, ita poterit maioritas Gratiae Apostolorum, quæ in gratia Joannis iuxta Sanctos Patres illam admittit, & sic censura nequit esse universalis.

Tertio : quia lib. 8. Consti. Apostol. cap. 46. alias 52, dicunt Apostoli, se elegisse septem Diaconos, ex quibus, aiunt, est *B. Martyr Stephanus*, qui non minus, quam nos Deum dilexit. Tum sic : vera Sanctitas consistit in dilectione Dei; atqui Apostoli sibi faciunt æqualem S. Stephanum in dilectione Dei : ergo & in vera Sanctitate. Subsumo; atqui non esset temerarium, aut etiam erroneum, existimare S. Joseph æqualem in Sanctitate, aut etiam superiorem Stephano : ergo neque esset existimare superiorem Apostolis. Et nota : quam benè dixerit S. Thom. sup. Apostolos fuisse maiores Joanne, *Officio novi Testamenti*, ut hinc exceptionem pro S. Joseph clarè percipias, quia officium S. Joseph non pertinuit ad novum Testamentum, neque propriè ad vetus, sed ad utriusque Authorem, & lapidem angularem, qui fecit utraque vnum.

Præmitto secundo : quod ea verba Pauli ad Ephes. 1. *superabundavit in nobis*, ita intelligit Adamus, *quam copiosè in nos effusa est*, nimirum absque vlla comparatione; & S. Hierony. qui vertit : *abundavit in nobis*, ea interpretatur non tantum de Apostolis, sed de omni Ecclesia ex Gentibus congregata. Et licet de solis Apostolis, & facta proprijsimè comparatione, textus intelligatur, non ideo debet accipi de gratia *gratum faciente*, quæ est Gratia Sanctificans, sed de gratijs *gratis datis*, V. G. miraculorum, curationum, scientiæ, & prudentiæ, quæ in textu ponuntur ab Apostolo, *superabundavit in nobis in omni sapientia; & prudentia*, ut S. Ansel. videtur exponere:

nere : quæ quidem gratiæ necessariæ erant ad Apostolicum munus, & in eis Apostoli, S. Joseph superarunt; de illo enim nullum miraculum legitur; & licet habuerit aliquas revelationes Propheticas, & Angelicas illustrationes, quæ ad scientiam supernaturalem pertinent; in reliquo tamen scientia illius non videtur extendenda ultra eam, quæ suo muneri convenienter obeundo fuit opportuna.

Præmitto tertio : ea Apostoli verba ad Rom. 8 : *Nos autem primitias spiritus habentes*, non intelligi tantum de Apostolis; & quia de omnibus Christianis, ut potè habentibus in vera cognitione, & amore Dei, speque felicitatis æternæ primos fructus seu pinguedinem spiritus, explicantur à SS. Amb. Anselm. & Chrysost. serm. 14. in Epist. ad Rom: & quia de omnibus hominibus Græci videtur exponere, qui eo, quod habeant rationalem spiritum, procreati que sint ad æternam hæreditatem, *primitias Spiritus* dicuntur habere. De inde, quamvis de solis Apostolis verba intelligantur dicendum est, illos habuisse *primitias spiritus*, quatenus ipsi acceperunt prima dona in lege Gratiae, seu novo testamento, ad quod, uti nuper diximus S. Joseph propriè non pertinuit. Demum si, ut explicat Glossa, de maiori spiritus abundantia intelligantur, tum comparatio solum erit cum eis, qui tempore Apostolorum fuerunt, & posterius erant futuri, Sanctus autem Joseph iam ea tempestate è vivis excesserat.

Quibus ex omnibus clarescit, nullam esse in nostra conclusione temeritatem, & ad argumentum in
for-

forma respondetur negando antecedens cum consequentia. Ad probationem antecedentis, intellectis textibus Scripturæ iuxta præmissū 2, & 3. distinguo verba D. Thom: *apparet temeritas, & temerarium est, vniuersaliter loquēdo, & absque vlla exceptione, nego; cum aliqua exceptione, concedo.* Ad id quod additur distinguo verba D. Thom: *ita neque aliquis Sanctus, &c.* facta distributione per omnes omnino Sanctos, nullo excepto, nego, cum exceptione alicuius, concedo, & ad argumentum deductum nego sicut maioris, quia B. Virgo omnes omnino Sanctos absque vlla exceptione superat; non autem sic Apostoli, iuxta nostras probationes, & explicationes. Quod si argumentum proponatur in S. Joanne Baptista, per textus, præmissos 2. allatos, & illud Ecclesiæ in Hymno. *Non fuit vasti spatium per orbis Sanctior quisquam genicus Joanne:* intellige eos, & ly *Sanctior quisquam* cum exceptione, iuxta præm. 1. in fine ex P. Suarez.

Sed contra: locutiones Pauli intellectæ de Apostolis, & Patrum, ac Ecclesiæ de Joanne Baptista, sunt vniuersales, & absque vlla distinctione; atqui lex generaliter loquens, generaliter debet intelligi, & vbi illa non distinguit, nos non distinguere debemus, vti constat apertis iuribus in leg. fin. cod. de Datis, promiss. & leg. 1. § *generaliter ff. de legat. præstan:* ergo illæ locutiones debent intelligi vniuersaliter, & absque vlla exceptione pro S. Joseph. Iam hæc instantia præoccupata, & soluta est verbis P. Suarez allatis in conclusione ante proba-

bationem illius : verum vt toti argumento plenissimè satisfiat, omnisque tollatur scrupulus etiam iuridice loquendo; Nota: quod vti decrevit Vlpianus in leg. *obligatione generali* ff. de pignoribus, in generali obligatione rerum, quas quis habuit, habiturus ve sit, non continentur ea, quæ verisimile est, quemquam specialiter obligaturum non fuisse.

Clarius autem ad rem nostram Imperatores Severus, & Antonius in leg. 1. cod. *quæ res pignori obligari possunt, vel non*, sic statuerunt: *Alumnos tuos & cæteras res, quas, neminem credibile est pignori specialiter daturum fuisse, generalis pacti conventionione, quæ de bonis tuis facta est, in causa pignoris non fuisse, rationis est.* Et ibi Glossa: *Alumnos, scilicet, qui te aluerunt*: ex qua pulcherrima decissione hoc pro S. Joseph efficax argumentum eruitur: in generali conventionione non debent intelligi Alumni, qui te aluerunt; atqui S. Joseph fuit Christi Domini Alumnus, eumque vivens semper aluit: ergo in generali locutione de alijs, non debet intelligi S. Joseph comprehensus, sed potius exclusus; non enim est credibile, voluisse Christum Dominum illum includere, & sic ratio legis stat pro Joseph.

Vltcrius: Ex cap. *Sedes Apostolica* de rescriptis inferunt Doctores, quod ea, quæ magna sunt, & notabilia, nisi de eis expressa fiat mentio, nulla verborum generalitate includuntur: In cap. etiam *De multa* de præben. inferunt etiam, quod in generali Nobilium mentione non veniunt Illustres Personæ, in dignitate maxima constitutæ, vt Duces, Comites,

mites, &c. nam in eis, & in eorum statu, dignitate, & honore peculiaris ratio invenitur, ut non comprehendantur nisi de eis fiat expressa mentio: & sic tradit Matthæus de Afflictis; decis. 265, alijque, quos citat, & sequitur Gutierrez lib. 3. practicæ, q. 16. n. 51. 52. & 53. subsumo; Atqui S. Joseph fuit super omnes puros homines nobilissimus, nam ex vi desponsationis cum B. Virgine fuit Rex totius universi, & Rex Sanctorum omnium, ut Maritus Reginae; & ex descendencia per lineam rectam virilem à Davide Rege, futurus erat Rex Judæorum iuxta dicenda diss. 6. sec. 1: ergo in eis regulis, seu locutionibus generalibus, in quibus S. Joannes, & Apostoli omnibus Sanctis præferuntur, non comprehenditur S. Joseph, sed debet excipi. Hinc ad instantiam in forma, distinguo minorem: generaliter debet intelligi, exceptis illis, qui ab ipso jure excipiuntur, concedo; aliter, nego. Atque hucusque dicta ad argumentum & instantiam deserviunt etiam pro ulteriori probatione conclusionis nostræ.

Argumentum secundum: Gratia novi Testamenti maior est, quam Gratia veteris: ergo Sancti novi Testamenti superant in Sanctitate Sanctos veteris; Atqui Apostoli sunt Principes inter Sanctos novi Testamenti: ergo comparando maximum cum maximo, superant in Sanctitate Sanctos veteris Testamenti, ideoque illos S. Thom. varijs in locis præfert Moyfi, Abrahamæ, Isaac, & Jacob; sed S. Joseph pertinet ad vetus Testamentum, nam ante Christi mortem vita excessit: ergo superatur ab Apostolis

in Sanctitate. Nota : quod vti præmissio 3. præcedentis argumenti diximus, S. Joseph neque ad vetus, neque ad novum Testamentum propriè pertinuit, sed immediatè ad Authorem vtriusque propter ministeria attingentia vnionem hypostaticam; ac proinde licet Apostoli superent in Sanctitate Sanctos veteris testamèti, non tamen S. Joseph. Hinc distinguo primum consequens, superant Sanctos veteris, qui propriè veteris sunt, concedo; qui propriè non sunt veteris, neque novi, nego, & similiter secundum consequens, & nego secundam minorem ob dicta in notatione.

Sed contra : quia D. Tho. lec. 3. sup. cap. 11. Epist. ad Rom. ait : Paulum comparare Patriarchas radici; Apostolos vero pinguedini oliuæ, ac proinde, hos excedere illos, sicut oliuæ pinguedo radicem excedit; atqui S. Joseph vnus ex Patriarchis fuit: ergo illum excedunt Apostoli in Sanctitate significata in oliuæ pinguedine. Ad instantiam, distinguo minorem : vnus ex Patriarchis, de quibus S. Thom. loquitur, nego; vnus ex Patriarchis alterius ordinis, & altioris, concedo, & nego consequentiam. Etenim S. Tho. loquitur expressè de Abraha, Isaac, & Jacob, qui fuerunt Patriarchæ inferioris ordinis respectu S. Joseph; non vero de S. Joseph, qui fuit Patriarcha superioris ordinis, nimirum Hypostatici propter ministeria, vnionem Hypostaticam immediatè attingentia.

Argumentum tertium : Si S. Joseph fuisset adeo Sanctus, semper Ecclesia maximo illum cultu cele-

celebrasset; atqui non ita factum est, quia festum eius usque ad Pontificatum Gregorij XV. celebratum non fuit; imo adhuc nunc minore solemnitate, quam alij Sancti colitur: ergo non fuit adeo Sanctus, ut Sanctos omnes in Sanctitate superaverit. Retorqueo: ergo S. Laurentius superat in Sanctitate, non solum S. Joseph, sed etiam plures Apostolos, ut Matthæum, Bartholomæum, Simonem, Judam, & alios, qui minore solemnitate coluntur in Ecclesia. De inde ad argumentum duplex est clara, & optima solutio. Prima Doctoris Eximij, sup. dicentis: quod Ecclesia in modo colendi aliquem Sanctum, non semper innititur maiori Sanctitate, sed alijs rationibus verbi g. aliqua singulari utilitate, aut maiori fidelium ædificatione. Hacque solutione respondetur etiam ad argumentum, quod potest deduci ex novo decreto, quo (ut dicitur) iussum est, S. Joseph scribi in litanij maioribus post Angelos, & S. Joannem, verum ante Apostolos. Secunda P. Seneri; sup. asserentis in principio Ecclesiæ hæreticos fuisse, quorum caput fuit Cerintus, qui dicebant, Jesum fuisse verum Filium Joseph, sicut fuit verus Filius Mariæ. Inde ne ignorantibus præberetur ança id credendi non celebravit usque ad hæc posteriora tempora, in quibus iam ea cessavit hæresis, S. Joseph, imo tractavit ut vnum ex inferioribus Sanctis: Jam vero in Ecclesia maxima illius celebritas est, & pijsima devotio. Propter has duas rationes ad argumentum in forma, nego illationem maioris, quæ mala est.

SECTION IV.

VTRUM SANCTITAS S. JOSEPH

tanta fuerit, ut nullum unquam peccatum veniale admiserit?

PRO huius novæ quæstionis resolutione omnino videndū est sectione i. dissertationis istius, præmissum secundum. Ultra illud autem, præmitto primo: quod licet peccatum veniale Sanctitatem non excludat, quia cum illa componitur; attamen cum fervorem charitatis diminuat, quo maior est Sanctitas, eo magis à peccato veniali recedit. Secundo: quod S. Augustinus, qui constantius, ac frequentius docet, nullum hominem posse vitare omnia peccata, interdum dicit: *Si quis doceat, aliquem fuisse, qui non ex viribus liberi arbitrii, sed singulari Gratia privilegio illa vitaverit, nec temere, nec perniciosè errare: ut videre licet lib. de Spir. & Lit. cap. 2. & Epist. 95, quam ipse cum alijs quatuor Episcopis Africanis ad Innocentium i. scripsit. Et propter hoc P. Suarez tom. 2. in 3. p. disp. 24. sec. 4. agens de S. Joanne Baptista, & tenens, ut probabiliorem sententiā asserentem, eum aliquādo peccasse venialiter; ait, oppositam sententiam esse probabilem, & nulla censura dignam; hancque rem esse de illis, quæ sub opinionem cadere possunt.*

Præmitto tertio: quod, uti dixi tract. de Incarn. p. i. diff. 4. sec. 4. cum PP. Suar. Aldret. Tyrso,

Tyrso, Muniesa, & alijs, peccatum veniale sicut est vera, licet levis offensa Dei, ita est contra jus Dei, vera, quantumvis levis injustitia. Ratio autem est, quia quicumque facit contra dominium proprietatis alterius, committit injustitiam, si in materia levi, levem; at, qui peccat venialiter, facit contra dominium proprietatis Dei, qui in Scripturis sæpe præcipit, ut Dominus *proprietatis*, dicens, *Ego Dominus*, & iuxta D. Thom: *petit à nobis famulatum iure servitutis*: ac per consequens, quicumque peccat venialiter, committit injustitiam, quamvis levem contra Deum. Neque inde inferitur, peccantem venialiter, Deum adhuc leviter contemnere, nam de ratione contemptus Dei, est postponere bono creato illius amicitiam, & possessionem; quod quidem peccans venialiter non facit; ideoque peccatum veniale non potest dici *contemptus Dei* adhuc levis, licet sit offensa, & injustitia.

Præmitto quarto: quod peccatum veniale, aliud est *ex subreptione*, aliud *ex malitia*, hoc est, illud, quod plena libertate, & deliberatione committitur: primum autem, quod ex aliqua inadvertentia, aut ignorantia procedit, ideoque quasi clanculum subrepat. Et de peccato quidem veniali *ex malitia* præsertim quæstio discutitur: nam de hoc probabilius est, aliquem Sanctum ab eo fuisse speciali Gratiæ privilegio liberatum: etenim ab eo probabile est, post Spiritus Sancti adventum liberatos fuisse Apostolos; quoniam hoc genus peccati, in modo peccandi simile est mortali, solumque in gravitate, &

& materia differt, vt bene Dr. Eximius citato loco annotavit. His præmissis, non tam asserendo, quam relinquendo Doctiorum iudicio. Sit.

Nostra conclusio: Piè, & probabiliter videtur dici posse, S. Joseph in omnibus operationibus suis, adeo divina Gratia esse præventum, vt nunquam venialiter peccaverit, saltem peccato veniali *ex malitia*. Probatur conclusio, quatuor satis probabilibus argumentis. Primum sit: Maior est Sanctitas, & dignitas S. Joseph, quam S. Joannis Baptistæ, vti constat ex sectione antecedenti, & sec. 2. primæ dissertationis; sed probabile est, S. Joannem Baptistam, nunquam peccasse venialiter; id enim tenent PP. aliqui referendi, & Galatinus lib. 7. de arcanis, cap. 9. Catharinusque opusc. 2. de exim. Christi, prædest: & constare videtur ex hymno Ecclesiæ, ibi, *ne levi posses maculare vitam crimine lingua*, per quam facilius peccatur venialiter: ergo probabile est, S. Joseph nunquam venialiter peccasse. Aliter: Venerabilis Beda homil. de decollatione S. Joannis, inquit: *Quis nostrum dicere audeat, B. Joannem actu, vel dicto, vel habitu, vel motu peccasse? Quis in eius præcordiis peccato poterat esse locus, quem & ante nativitatem Spiritus Sancti consecravit adventus*. Quæ verba licet intelligi possint de peccato mortali, vt P. Suarez intelligit, adeo generalia sunt, vt etiam veniale excludant.

Eusebius item Emisenus, serm. 1. de S. Joanne Baptista, sic loquitur: *sicut vas plenum balsamo admixtionem liquoris alterius respuit, & penitus excludit*:

ita in eum nihil secularis macula introire poterat, in quo Sanctificationis plenitudo regnabat. Ex quibus duabus auctoritatibus, sic efficaciter argumentor à paritate: Quia S. Joannem Baptistam, *ante nativitatem Spiritus Sancti consecravit adventus*, & quia in eo *Sanctificationis plenitudo regnabat*, dicitur ab his Patribus consecutum probabiliter fuisse privilegium speciale non cadendi in peccatum veniale; atqui S. Joseph, *ante nativitatem Spiritus Sancti consecravit adventus*, & in illo, *Sanctificationis plenitudo regnavit abundanti-
tius, quam in Joanne Baptista*, iuxta dicta in hac diff. sec. 1. & 3: ergo probabiliter dici potest consecutum fuisse privilegium speciale non cadendi in peccatum veniale.

Secundum: S. Joseph ante omnes canonizatur in Evangelio per nomen *Justus*, justitia quidem universalis complectente justitiam strictam, & Sanctitatem omnium perfectissimam, iuxta 1. & 2. conclusionem sectionis præcedentis; sed Justus Sanctitate & justitia stricta perfectissima excludit omnem etiam levem injustitiam: ergo S. Joseph exclusit omnem etiam levem injustitiam; sed peccatum veniale est injustitia levis contra jus Dei, iuxta præmissum 3: ergo S. Joseph exclusit omne peccatum veniale. Aliter: Qui Iustus est justitia perfectissima, probabiliter non est adhuc leviter injustus; sed S. Joseph fuit Iustus justitia perfectissima: ergo probabiliter non fuit adhuc leviter injustus; sed committere peccatum veniale est, esse leviter injustum, iuxta tertium præmissum: ergo S. Joseph probabiliter
non

non commisit peccatum veniale.

Tertium : potest Deus concedere alicui Sancto speciale privilegium conferendi semper illi auxilia efficacia, pro vitando omni peccato etiam veniali : ergo potuit concedere tale privilegium S. Josepho. Est clarum; atqui si potuit, piè, & probabiliter dici potest, illud concessisse: hoc enim maxime decebat Deum, nam S. Joseph fuit Pater putativus Unigeniti sui, alumnus, qui eum aluit, Sponsus Daignutricis, & si nullum illi in puritate Animæ, quæ omne vitavit veniale peccatum : ergo piè, & probabiliter dici potest, Deum concessisse S. Joseph privilegium speciale conferendi semper illi auxilia efficacia pro vitando omni veniali, ac per consequens, nunquam illud commisisse. Quartum : Piè, & probabiliter dici potest de aliquo Sancto, id, quod cedit in maximam illius gloriam, & neque Scripturæ, neque Concilijs, neque Patribus, neque rationi, opponitur; atqui dicere de S. Joseph nunquam admisisse peccatum veniale saltem *ex malitia* cedit in illius maximam gloriam, & neque Scripturæ, neque Concilijs, neque Patribus, neque rationi opponitur, ut patebit solutione argumentorum : ergo piè, & probabiliter dici potest de S. Joseph, nunquam admisisse peccatum veniale saltem *ex malitia*.

ARGUMENTA CONTRARIA.

Argumentum primum : sunt in Scriptura generales locutiones, & regulæ, ut ea : *neminem esse qui non peccet*, & ea, *si dixerimus, quoniam peccatum non habemus*, ipsi nos seducimus, aliæque : ergo non potest dici probabiliter, aliquem Sanctum nullum peccatum veniale commisisse, ac pro inde, nec S. Joseph. Nota: quod illæ generales Scripturæ regulæ admittunt certo exceptionem in B. Virgine; & probabiliter in S. Joanne : cur ergo in S. Joseph eam non admittent? Neque propter hoc desinent esse *universales*, quia cum tale privilegium sit specialissimum, & rarissimum, reputatur ut parum respectu regulæ universalis, adeoque illius universalitatem non impedit. Præterquam quod, cum regulæ illæ comprehendant omne peccatum veniale, tam *ex malitia*, quam *ex subreptione*, nihil probant contra nos, qui solum de peccato veniali *ex malitia* loquimur. Nunc in forma, distinguo antecedens : sunt generales regulæ admittentes aliquam exceptionem, quæ ut potè rarissima, non impedit earum generalitatem, concedo; non admittentes, nego. Vel si mavis distingue aliter consequens : nullum peccatum veniale saltem *ex malitia* commisisse, nego; *ex subreptione*, transeat.

Argumentum secundum: Concilium Tridentinum sess. 6. can. 23, ait : *Si quis hominem dixerit posse in tota vita peccata omnia, etiam venialia vitare, nisi speciali Dei privilegio, quemadmodum de B. Virgi-*

ne tenet Ecclesia; anathemasit. Ex quibus verbis sic arguitur: Concilium definit, nullum hominem posse in tota vita omnia peccata venialia vitare: ergo est contra Concilium, & non est ideo probabile, S. Joseph in tota vita vitasse omnia venialia. Hoc argumentum duas habet optimas solutiones. Prima est Eximij Doctoris supra dicentis: *Concilium negare quidem, posse hominem sine speciali privilegio, vivere absque peccato veniali; & affirmare, hoc privilegium datum esse B. Virgini. An vero alteri concessum fuerit, nec affirmat, nec negat.* Nos autem contendimus, probabile esse, tale privilegium concessum fuisse S. Joseph, sicut probabile est, concessum fuisse S. Joanni. Secunda est: quod Concilium loquitur de omnibus peccatis venialibus etiam *ex subreptione*; nos autem solum de peccato veniali *ex malitia*. Hinc ad argumentum in forma, distinguo antecedens: omnia peccata venialia etiam *ex subreptione*, & absque speciali privilegio vitare, concedo; *præcisè ex malitia*, & posito tali privilegio, nego.

Argumentum tertium: S. Aug. lib. de bono persever. cap. 2: inter tria dogmata, quæ dicit, Ecclesiam adversus Pelagianos defendere, ait: *unum est, in quantacumque justitia sine qualibuscumque peccatis in hoc corruptibili corpore, neminem vivere.* S. item Cyprianus lib. de opere, & eleemosynis, sic loquitur: *Agnoscamus divinæ indulgentiæ munus salubre, & emendandis, purgandisque peccatis nostris, qui sine aliquo conscientie vulnere esse non possumus, insistamus: & infra: si autem nemo sine peccato esse potest, quisquis se*

inculpatus dixerit, aut superbus, aut stultus est. Similiaque habet lib. 3. ad Quirinum n. 56. Tum sic: ex his Patribus constat, neminem posse vitare omnia venialia in tota vita: ergo ita est, ac per consequens, S. Joseph non vitavit. Distinguo antecedens, neminem sine speciali privilegio, posse vitare omnia venialia, concedo; posito eo speciali privilegio, nego: Patres enim isti, & alij loquuntur, eo modo, quo locutum est Tridentinum, indeque sunt intelligendi, absque suppositione specialis privilegij, loqui: loquuntur autem universaliter, quia hoc privilegium est rarissimum, ut iam dixi.

Argumentum quartum: Quidquid dicitur probabiliter, dicitur prudenter; sed non dicitur prudenter, aliquem hominem non peccare venialiter in tota vita: ergo non dicitur probabiliter, aliquem hominem, nimirum S. Joseph, non peccasse venialiter in tota vita. Probatur minor: non dicitur prudenter, accidisse, id, quod est moraliter impossibile; nam tale iudicium esset imprudens; sed est moraliter impossibile, hominem non peccare venialiter in tota vita: ergo non dicitur prudenter, &c. Probatur minor dupliciter: primo ab authoritate nã, S. Hieronymus in dialogis contra Pelagianos, & S. Gregorius lib. 17 moral. cap. 10, alibi que, dicunt, quædam esse peccata, quæ à Justis vitari possunt, quædam, quæ non possunt. S. item Bernardus lib. de præcep. & dispensatione, absolutè ait: esse impossibile cuivis mortalium, quin interdum saltem venialiter peccet. Tum sic arguo: Hi Patres non loquuntur de impossibilitate metaphi-
fica,

fica, aut phisica vitandi venialia, quia talis impossibilitas non datur, alioquin, homo sine libertate posset peccare : ergo loquuntur de impossibilitate morali, ac per consequens est moraliter impossibile vitare omnia venialia.

Secundo à ratione : quando causa libera habet plures durationes, seu existit in multis instantibus, constituta multis libertatibus distinctis, tunc ea, licet phisicè sit vna, æquivalenter est multiplex causa libera, & ipsa multitudo causæ, diversitasque, & independentia libertatum fundat moralem necessitatem de aliquo peccato veniali in tota vita, ac pro inde impossibilitatem moralem, de vitatione omnium in tota vita : ergo est moraliter impossibile, hominem non peccare venialiter in tota vita. Præmitto ad solutionem pulchri argumenti: quod quando aliquid est moraliter impossibile, datur necessitas moralis de opposito. Necessitas autem moralis, est quædam vehemens inclinatio, connexio, & determinatio subjecti rationalis ad aliquod extremum, talis ut iudicium de eo, quod ponet oppositum, imprudens sit. Sic, quia in matre datur vehemens inclinatio, & determinatio ad diligendum Filium, datur in ea moralis necessitas ad dilectionem, & tanta pro inde difficultas ad oppositum, ut iudicium de eo, foret imprudens.

Attamen si ex probabilibus fundamentis constet magnam difficultatem, quam secum affert moralis necessitas, in ponendo opposito, victam fuisse in aliquo subjecto, tunc iudicium de opposito non est

est imprudens, sed prudens, & probabile: diciturque probabiliter, & prudenter accidisse id, quod est moraliter impossibile, nam victa est magna difficultas, in qua stat moralis impossibilitas. Inde fit, quod cum dentur probabilia fundamenta de eo, quod impossibilitas moralis vitandi in tota vita omnia venialia, saltem *ex malitia*, victa fuerit in S. Joseph, probabiliter, & prudenter dicitur, ea vitasse. Fundamenta autem sunt probationes conclusionis, & speciale privilegium habendi semper auxilia efficacia ad omne veniale vitandum. Hinc ad argumentum in forma, distinguo minorem: non dicitur prudenter, &c. si non probetur speciale privilegium, concedo, si probetur, nego. Et distinguo maiorem probationis: non dicitur prudenter, accidisse, id, quod est moraliter impossibile, si ea impossibilitas moralis supponatur victa, nego; si non, concedo: & ad duplicem minoris probationem, concessio utroque antecedenti, distinguo utrumque consequens: est moraliter impossibile, &c. & ea impossibilitas moralis fuit victa in S. Joseph, concedo; & non fuit, nego.

Argumentum quintum: etiam post Apostolatam, & confirmationem in gratia, plenitudinemque Spiritus Sancti, aliquando peccaverunt venialiter Apostoli: ergo non est dicendum de S. Joseph fuisse magis privilegiatum; seu nunquam venialiter peccasse. Antecedens constat ex Paulo ad Galat. 2. asserente, S. Petrum fuisse reprehensibilem, & peccasse ait S. Augustinus homil. 43. iuxta dicta præm. 4. sectionis infine ex P. Suarez, distinguo antecedens:
ali-

aliquando peccaverunt venialiter, *ex subreptione*, concedo; *ex malitia*, nego: & sic explicādus est Paulus, S. que Augustinus, nihilque in argumento contra nos. Si autem mavis, concessio antecedenti cum probatione, nego consequentiam, quia cum Sanctitas, & Dignitas S. Joseph, superent Sanctitatem, & dignitatem Apostolorum, iuxta toties latè dictas; quid mirum, quod etiam in hoc speciali privilegio S. Joseph eos superet?

Argumentum sextum: Non est minus generalis ea regula, *Nemo est, qui non peccet*, quam ista: *Omnes in Adam peccaverunt*; sed illa admittit exceptionem in S. Joseph: ergo & hæc, ac per consequens S. Joseph non fuit conceptus in originali, quod falsum est. Vel si hæc regula non admittit in S. Joseph exceptionem, cur illa admittet? Respondeo ad interrogationem, & ad argumentum negando consequentiam, & est clara disparitas: quia iuxta dicta in hac diss. sec. 1. præm. 1. de fide est, omnes homines, excepta solum B. Virgine, concipi in peccato originali, ideoque ab hac regula nequit excipi S. Joseph: Ast de fide non est, nulli alij, præter B. Virginem concessum fuisse speciale privilegium nunquam peccandi venialiter; Tridentinum enim: *an alteri concessum fuerit, nec affirmat, nec nega*, ut ait Eximius Doctor arg. 2, relatus: indeque à prima regula probabiliter excipitur S. Joseph. Atque ex his omnibus solutionibus clarè constat, assertionem nostram, neque Scripturæ, neque Concilij, neque Patribus, neque rationi, opponi, ac per consequens esse

esse probabilem. Constabit autem amplius hoc solvendo aliud argumentum, pro cuius solutione sit.

SECTIO V.

AN S. JOSEPH ALIQUAM SUSPICIONEM, aut dubium habuerit contra Beatissimæ Virginis puritatem?

ADversus conclusionem, sectione præcedenti statutam restat difficile argumentum, quod in hunc modum proponitur. S. Joseph videns gravidam Mariam, *Cum esset iustus, & nollet eam traducere, voluit occultè dimittere eam*: ergo habuit aliquam suspicionem, vel dubium contra Beatissimæ Virginis puritatem; sed talis suspicio vel dubium, attentis omnibus circumstantiis iam referendis, nequit excusari à peccato veniali: ergo S. Joseph aliquod peccatum veniale admisit. Cui ut difficultati satisfiat, hæc quæstio instituitur, & pro resolutione illius. Præmitto primo: quod *suspicio* est apprehensio alicuius fundamenti debiliter inclinantis ad iudicium de re, circa quam est suspicio. Aliqui autem Authores, ut PP. Ramirez, & Marin, censent, suspicionem stare in iudicio de existentia fundamenti insufficientis. *Dubium* autem, seu melius *dubitatio*, consistit in carentia iudicii de re dubitata conjuncta cum apprehensione suavis debilitatis fundamenti.

Atque in hoc sensu sumitur dubitatio *negativè*. Si enim sumatur *positivè*, stat vel in dicta apprehensione suasive; vel in iudicio de eo, quod non datur fundamentum sufficiens ad iudicandam determinatè rem. Deinde *Admiratio* est quoddam iudicium de magnitudine rei, quo fatemur, rem esse præter nostram expectationem, atque etiam confitemur nostram insufficientiam ad eam rem, ignorantiamque causæ, & modi illam faciendi. *Judicium*, denique *temerarium* est assensus de aliqua re contra proximum ex levibus indicijs; si enim indicia gravia fuerint, & violenta, temeritas cessabit, uti collegitur ex D. Tho. 2.2. q. 60. art. 3. corpore, & de tali iudicio quæstio non procedit; certum enim est, S. Joseph, ut potè Justum, nihil temerariè judicasse contra puritatem Sanctissimæ Dominæ nostræ Mariæ. Solum igitur procedit de suspicione, & dubitatione, an eas S. Joseph habuerit?

Præmitto secundo: quod S. Joseph habuit plura, & gravia fundamenta, ex quibus colligeret, uti de facto magna probabilitate collegit Mariam gravidam concepisse Deum ex Spiritu Sancto. Ex quibus fundamentis tria tantum seligo. Primum fuit: nam cum S. Joseph, & B. Virgo fuerint contobrini in primo gradu, id est, Filij duorum Fratrum, quia S. Anna fuit Soror Jacobi Patris Josephi, novit, nec ignorare potuit magna miracula, quæ natiuitatè Virginis præcessere, uti expressè ait S. Hierony. lib. de Nativit. Mariæ, per hæc verba: *Illud libere confiteor, Sacrosancta Maria initia tanta miracu-*
la

la precessisse maxima consecuta fuisse. Secundum: nam antequam vellet Mariam dimittere, hoc enim fuit post visitationem; visitavit cum ea S. Elisabet, auditque ex ore ipsius Prophetantis, Benedictus fructus ventris tui, atque etiam; Vnde hoc mihi, ut veniat Mater Domini mei ad me? Quia ut bene ait, P. Salmeron tom. 3. tract. 30. §. sed rursus quæro: Nunquid Surdus erat vel stupidus, aut incredulus, ad hæc in spiritu dicta, vel ad canticum Sponsa sua? In quibus clarè exprimebatur conceptio Dei in utero Virginis.

Tertium: quia S. Joseph noverat Scripturam Isa. 11. *Egredietur virga de radice Jesse, & confidebat, illam virgam esse Mariam, uti expressè asserit S. Remigius relatus à D. Tho. in cate. aurea super caput 1. Matth: inquit: Videbat Joseph gravidam, quam noverat castam: & quia legerat, Egredietur virga de radice Jesse, unde novit Mariam duxisse originem: legerat etiam, ecce virgo concipiet, non diffidebat hanc prophetiam in ea esse implendam. Et impleta quidem est, nam in desponsatione cum Beata Virgine Maria, Arida Virga in manu Joseph effloruit, ut dixi diff. 2. sec. 1. præm. 2. Virga autem Maria fuit, & fuit in manu Joseph, quia ei per matrimonium erat tradita; fuit etiam arida, quia intenta lege conjugij futura erat infœcunda: quod vero sine humore reffloruit, demonstravit, non oportuisse excoli opera viri, ut inde Nazarenus, id est floridus, seu flos agri pleni erumperet. Atque hæc omnia, ut potè mundo oculo, & corde propter suam puritatem*

tem Joseph, satis intellexit. His præmissis.

Nostra conclusio est: S. Joseph nullam suspicionem, aut dubitationem concepit contra Beatissimæ Virginis puritatem; sed ex magna admiratione, stupore & timore habitandi cum tam miraculosa Virgine & Sponsa, ob profundissimam humilitatem voluit occultè dimittere eam. Hæc conclusio est aliquorum Ecclesiæ Patrum, quorum verba iam dabimus; Atque etiam Doctoris Eximij sup. disp. 7. sec. 2. PP. Maldonado in 1. Matthæ. Marti. del Rio in canti. cap. 1. sec. 1. §. 2. & aliorum, quos sequitur P. Morales, tract. 4. lib. 4. n. 22, & tract. 5. n. 23. Probatur igitur prima illius pars, auctoritate Patrum: nam Author operis imperfec. in Matth. homil. 1. ait: *O inestimabilis Maria Laus, magis credebatur castitati eius (nimirum S. Joseph) quam utero eius, plus gratia, quam natura: conceptionem manifestè videbat, & fornicationem suspicari non poterat: possibilius esse credidit, mulierem sine viro posse concipere, quam Mariam posse peccare.* Atque eadem penè ad litteram habet S. Bonav. in speci. cap. 15, in fine. S. item Hierony. in 1. Matth. tom. 9. inquit: *Sed hoc testimonium Mariæ est, quod Joseph sciens illius castitatem, & admirans, quod evenerat, celat silentio, cuius mysterium nesciebat.* Certo videlicet, aut per aliquam revelationem.

Demum S. Bernard. Senensis tom. 3. serm. de S. Joseph art. 2. cap. 1. referens tres Patrum, in hoc puncto sententias, ait: *Tertij vero dicunt, quod vir iste utraque parte concusus, & pro utraque parte allegans,*

gans ; neutri parti simpliciter adharebat , sed stabat mente attonitus, & suspensus. Nam ex una parte erat fortissimum argumentum natura, ex tumefactione uteri: ex altera parte pugnabant omnia, quæ de Virginis Sanctitate viderat, & audierat, & ex stupore virisque partis simul sumpta volebat oculiè dimittere eam, tanquam rem sibi ignotam, & suum iudicium transcendentem. Adhareo iamen huic sententiæ tertiæ. Quibus ex auctoritatibus arguo sic: iuxta hos Patres S. Joseph nil mali suspicari poterat de B. Virgine, sed ex admiratione, & stupore voluit eam dimittere: ergo iuxta hos Patres S. Joseph nullam suspensionem, aut formalem dubitationem concepit adversus Beatissimæ Virginis puritatem. Atque idem etiam sentiunt alij Patres, ut S. Basil. hom. de huma. Christi generatione, & Theophilatus in 1. Matth.

Probatur iam eadem pars ratione: S. Joseph habebat ea gravissima fundamenta, pro B. Virginis Sanctitate, quæ præm. 2. retulimus, sciebat vctum Virginitatis ab ea emissum; noverat illius constantiam in virtute, quam non facile tanto scelere violaret; videbat denique, quod uti ait Bustos, 4 p. serm. 12: *ex facie Virginis egrediebatur quidam splendor, tanquam si Sol fuisset in Lucerna chryalli*; atqui attentis his omnibus nullam, suspensionem, aut dubitationem concipere poterat S. Joseph contra Beatissimæ Virginis puritatem: ergo non concepit. Ulterius: Argumentum ab inductione, seu recta partium enumeratione, bonum & convincens est apud Logicos, atque etiam apud Jureconsultos, ut patet leg. *Patre-*
furio-

furioso ff. de his qui sunt sui, vel alieni juris, & cap. cum Dilectus de jure patron: atqui facta enumeratione status B. Virginis, seu vitæ usque ad Christi conceptionem non fuit locus, aut modus, quo tantum scelus adulterij admitteret; atque id S. Joseph certo constabat: ergo S. Joseph habuit argumentum convincens, de eo quod non potuerat B. Virgo tantum scelus admittere; sed eo ipso nullam suspicionem contra eius puritatem concipere potuit: ergo eam non concepit. Minor prima certissima est: quia B. Virgo triennis ad templum adducta est; ibi maximam habuit Sanctitatis opinionem; ex templo abducta statim est tradita in matrimonium S. Joseph; breve post tempus individuo semper comite Joseph visitavit Elisabet, in cuius domo sanctitas habitabat, & operata sunt altissima mysteria: ergo facta enumeratione, &c.

Probatur iam secunda pars conclusionis, ex S. Bernard. hom. 2. sup. *Missus est*, inquit: *Quare Joseph voluit dimittere eam? Accipe, & in hoc non meam, sed Patrum sententiam. Propter hoc Joseph voluit dimittere eam, propter quod, & Petrus Dominum à se repellebat, dicens Luca 5: Exi à me Domine, quia homo peccator sum. Propter quod & Centurio à Domo sua eum prohibebat, cum diceret Luca. 7. Domine non sum dignus ut intres sub tectum meum. Ita ergo & Joseph indignum, & peccatorem se reputans, dicebat inra se. A tali, & à tanta non debere sibi ultra familiare prestare conturbenium, cuius supra se mirabilem expavescebat dignitatem. Videbat, & horrebat divina pre-*
sen-

sentia certissimum præstantem insigne : exhorruit nimirum Joseph huius tanti miraculi novitatem, mysterij profunditatem, & ideo occultè voluit dimittere eam : ergo ex S. Bernardo, imo ex Patrum sententia ut ipse ait, S. Joseph ex admiratione, & stupore ob profundissimam humilitatem voluit dimittere Mariam.

Probatur eadem pars ratione : in hoc ipso Evangelio, in quo dicitur, voluisse S. Joseph Mariam dimittere, redditur hæc tantum ratio, *cum esse iustus*; atqui in isto textu *esse iustum* est formalissime *esse humilem* : ergo ex ipso Evangelio S. Joseph voluit dimittere Mariam propter humilitatem. Probatur minor : nam vnus ex Principibus Sacræ Scripturæ expositoribus, P. scilicet, Alphonsus Salmeron nostræ Societatis sic interpretatur tom. 3. tract. 30, dicens : *Atque ita intelligo hoc verbum, Joseph autem vir eius, cum esset iustus, id est humilis, ac demisse, modestèque de se sentiens. Veluti cum Christus Matth. 3. Joanni respondit : sic nos decet implere omnem iustitiam : Per iustitiam humilitatem intellexit : illamque quasi deliquisset ut cæteri peccatores in actu suscipiendi Baptismi manifestè indicavit : ergo in isto textu, esse iustum est esse humilem, & sic ratio dimittendi Mariam assignata in Evangelio est, quia erat humilis. Nunc vero ex hucusque dictis facile solvitur argumentum initio propositum, negando consequentiam illius.*

Sed contra primo : quia in ipso Evangelio dicitur, noluisse S. Joseph *eam traducere*, loquendo nimirum de traductione judiciali per adulterij accusa-

fationem, vel saltem de translatione ad Sacerdotem pro Zelotypia; atqui hoc non poterat facere, *cum esset iustus* absque vehementi suspicione contra Mariæ puritatem: ergo habuit talem suspensionem. Nego interpretationem verbi *traducere* positam in antecedenti, quoniam gloriosiore Mariæ, & Joseph iudico acutissimam intelligentiam illius verbi, quam loco nuper citato affert, & sequitur Pater Salmeron, inquiens: *Propterea Joseph manendo cum ea, putabat se verè eam traducere, quod existimaretur necessario corrupta, & a se cognita. Vnde noluisse Mariam traducere, fuit, noluisse eam inhonorare, quod ipse manens cum ea ex profundissima humilitate, se facere iudicabat.*

Contra secundo: quia in eodem Evangelio, Angelus Josepho dixit, *Noli timere accipere Mariam conjugem tuam: quod enim in ea natum est, de Spiritu Sancto est*: in quibus verbis conatus est placare S. Joseph, & quietum reddere, ne adulterium suspicaretur, manifestando illi, quod Maria de Spiritu Sancto conceperat: ergo S. Joseph suspicatus fuerat adulterium. Nego explicationem textus, in quo pro nobis est clara solutio, ibi *noli timere*, ubi Angelus excusit à S. Joseph timorem, ratione cuius volebat Mariam accipere, quia ob humilitatem timebat cum tam miraculosa Virgine habitare. Solutio autem est P. Salmeron. sup. aientis: *Non dixit: noli suspicari. Quod profecto dixisset, si animo suo adulterij suspicio aliqua insedisset: ergo timor reverentiae plenus; non autem adulterij suspicio, causa erat, Vxorem non ac-*

icipiendi suam. Quod si in hymno S. Joseph dicitur, *Dubio tangeris anxius*; id non intelligendum est de dubio contra Mariæ puritatem; sed de carentia Judicii certi circa mysterium.

Contra tertio : S. Joseph, per nos, agnoscens ex fundamentis supra positis Incarnationis mysterium, seque indignum habitandi cum tanta Virgine humiliter recognoscens, *voluit occultè dimittere eam*: ergo superflue Angelus eum de innocentia Mariæ, & de Incarnationis mysterio certificavit dicens: *quod enim in ea natum est, de Spiritu Sancto est*, contra Scripturam Isaïæ 48: *Ego Dominus Deus tuus docens utilia*; & regulam Juris canonici: *Eum qui certus est, certiorari ulterius non oportet*, de reg. Jur. in 6. Ad instantiam, nego consequentiam: nam S. Joseph ante Angeli apparitionem, solum certitudine prudentis collectionis, & discursus Incarnationis mysterium agnovit; post illam vero cognovit per divinam revelationem, quæ ad certitudinem infallibilitatis necessaria fuit, confirmavitque Joseph in suo discursu. Solutio est P. Salmeron sup. Mag. Bustos, & Theophilacti, cuius hæc sunt verba: *Ne timeas, hoc est, tu quidem times adjungi illi, quia ex Spiritu Sancto concepit; sed ne timeas accipere.* Grace enim illa particula (enim) interdum asserentis est, tantumdemque valet, ac equidem, sanè, certè, quod in ea natum est de Spiritu Sancto est. Estque confirmatio eius, quod ipse invenerat, & existimarat. Similiter etiam loquitur Druthmarus, hom. 1. in 1. Matth: *Instruitur Joseph melius ab Angelo de eo, quod ipse antea sentiebat de Sancta Maria.*

Con-

Contra quarto: S. Joseph ante Angeli apparitionem, fundamentis tantum prudentibus, & probabilibus nixus voluit ob humilitatem Mariam non accipere: ergo potius post illam nixus infallibilitati divinæ revelationis voluisset, eam non accipere; sed hoc non ita accidit: ergo neque illud. Prima consequentia patet: quia si minor certitudo erat sufficiens ad dimittendam Mariam: ergo maior certitudo magis sufficiens erat, nam si id, quod minus est, sufficit ad aliquem producendum effectum; quanto magis id, quod maius est, sufficiet? Vt habetur leg. fin. iuncta Gloss. & communi sententia Doctorum, cod. de his, qui ætate se excusant. Pro solutione pulchræ instantiæ P. Sanch. tom. 3. de Matrim. lib. 10. de Divor. disp. 12. n. 36. Nota: quod humilitas veri Iusti, uti erat Joseph in obedientia præcipuè consistit, iuxta S. Chrysost. hom. 3. in Matth. dicentem: *Humilitatis. Summa in eo consistit, si voluntas nostra per omnia divina voluntati subiecta fuerit.* Inde cum S. Joseph habuerit præceptum divinum accipiendi Mariam, ibi, *Exurgens autem Joseph à somno fecit, sicut præcepit ei Angelus Domini, & accepit Conjugem suam*, deposuit humile dictamen suum, ut Deo obediret. Hinc in forma, distinguo consequens: voluisset, si non obstarer obedientia, concedo; ea obstante, nego; & sic distinguitur minor probationis, cum probatione ipsius.

Contra quinto: S. Aug. expressè tenet, quod S. Joseph propter suspicionem adulterij voluit dimittere Mariam: ergo concepit talem suspicionem.

Antecedens constat ex serm. 16. de Verb. Dom. ibi: *Attende quemadmodum Vir iustus Joseph tanto flagitio, quod de uxore fuerat suspicatus, tanta benignitate perpercit. Restabat itaque certa adulterij suspicio. Et Epist. 54. ad Maced. ibi: Joseph cum Virginem nihil aliud quam adulteram credidisset, punire noluit: Similiaque habet serm. 15. de divortis; & eandem tenere sententiam. S. Amb. de insti. Virg. cap. 5. Chrysost. hom. 26. super Matth. Greg. hom. 54. Hilar. Justin. & alij relati à P. Barrad. tom. 1. lib. 8. cap. 5. Præmitto ad solutionem: quod quando est controversia de rebus non pertinentibus ad Fidei dogmata, sed merè opinabilibus; in quibus SS. Patres divisi sunt, cuilibet licet sequi ex illis, ut potè æquali authoritate gaudentibus, quem maluerit.*

Atque ita fecit S. Bernard. Senensis supra allatus, qui cum tres Patrum retulisset, in hoc puncto sententias, & primo loco hanc S. Aug. secutus fuit tertiam, quæ est nostra conclusio, dicens: Adhærea tamen huic sententiæ tertie. Nos autem quod amplius est ipsam sequimur sacratissimam Virginem, eiusque purissimum Sponsum Joseph. Maria enim lib. 7. revelat. cap. 25. sic S. Birgittam allocuta est: postquam consensu Nuntio Dei, Joseph videns uterum meum virtute Spiritus Sancti intumescere, expavit vehementer, non suspicans contra me aliquid sinistrum, sed recordatus dicta Prophetarum prænuntiantium Filium Dei nasciturum de Virgine, reputabat se indignum tali serviro Matri: donec Angelus in somnis præcepit sibi non timere, sed cum charitate mihi ministrare. Et eandem re-

velationem fib. factam à S. Joseph testatur ipsa S. Birgitta lib. 6. cap. 59. Hinc ad instantiam in forma concessio antecedenti, cum probatione ipsius, nego consequentiam.

Contra textu: si potuit accidere, quod à nobis dicitur præm. 2. & in probatione conclusionis, potuit S. Joseph probabiliter cognoscere viribus naturæ Incarnationem, ut possibilem; atqui non potuit, quia in natura adhuc post revelationem repugnat cognitio etiam probabilis de possibilitate Incarnationis: alioqui possibile esset in natura cognitio probabilis de Trinitatis mysterio, contra Theologos: ergo non potuit accidere, quod à nobis dicitur. Ad instantiam, nego minorem cum præm. probatione, quia tract. de Incarn. p. 1. diss. 1. sec. 3. cum PP. Hurtad. Marin & alijs defendi, possibilem talem cognitionem, non solum post, verum etiam ante revelationem. Ratio autem applicata S. Joseph est, quia si motiva, seu argumenta credibilitatis, miracula V. G. & tot hominum consensus sufficiunt ad movendum actum fidei infallibilem de possibilitate Incarnationis, quæ faciunt moraliter evidenter credibilem; cur gravissima motiva, quæ habuit S. Joseph non potuissent movere in eo cognitionem de tali possibilitate probabilem? Probatio autem secunda non vrgt, nam P. Borruel de Trinit. disp. 1. sec. 3. n. 54. defendit, quod etiam ante revelationem, saltem de potentia absoluta potest in natura dari iudicium probabile de Trinitate. Imo neque hoc necesse est, quia potest dici, S. Joseph non cognovisse

Incarnationem faciendam in Persona Verbi, sed in Persona in communi; indeque non sequitur cognitio Pluralitatis Personarum.

DISSERTATIO V.

DE MERITIS, ET GLORIA

S. Joseph.

CUM GRATIA DIGNIFICET MERITA,
 & sit semen Gloriae exactis, quae ad S. Joseph mirabilem Sanctitatem spectant, differendum nobis est de eius meritis, altissimaque Gloriæ, ad quam per Filium suum putativum fuit exaltatus.

Sit ergo.

SECTION I.

UTRUM S. JOSEPH MERUERIT

de condigno, aut saltem de congruo

Paternitatem Dei?

PRæmitto pr mo : quod meritum definitur, obsequium factum alteri, quem potest ex se movere ad alicuius muneris retributionem : Dividiturque in condignum, & congruum. Meritum condignum, seu de condigno est illud, quod habet æqualitatem mathematicam virtuales, seu virtutis cum præmio, quatenus virtualiter tantum est quantum præ-

præmium, & hoc est mathematicè tantum, quantum exigit meritum. Hæc est D. Thom. optima explicatio. 1. 2. q. 114. art. 3. ad 3. inquiring: *Gratia Spiritus Sancti, & si non sit æqualis Gloria in actu; est tamen æqualis in virtute: sicut & semen arboris, in quo est virtus ad totam arborem.* Et patet ex Scrip. Phs. 125. ibi: *Qui seminant in lachrymis, in exultatione metent: ubi S. Aug. ait: Quid seminamus? Bona opera: opera misericordie semina nostra sunt.* Meritum congruum, seu de congruo est, quod per quandam proportionem movet ad præmium attenta excellentia, & liberalitate præmiantis. Ita D. Thom. ibidem dicens: *Est ibi congruitas propter quandam æqualitatem proportionis: Videtur enim congruum, ut homini operanti secundum suam virtutem, Deus recompenset secundum excellentiam suæ virtutis.*

Præmitto secundo, quod uti dixi tract. de Incarn. p. 2. diff. 1. sec. 5. & de B. Virg. diff. 3. sec. 4: in pura creatura neque respectu unionis Hypostaticæ, neque respectu Maternitatis Dei potest dari meritum condignum. De unionem constat, ex omnibus Theologis, quia meritum puræ creaturæ etiam maximum ad summum potest dignificari maxima Gratia adoptionis, vel si velis infinita, & sic nunquam potest esse æquale unioni, & Filiationi naturali Dei, ut est evidens. Constat etiam de Maternitate: hanc enim nec ipsa B. Virgo potuit de condigno mereri, quoniam non per merita ab ipsa Maternitate, ut potè forma Sanctificante dignificata, alioqui principium meriti caderet sub meritum, contra Theo-

Theologos; neque per merita dignificatā à Gratia habituali, nam hæc sunt inferioris ordinis, ac per consequens inæqualia Maternitati.

Præmitto tertio: quod quæstio non instituitur de meritis S. Joseph in ordine ad augmentum Gratiæ, & præmium Gloriæ; Certissimum enim est, ea fuisse maxima, quia habuit intensissima Gratiæ auxilia ad opera perfectissima, & continua virtutum, præsertim charitatis; habuit quoque plurimas opportunitates, occasionesque augendi nimis gratiam, & tum ex familiari conversatione cum Domino, tum ex frequentibus Beatissimæ Virginis exemplis ad eximia omnium virtutum opera movebatur. Ac demum Sanctitas eius omnium Sanctorum Sanctitatem superavit, & per consequens merita, quæ eo ipso maxima super omnes fuere. Solum igitur quæstio devolvitur ad dignitatem Patris putativi Dei: utrum eam de condigno, vel saltem de congruo meruerit? Sit ergo.

Nostra conclusio: S. Joseph non meruit de condigno Paternitatem Dei; meruit tamen de congruo. Neque aliquem Doctorem pro conclusione citamus, quia nullus quæstionem excusit, imo nec proposuit. Probatur conclusio, iuxta dicta diss. 2. sec. 3. præm. 1. & 2: Paternitas Dei putativa stat in electione per Deum facta in S. Joseph ad officia Patris Incarnati Verbi, & est relatio prædicamentalis secundi generis consistens, *in quasi actione*, nimirum in superioritate Joseph respectu Christi; atqui neque illa electio, neque hæc superioritas potuit cadere

dere sub meritum condignum S. Joseph : ergo S. Joseph non meruit de condigno Paternitatem Dei. Probatur minor : nullum meritum S. Joseph potuit esse æquale illi electioni, & superioritati : ergo neque illa electio, &c. Probatur antecedens : illa electio ut potè identificata cum Deo, & illa superioritas, ut potè constituta per terminum, scilicet Filium Dei, sunt ordinis divini; sed nullum meritum S. Joseph est ordinis divini, quia ut potè dignificatum a sola Gratia habituali, est ordinis creati, & inferioris : ergo nullum meritum S. Joseph, &c. quia meritum ordinis creati nequit esse æquale præmio ordinis divini, uti est evidens.

Uterius : in pura creatura non potest dari meritum condignum unionis hypostaticæ, & Maternitatis Dei, iuxta 2. præm : ergo in pura creatura, ac pro inde etiam in S. Joseph non potest dari meritum condignum Paternitatis Dei. Probatur consequentia : ideo in pura creatura non potest dari meritum condignum unionis, & Maternitatis, quia sunt in ordine hypostatico divino, & inæquabili, licet cum inferioritate Maternitatis ad unionem, atqui Paternitas Dei etiã est in ordine hypostatico divino inæquabili, licet cū inferioritate ad unionem, & Maternitatem : ergo sicut in pura creatura non potest dari meritum condignum unionis, & Maternitatis, ita neque Paternitatis Dei. Quod vero S. Joseph eam de congruo meruerit, probatur sic : Dispositio supernaturalis ad donum Gratiæ est meritum congruum illius, ut patet in contritione respectu justificationis
pec-

peccatoris; atqui S. Joseph actibus ferventissimis. Virtutum, ac præsertim charitatis se supernaturali dispositione disposuit, ut esset dignus, qui in Patrem purativum Dei eligeretur: quod videtur non posse negari: ergo meruit de congruo Paternitatem putativam Dei.

Sed contra argues primo: concedendum est S. Joseph id, quod ipsi laudabilius est; sed ipsi laudabilius est, meruisse Paternitatem Dei de condigno, & non tantum de congruo: ergo dicendum est eam meruisse de condigno. Distinguo maiorem: concedendum est S. Joseph id, quod ipsi laudabilius est si non repugnet, concedo; si repugnet, nego: inde cum iuxta nostras probationes repugnet in pura creatura meritum condignum Paternitatis Dei, licet illud ex se foret laudabilius S. Joseph, tamen concedendum non est. Aliter etiam responderi poterat, negando minorem, maiore absolute concessa; quia licet ex se maius sit meritum condignum, quam congruum; attamen maior est Gloria S. Joseph, quod eius dignitas tanta sit, ut neque illius merita, licet adeo maxima, eam possint æquare: ex quo fit, laudabilius ipsi fuisse, quod illam non potuerit de condigno mereri.

Argues secundo: si Deus opera honesta S. Joseph ordinasset ad præmium Paternitatis Dei, ex pacto de tali præmio sub conditione talium operum, illa essent meritoria de condigno talis præmij; atqui Deus poterat ita ordinare opera S. Joseph: ergo dicendum est, ita ordinasse in Gloriam S. Joseph, ac per
con-

consequens illum Paternitatem Dei meruisse de condigno. Nota : quod licet ad meriti condignitatem *in actu secundo*, quæ stat in eo quod re ipsa moveat ad præmium æquale, requiritur, velut ultimum complementum Dei ordinatio : hæc tamen non sufficit ad condignitatem *in actu primo*, seu essentiali, quia hæc necessario requirit æqualitatem mathematicam *Virutis* cum præmio, iuxta præmissa. I. quæ quidem non invenitur in operibus S. Joseph respectu Paternitatis Dei, secundum nostras probationes. Hinc, nego maiorem argumenti.

Argues tertio : Merita, quæ sunt à Persona digna præmio, sunt condigna respectu talis præmij ; sed merita S. Joseph fuerunt à Persona ipsius digna præmio Paternitatis Dei : ergo fuerunt condigna respectu præmij Paternitatis Dei, ac per consequens eam de condigno meruit. Nota : quod ad operum condignitatem non sufficit quævis dignitas Personæ, sed dignitas cum operibus præmio æqualibus omnino requiritur, nam præmium operibus correspondet, & ratione illorum Personæ. Hinc ad argumentum in forma, distinguo maiorem : quæ sunt à Persona digna, quavis dignitate, nego, dignitate cum operibus præmio æqualibus, sunt condigna, concedo : & minorem : Merita S. Joseph fuerunt à Persona digna dignitate conjuncta cum operibus æqualibus Paternitati Dei, nego ; digna in alio sensu, concedo, & nego consequentiam.

Argues quarto : Merita, quæ pertinent ad ordinem hypostaticum, possunt esse æqualia præmio
or,

ordinis hypostatici; sed merita S. Joseph, ut potè immediate exercita circa Personam Verbi divini, pertinent ad ordinem hypostaticum: ergo sunt æqualia præmio ordinis hypostatici, scilicet Paternitati Dei, & sic S. Joseph eam de condigno meruit. Nota quod ut merita sint condigna præmio ordinis hypostatici, non sufficit, quod ad eum ordinem utcumque pertineant, sed ultra requiritur quod dignificentur à forma dignificante constituta in ordine hypostatico: cum autem opera S. Joseph non dignificentur à tali forma, quia ipsa Paternitas Dei, cum extrinseca sit, non est forma dignificans: inde licet pertineant ad hypostaticum ordinem, non sunt condigna præmio talis ordinis. Hinc ad argumentum in forma, distinguo maiorem: possunt esse æqualia si dignificentur à forma Sanctificante ordinis hypostatici, concedo; præcisè quia pertinent ad eum ordinem, nego: & minorem: pertinent ad ordinem hypostaticum, & dignificantur à forma illius ordinis, nego; & non ita, concedo.

SECTION II.

DE ASCENSU IN COELOS, ET EMINENTI Gloria S. Joseph.

T Res hic sunt quæstiones discutiendæ. Prima: An S. Joseph resurrexerit cum Domino resurgente, & cum eo corpore, &

Anima Cœlos ascenderit? Secunda: Quem locum, & quantam Gloriam in Empyreo possideat? Et pro hac videnda est in 1. diss. tota 1. sectio. Tertia: an coronatus sit in cœlo triplici Aureola, & quarta ei superaddita? Pro quarum decisione quæstionum: Præmitto primo: quod quando Christus Dominus resurrexit, *Multa corpora Sanctorum, qui dormierant, surrexerunt.* Matth. 27: & surrexerunt ad vitam immortalem non iterum morituri, sed ascensuri, uti ascenderunt, in cœlos corpore, & Anima. Atque ita expressè tenet S. Tho. 4. dist. 43. q. 1. art. 3. ibi: *Quia ad hoc, ut verum testimonium de vera resurrectione Christi proferrent, congruum fuit, quod vere resurgerent, semper in corpore victuri, in cœlum cum Christo ascendenes corporaliter.* Idemque sentiunt Remigius in 27. Matth. ac plures Theologi. Et ratio etiam juridica persuadet. Nam beneficia Principum decet esse perpetua, permanentia, & favorabiliter interpretanda, ut ait. Jabolenus leg. 3. ff. de constit. Princip. *Beneficium Imperatoris, quod a divina scilicet eius indulgentia proficiscitur, quam plenissimè interpretari debemus;* atqui Christus Dominus est *Princeps Regum terra:* ergo eius beneficia plenissimè interpretari debemus, ita ut sint perpetua.

Præmitto secundo: quod iuxta gravissimos Theologos secutos Doctorem Eximium. tom. 2. in 3. p. q. 19. disp. 8. sec. 2. eodem ordine, quo cap. 1. Jhesus, Maria, & Joseph nominantur à D. Matth. ibi, *Mater Jesu Maria Joseph,* sedent etiam in cœlesti Gloria, & Dei visionem participant: in Scriptura

enim

enim adhuc ordo nominandi Personas non caret mysterio, vti diximus ex S. Hierony. diff. 1. sec. 1. arg. 1. Neque contradicas : S. Lucam cap. 1. ibi : *Invenierunt Mariam, & Joseph, & Infantem*, posuisse Christum post Mariam, & Joseph; & tamen non licet inferre, occupare in Cœlo locum inferiorem. Est enim facilis, & vera solutio : quia S. Lucas locutus est de Christo, non vt glorioso, sed vt humili? Vocat enim *Infantem*, & Infans, seu parvulus, dicitur humilis, iuxta S. Aug. De inde addit, *positum in praesepe*, quod fuit cathedra humilitatis, ideoque eum collocat in infimo loco : hæc autem ratio non militat in Verbis S. Matthæi, cum aliunde pro nobis stet sensus adeo gravium Theologorum.

Præmitto tertio: quod præter gloriam *essentialem*, stantem in visione clara Dei, datur in cœlo aliquibus Beatis alia Gloria *accidentalis*, que vocatur *corona*, *aureola*, ad distinctionem Gloriæ essentialis, que vocatur *corona aurea*, iuxta illud Exod. 25: *Facies coronam aliam, & super illam alteram coronam aureolam*. Quod ita pulchre quodli. 5. q. 12. art. 24. explicat D. Tho. *Cum aureola importet quamdam, & singularem excellentiam præmij, necesse est, quod præsupponat auream, sicut comparativus supponit positivum: & hoc figuratur Exod. 25, ubi dicitur: Facies super coronam auream, alteram aureolam*. Et quidem Theologi tres communiter assignant aureolas, seu decorementa, scilicet *Martyris*, *Virginis*, & *Doctores*; Hoc autem non tollit, quod aliæ pro alijs Sanctis excogitari possint : sunt enim graves Authores, qui affir-

ment,

ment, religionem professis peculiarem esse à Deo concedendam aureolam, ut tradit P. Hieronymus Plati. lib. 2. de bono status Religiosi cap. 18. prope finem. His igitur præjactis. Sit.

Prima conclusio cum Patribus infra referendis, & Isidoro Izolano. 4. p. cap. 3. Viguerio de Incarn. cap. 20. Bustos in Mar. 4. p. sem. 12. p. 2. P. Baradas, tom. 1. concord. lib. 6 cap. 8, & alijs: S. Joseph surrexit cum Domino resurgente, & cum ipso in corpore, & Anima coelos ascendit. Probatur conclusio ex S. Bernardi. Senensi, qui, uti refert. P. Fr. Andreas de Soto Minorita lib. de S. Joseph cap. 33. nostram conclusionem Paduæ publicè prædicavit, & super eum tunc descendit, & apparuit Crux aurea fulgentissima: Hic ergo S. Pater tom. 3. serm. de S. Joseph art. 3. cap. 2. hæc habet: *Pie quidem credendum est, quod piissimus Filius Dei Jesus pari privilegio decoravit suum Putativum Patrem, sicut suam Sanctissimam Matrem, ut sicut illam assumpsit in Cælum in corpore, & Animam gloriosam; sic etiam in die resurrectionis suæ Sanctissimum Josephum in die resurrectionis secum: Scriptum est enim Matth. 27. Multa corpora Sanctorum surrexerunt, &c. inter quos suscitatos pie credendum est, quod fuerit Sanctissimus iste Vir Joseph. Hucvique S. Bernardinus.*

Joannes item Gerson Serm. de Nativ. Mariæ confid. 3. in fine ait: *Recognitet oro pius animus, si Joseph iustus, unus ex illis (suscitatis in die Dominicæ resurrectionis) putandus est, qui Maria apparuerit Charissima Sponse, qui eam consolatus sit, qui tandem*

Chri-

*Christo in Cœlum ascendente, simul & ascendit glorificatus, non dubium in anima, sed an in corpore, nescio, Deus scit. Probatur deinde conclusio ratione: Ideo nostra conclusio, non teneret, quia de resurrectione, & assumptione S. Joseph, nihil in Scriptura reperitur expressum, sed hæc ratio non obstat: ergo tenet conclusio. Probatur minor: quod Christus Dominus in die resurrectionis primum apparuerit B. Virgini non reperitur expressum in Scriptura, sed hoc non obstante communis fidelium Ecclesiæ, & Doctorum sententia fert, primum apparuisse B. Virgini, & verbis clavis affirmat S. Ambro. lib. 3. de Virgi. inquit: *Vidit Maria resurrectionem Domini, & Prima vidit*: ergo pariter hoc non obstat resurrectioni, & assumptioni S. Joseph. Ratio autem paritatis est: nam ideo dicitur Dominus primo apparuisse Mariæ, quia decebat, ut qui alios erat invisurus, & consolaturus, primam omnium dulcissimam Matrem suam inviseret, & consolaretur; atqui maximè decebat ut Dominus alios resuscitans, & in Cœlos secum assumens, hoc beneficium conferret Nutritio suo Patri putativo, qui eum aluerat, portarat in vlnis, & se totum eius dicarat obsequio: ergo tenet pro S. Joseph ratio paritatis.*

Secunda conclusio cum Authoribus in probationem afferendis: S. Joseph sedet in Cœlo prope Christum Dominum immediatè post Mariam, in altissimo Gloriæ Throno collocatus, omnesque alios Sanctos in Gloria essentiali superat. Probatur prima conclusionis pars, tum ex dictis præm. 2. tum quia S. Ber-

Bernardinus Senen. tom. 3. art. 2. cap. 1. ait: *Sicut illa Sancta familia, scilicet Christus, Virgo, & Joseph in laboriosa vita, & amorosa gratia simul vixerunt in terris: sic in amorosa Gloria nunc, & corpore, & anima regnant in Cœlis.* Pater item Barradas tom. 1. lib. 6. cap. 8, inquit: *Quanta autem in Cœlo Gloria fulgeat Joseph, docet Cancellarius his verbis: collocatus est a dextris Jesu, hoc est, in potioribus donis, suis.* Idem vero Cancellarius Gerson. serm. de Nativ. Mar. confid. 4. hæc habet: *Profecto si non mentiebatur Jesus, ille proximior videtur collocandus in Cœlis, qui in ministerio fuit vicinior, obsequentior, atque fidelior post Mariam inventus in terris.* Viguerius etiam Granatensis de Incarn. cap. 20. § 9. dicit: *Joseph nunc cum B. Virgine super choros Angelorum premiatur.* Denique Bostos 4. p. serm. 12. postquam verba Gersonis nuper relata memoravit, sic concludit: *ex quibus patet, quod nullus Sanctus in Cœlis est maior S. Josepho post B. Virginem benedictam: ergo nostra conclusio autoritate constat.*

Probatur iam secunda pars illius, ex autoritatibus si antecedenti propositis; atque etiam quia Christus Dominus Joan. 1. dicitur, *Lux vera, quæ illuminat omnem hominem.* Quibus ex verbis hanc ego efficacem argumentationem conficio: Quo magis quis accedit ad lucem, magis illuminatur lumine lucis: ergo, quo quis magis accedit ad lucem veram Gloriæ, magis illuminatur lumine Gloriæ; atqui nullus Sanctus, præter B. Virginem magis quam S. Joseph, accedit ad lucem veram Gloriæ Christum: ergo

ergo nullus Sanctus magis illuminatur lumine Glorix; sed pro maiori illuminatione luminis Glorix, maior est visio beatifica seu Gloria essentialis: ergo S. Joseph omnes alios Sanctos præter B. Virginem, in Gloria essentiali superat.

Demum utraque simul conclusionis pars ratione probatur: Gloria datur secundum mensuram Sanctitatis, quia Gratia est semen Glorix; atqui Sanctitas D. Joseph maior est Sanctitate omnium Sanctorum præter B. Virginem, ut diff. 4. sec. 3. latè propugnauimus: ergo Gloria S. Joseph maior est Gloria omnium Sanctorum. Vltcrius: Alia est claritas Solis, alia Lunæ, & alia stellarum, ita ut claritas Solis, alias omnes claritates excedat; atqui alij Sancti sunt stellæ, Sanctus vero Joseph respectu eorum est Sol, illi enim vocantur Famuli, & serui Dei, Joseph vero Pater Dei, & Sponsus Mariæ: ergo Claritas S. Joseph in Cœlo excedit claritatem omnium Sanctorum; sed talis claritas præcipuè stat in lumine Glorix, & visione: ergo S. Joseph in his excedit omnes Sanctos. Subsumo, sed quo maiore Gloria gaudet aliquis Sanctus, eo sublimiorem in Cœlo Thronum occupat: ergo S. Joseph & superat omnes Sanctos præter Mariam in Gloria essentiali, & sublimiori præ illis sedet in Throno. Nec omittere mihi licet pro hac conclusione ingeniosum Epygramma, quod ex devoto quodam S. Joseph Poëta transcripsit Izolanus, & est huiusmodi.

Cum similis similem deceat, nutuque superno

Virgo, Parensque Dei nupserit alma Joseph:

*Collige quantus erat merito, quo vicerit omnes,
 & fuerit tantum dignus habere decus:
 Ac natum curare Dei, genitorque vocari,
 Complecti, & sacro Sapius ore peti:
 Et facile accipies, ut primum Sponsa, sequentem
 In superis Sponsus sic habet ille locum.*

Addendum etiam hic puto alium D. Joseph excessum in gloria essentiali respectu Cæterorum Beatorum, excepta B. Virgine: quia nimirum adhuc inter vivos degens vero simile est, quod aliquoties intuitivè vidit divinam essentiam. Pro quo asserto aliquos, suppresso nomine, citat Authores P. Franciscus Garcia libello de devotione S. Joseph pag. mihi 59 & defendit illud P. Morales lib. 1. trac. 1. n. 14. cum Hieronymo Gratiano. Probatur autem autoritate Ecclesiæ in Hymno ad vespervas sic cum S. Joseph loquentis:

*Post mortem reliquos mors pia consecrat,
 Palmamque emeritos gloria suscipit:
 Tu vivens superis par frueris Deo,
 Mira Sorte Beatior.*

Ex quibus verbis sic argumentor: atqui non potuit S. Joseph vivens esse superis par in fruitione Dei, nec mira sorte beatior, nisi videndo aliquoties intuitivè divinam essentiam ut patet, nam paritas, & maiortas fruitionis Dei à visione, eiusque paritate, & maiortate regulatur: ergo aliquoties vidit vivens divinam essentiam.

Probatur Item ratione a paritate desumpta: quia

S. Aug. Epist. 112. cap. 13. tom. 2. Clemens 5. Stromatum, S. Anselmus, & D. Tho. 2. 2. q. 175. art. 5. affirmant, S. Paulum Apostolū in suo raptu vidisse intuitivē essentiam divinam: atqui quod cōceditur S. Paulo non videtur negandum S. Joseph, cum hic iuxta dicta fuerit Sanctior, & propinquior Deo: ergo S. Joseph aliquoties in hac vita divinam intuitivē vidit essentiam. Quando autem id acciderit? Nequit nisi divinando determinari, ideoque de hoc disputationem omitto.

Sed contra argues primo: nam Joa. 1. ψ. 18. dicitur: *Deum nemo vidit unquam* scilicet in vita mortali: & Apostolus 1. ad Thimot. 6. ψ. 16. inquit, *quem nullus hominum vidit, sed nec videre potest*: ergo Scripturæ repugnat assertum. Nota, quod Hesichius intelligit textum Apostoli de visione corporali, seu per oculos corporeos habita, quæ iuxta Theologos repugnat, & de qua nos non loquimur. Pater vero Cornelius Alapide de visione solis naturæ viribus, & non per supernaturalem elevationem elicitā. Atque eodem modo potest explicari S. Joannes, vel etiam (vt alij volunt) de visione continua, & non de transeunte, de qua est quæstio. Hinc, nego consequentiam, quia assertum procedit de visione spiritali, & supernaturaliter habita. Secundo argues, stante probatione conclusionis, S. Joseph ad minus S. Paulum in hoc privilegio non excedere. Nego autem assumptum, quia dicendum est, S. Joseph vidisse Deū visione clariori, vt textus Ecclesiæ in rigore verificetur; ait enim *mira Sorte Beatior. Jam Sit.*

Tertia conclusio: S. Joseph habet in Cœlo tres aureolas *Martyris, Virginis, & Doctoris*, quartamque aliam, qua dignoscitur à Beatis, *Pater putativus Filiij Dei, & Rex Sanctorum*. Prima huius conclusionis pars de tribus aureolis est Isidori, Izolani 4. p. cap. 4. fine, quem sequitur P. Morales lib. 5. tract. 11. n. 24. Probatur igitur primo de aureola *Martyris*: Hæc aureola datur *patientibus persecutionem propter iustitiam*, & datur propter victoriam, quam reportant à Tyrannis; sed S. Joseph passus est persecutionem propter Christum, qui nobis factus est *iustitia*, & licet non fuerit occisus, mortem pro eo non expavit, victoriamque reportavit, à Tyrannis: ergo promeritus fuit aureolam Martyrij, & hæc illi data est. Ulterius: quando S. Simeon vaticinatus fuit passionem Christi coram Maria, & Joseph dicens: *Tuam ipsius animam. pertransibit gladius*, gladius illius vaticinij pertransivit animam Joseph, & Martyrem fecit, propter ardentissimum amorem erga suum Jesum: ergo promeruit tunc aureolam Martyrij, & hæc illi postmodum in Cœlo concessa est.

Secundo de aureola *Virginis*; hæc datur *Virginibus propter virginitatem moralem consistentem in non sola integritate corporis, sed in proposito eam semper in obsequium Dei servandi illæsam*; atqui S. Joseph fuit virgo semper, & votum Virginitatis emisit, quam ad mortem usque servavit illæsam, uti latè probavimus diff. 2. sec. 2. per totam: ergo illi data est aureola Virginis. Tertio demum de aureo-

la *Doctōis* : ea enim conceditur prædicantibus Christum, aliosque docentibus; atqui S. Joseph affrens fere semper Christum in manibus, eumque alijs ostendens, licet non Verbo, facto illum prædicavit : immo Verbis sæpe adventum Mesiaë annuntiavit Ægyptijs, vti loco citato asserit Izolanus : ergo illi concedi debuit, & concessa est Aureola Doctōis. Jam vero secunda pars conclusionis breviter probatur : B. Virgo iuxta Eximium Doctorem ratione Maternitatis Dei habet in Cœlo speciale decoramentum, quo dignoscitur Regina Sanctorum : ergo S. Joseph ratione Paternitatis Dei habet in Cœlo speciale decoramentum, quo vt Pater putativus Dei, dignoscatur Rex Sanctorum; atqui tale decoramentum jure dici potest *Aureola* : ergo S. Joseph habet præter tres dictas, aliam aureolam. Ratio autem tam pro Beata Virgine, quam pro S. Joseph efficax est : quia si dignitati Martyrij, Virginitatis, & Doctōratus debentur Aureolæ, quare non Aureola specialis debëbitur Maternitati, & Paternitati Dei, quæ omnes dignitates creatas superant.

Denique contra duas conclusiones, primam, & tertiam nullum invenio argumentum: contra secundam vero opponi possunt, ea omnia, quæ nos diss. 1. sec. 1. & diss. 4. sec. 3. latè proposuimus, & solvimus : Recognosce illa, vt potè hic necessario videntur.

DISSERTATIO VI. DE NOMINE, NOBILITATE, ADORA- tione, & Patrocinio S. Joseph.

FINEM TANDEM NOSTRARVM DISSER-
tationum auspicio felici attigimus: atque ut eas uni-
versas S. Joseph nomen illustret, Nobilitas exaltet, irra-
diet Adoratio, protegat Patrocinium, de omnibus illis,
hac sexta, & ultima dissertatione venit agendum. Quo
sanè fiet, ut tractatus hic noster, quatuor velut fulgentis-
simis Aureolis coronetur ad
Gloriam.

SECTIO I. DE EXCELLENTIA NOMINIS, & Regia Nobilitate S. Joseph.

DE excellentia huius nominis Joseph, aliqua
diximus diff. 1. sec. 1. concl. 2. Pro eis ve-
ro, quæ modo tractanda sunt; Præmitten-
dum est ex Aristotele 4. Metaph, quod, ratio, quam
significat nomen est definitio, quæ designat propriam rei
naturam, accedente explicatione D. Thom. 3. p. q.
37. art. 2. corp aientis: Nomina debent proprietati-
bus rerum respondere; Authoritateque Justiniani Im-
peratoris, qui §. est, & aliud Insti. de Donat. inquit:
Consequentia nomina rebus esse studentes. Inde fit pri-
mo:

mo : quod nomina sapienter imposita qualia sæpe Sanctorum sunt ex Dei dispositione eorum virtutes nobis indicent, & excellentias. Fit secundo : quod cum nomen *Joseph* significet *augmentum*, vel ut ait S. Cyrillus Alexandrinus lib. 10. in Gen. *Additio Dei interpretetur*, rectè nos excellentiam S. Joseph ex eius nomine eruimus, cum argumentum ab Etymologia Nominis desumptum, probabile, utile, & frequens sit, ut multis juribus, & Doctoribus centu. 10. probat Everardus. Sit ergo.

Prima conclusio cum Alberto Mag. sup *Mis-*
sus est, cap. 48. & nostra Emin. Cardinali Toletio;
sup. cap. 1. Lucæ : Hoc nomen *Joseph* speciali Dei
dispositione impositum fuit Sacratissimo Sponso
Mariæ, ut significaret augmentum gloriæ ipsius, &
Gloriæ super omnes homines. Probatur prima con-
clusionis pars, ratione P. Cardinalis Toleti : Sanctis
Patriarchis Abraham, & Jacob, Principique Aposto-
lorum Petro, imposita sunt nomina speciali Dei dis-
positione : ergo idem dicendum est de nomine *Jo-*
seph respectu Sacratissimi Sponsi Mariæ. Probatur
consequentia : ideo primum propter dona specialis-
sima illis Sanctis à Deo collata : nam uti D. Thom.
ait, 3. p. q. 37. art. 2. corpor. *Nomina, quæ impo-*
nuntur aliquibus divinitus, semper significant aliquod
gratuitum donum eis divinitus datum; sed dona data S.
Joseph, scilicet, ut esset Sponsus B. Virginis, & Pa-
ter putativus Christi præcellunt dona illis Sanctis
concessa : ergo si eis imposita sunt nomina, speciali
Dei dispositione, idem dicendum est de S. Joseph.

Pro-

Probatur secunda pars conclusionis : Illa verba Apostoli 2. ad Corint. 8 : *cuius laus est in Evangelio* Sancto Joseph applicat D. Bonaven. de vita Christ. cap. 6, dicens : *verè de S. Joseph dici potest, quod laus eius est in Evangelio*; atqui in Evangelio augetur nomen *Joseph* ad gloriam, & laudem ipsius: ergo nomen *Joseph* significat augmentum gloriæ Sanctissimi Sponsi Mariæ. Probatur minor: Evangelium memorans S. Joseph glorias, repetit hoc nomen *Joseph* tredecim clausulis; septem nimirum in S. Matth: quinque in S. Luca; & vna in S. Joanne; sed hoc est aperte augeri nomen *Joseph* ad gloriam, & laudem ipsius: ergo in Evangelio augetur nomen *Joseph*, &c. Probatur quod hoc augmentum nominis sit in gloriam, & laudem S. Joseph, elegantibus Verbis Alberti Mag. sup. *Missus est* cap. 47. aientis : *ut Iustus apud Deum demonstretur Joseph, cuius nomen tanquam in libro vite scriptum in Evangelio signanter exprimitur, ut notus hominibus intelligatur, qui testis Virginitatis B. Virgini adhibetur, ut nomen eius dignè in memoriam hominum vertatur, qui in Patrem Dei assumitur putativum. Quid clarius?*

Jam vero quod augmentum Gloriæ S. Joseph sit supra omnes Sanctos, quæ tertia nostræ conclusionis pars est, probatur in hunc modum: Alijs Sanctis partem sui commisit Christus Dominus, quoniam S. Joanni Baptistæ caput tradidit, ut baptizaretur; alteri Joanni, scilicet Evangelistæ pectus in ultima cœna; S. Thomæ vulnera in cœnaculo; Magdalenæ pedes in domo Simonis; potestaté demum,

&

& Claves Apostolo Petro, & successoribus eius, & sic de alijs; atqui Sancto Joseph multos per annos se totum Christus commisit, videlicet gubernandum, portandum, & nutriendum, quæ maxima fuit Gloria S. Joseph: ergo augmentum talis Gloriæ fuit super omnes Sanctos, ut de illo post B. Virginem verè dici possit illud Ecclesiastici 4: *unus est, & secundum non habet.* Et contra hanc quidem conclusionem nihil, quod opponi possit, video; ea propter ad Regiam nobilitatem S. Joseph procedo excutendam. Sit igitur.

Secunda conclusio: S. Joseph ex Regia stirpe per lineam rectam virilem descendit: adeo ut, attentata descendentiæ ratione, futurus fuisset legitimus Judæorum Rex. Probatur conclusio: S. Joseph in Evangelio sæpius dicitur *Filius David*, ut Matthæ. 1: *Joseph Filius David*, Lucæ 1: *cui nomen erat Joseph de domo David*, & cap. 2: *eo quod esset de domo, & familia David*; atqui domus, & familia David erat stirps Regia: ergo S. Joseph ex Regia stirpe descendit, & attentata hac descendentiâ futurus erat legitimus Judæorum Rex. Ulterius: S. Matth. cap. 1. enumerans omnes descendentes à Rege David per Salomonem; lineam rectam virilem perducit usque ad S. Joseph; sed omnes illi descendentes futuri erant, & plures, fuerunt, Reges Judæorum: ergo talis futurus erat S. Joseph.

Et conclusionem expressè tenuit S. Bernarn. Senens. qui tom. 3. serm. de S. Joseph, ita loquitur: *Fuit Joseph primogenitus de Stirpe Patriarchali, Regali, atque*

atque Ducali secundum lineam rectam. Nam Evangelista Matthæus cap. 1. lineam rectam omnium predictorum Patrum deduxit ab Abraham, usque ad Virginis Sponsum. Et infra citans S. Hieronymum, & Lynam, prosequitur sic: *B. Virgo, & B. Joseph adhuc viventes futuri essent successores legitimi Regni David, nisi ab Herode, & Alienigenis fuisset usurpatum.* Ex hac autem conclusione constat, quod S. Joseph fuit Nobilissimus, & nobilissimus inter omnes homines: Quod sic ex eodem S. Bern. Senens. dicendum esse probatur, tum ex eis, quæ serm. 61. art. 1. cap. 1; tum ex eis, quæ serm. de S. Joseph cap. 1. asserit per hæc verba: *Ex supra dictis patet, quod per predictos Evangelistas describitur Nobilitas Virginis, & Joseph, ut Christi Nobilitas exprimat: Fuit ergo Joseph tanta nobilitatis, ut quodammodo (si liceat dicere) dederit, temporalem nobilitatem Deo in Domino Jesu Christo: Ego vero sic efficaciter arguo: Qui aliquomodo dedit nobilitatem temporalem ipsi Deo, nequit non esse nobilissimus inter omnes homines; atqui S. Joseph aliquomodo dedit nobilitatem temporalem ipsi Deo: ergo fuit nobilissimus inter omnes homines.*

Tertia conclusio: S. Joseph, quanvis non esset Regio sanguine ortus, sed de infima plebe, fuisset adhuc Nobilissimus, tum quia Pater putativus, & Nutritius Dei, tum quia desponsatus cum Domina Nostra Serenissima Virgine Maria. Probatur prima conclusionis pars ex jure civili, leg. 1. cod. de Præpos. Laborum, ibi: *Qui Præpositi laborum nostro ju-*
dicio

dicio promoventur, clarissimi sunt inter electos, ita ut ex Consularibus habeantur: nam & Immunitate digni sunt, quos nostri lateris comitatus Illustrat. Et leg. tin. cod. de excusati. Tutorum, ibi: Viros clarissimos Sacri nostri Palatii silentiarios circa latus nostrum militantes, de Tutelis, & curationibus excusari Sancimus. Ex quibus sic: in specie horum textuum: Qui Regi serviunt, comitantur, & ad latus illius militant, quacumque Stirpe nati sint, sunt clarissimi, & Nobilissimi; atqui S. Joseph lateri Regis Regum, & Reginae Caelorum semper adstitit, non solum ut consiliarius; verum etiam ut magni consilij Adjutor fidelissimus, cui Deus ipse, & Maria subditi fuerunt: ergo quanvis esset de infima plebe, fuisset Nobilissimus, ex eo quod fuit Pater Putativus, & Nutritius Dei.

Probatur eadem pars ratione: Nobilitas cum non sit aliqua qualitas nobis à natura proveniens, nihil aliud est, quam qualitas illata per Principem, qua quis ultra honestos plebeios acceptus ostenditur, ut docuit Baldus ad leg. 1. cod. de. Dignit. & alij Doctores: ergo Princeps aliquem evchens supra honestos plebeios, illum facit nobilem; atqui Princeps Regum terræ assumens sibi in Patrem putativum, & Nutritium S. Joseph, eum supra omnes Angelos, & homines evexit: ergo fecit illum nobilissimum, quia Patrem putativum, & Nutritium sui, ac per consequens, quanvis non esset Regio sanguine ortus, &c. Probatur iam secunda pars conclusionis: quia, uti iam diximus, S. Joseph fuit verus Maritus

Reginæ Cœlorum: ergo & Rex. Item: quia omnia, quæ Dei sunt, sunt Mariæ, quia Mater illius est: ergo omnia, quæ sunt Mariæ, sunt Iosephi, quia Sponsus, & vir eius est; sed Mariæ est supra omnes creaturas summa Nobilitas: ergo Iosepho, quia Desponsato cum Maria, est summa Nobilitas, atque etiam esset licet ortus fuisset ex infima plebe.

ARGUMENTA CONTRARIA.

ARgumentum primum contra secundam conclusionem: Per plurimos annos ante Nativitatem S. Ioseph Regnarunt in Judæa Principes de alia Tribu, à Tribu Juda vti fuerunt Machabæi, qui erant de Tribu Levi: ergo iam S. Ioseph amiserat jus ad Regnum Judæorum; vel si non amiserat, injuste illud Machabæi possedissent, quod dici nequit, cum fuerint viri justissimi: ergo S. Ioseph non erat futurus Rex legitimus Judæorum. Ad solutionem huius difficilis argumenti, præmitto: quod successio in Regno per lineam rectam virilem à Progenitoribus Regibus, non est de *jure nature*, quæ omnes homines fecit æquales, sed de *jure Gentium*, quod introductum est in bonum commune Populorum; propter quod sæpe regnum, non attenta in aliquibus prædicta descendencia, transfertur in alium, qui Regno iudicatur utilior.

Atque hæc fuit sententia P. Ludovici Molina nostræ Societatis, & aliorum Juristarum, quos quando in Regno Lusitaniæ successit Philippus secundus

dus Rex Hispaniarum consuluit. Igitur in nostro
 casu res ita se habuit. Post ultimam captivitatem
 venerunt in Judæam Tribus Juda, & Benjamin, re-
 lictaque Davidis descendencia, elegerunt sibi ex alia
 familia Duces, & Principes, quos ad Regni guber-
 nationem Judicarunt ea tempestate utiliores, & inter
 quos fuerunt Machabæi, qui Regnum pro inde ju-
 stè possederunt, amiserant enim illud Descendentes
 à David. Ob hanc autem rationem consulto in con-
 clusione diximus, S. Joseph futurum fuisse legiti-
 mum Regem Judæorum, *attenta ratione descenden-
 tia*. Hinc ad argumentum in forma concessio enthy-
 memate, distingo secundum consequens: non erat
 futurus Rex Judæorū, *attento jure Gentium*, conce-
 do; *attenta ratione descendentia* à Rege David, nego.

Sed contra: quia S. Bernard. Senen. allatus in
 probatione conclusionis dicit: *Quod B. Virgo, & B.
 Joseph adhuc viventes futuri essent successores legitimi.
 Regni David, nisi ab Herode, & Alienigenis fuisset
 usurpatum*. Ex quibus sic: eo solum S. Joseph non
 erat Rex Judæorum, quia: Regnum ab Herode,
 & Alienigenis fuerat usurpatum: ergo S. Joseph
 omni jure, ac per consequens non tantum *attenta ra-
 tione descendentia* futurus erat legitimus Judæorum
 Rex. Nota: quod S. Bernardinus, ut ex eius ver-
 bis constat, solum attendit ad descendentiam S. Jo-
 seph ex David Rege; & cum hæc permaneret, si ab
 Herode, & Alienigenis non fuisset usurpatum Re-
 gnum, ideo dixit, futurum fuisse successorem legiti-
 mum Regni David, *Nisi ab Herode, & Alienigenis
 faif-*

fuiſſet uſurpatum, præciſè, & nihil aliud de jure Gentium curavit. Hinc ad inſtantiã in forma, nego antecedens, quia etiam attendenda eſt ratio deſcendentia, licet præciſè ſumpta à S. Bernardino.

Argumentum ſecundum: Apoſtolus 1. ad Corinth. 1. ait: *Non multi ſapientes ſecundum carnem, non multi nobiles, ſed ignobilia mundi, & contemptibilia elegit Deus.* Ex quibus ſic: Deus iudicavit melius eſſe eligere in Apoſtolos homines ignobiles: ergo iudicandum eſt, melius fuiſſe eligere in Patrem putativum Chriſti, hominem ignobilem, ac per conſequens S. Joſeph non fuit adeo Nobilis, ut à nobis dicitur. Nego conſequentiam, & eſt aperta diſparitas: ideo enim Deus homines ignobiles fecit Apoſtolos, ne Gentium converſio, univerſi ſubjugatio, ſubjectio Regum, & Principum terræ per Chriſti prædicationem, tribueretur non virtuti ipſius Dei, ſed ſapientia, & Nobilitati Prædicatorum, ſi forent illi Reges, Nobiles, & Sapientes; At vero conveniens non erat, ut in ſubſtitutum Æterni Patris, Nutritium Divini Incarnati Verbi, & Sponſum Reginae Cœlorum ignobilis homo aſſumeretur.

Argumentum tertium: qui per ſe ipſum immediate exercet officium, & miniſterium communiter vile reputatum, ut artem Mechanicam, eo ipſo amittit nobilitatem; atqui S. Joſeph per ſe ipſum immediate exercuit artem Mechanicam Fabrilẽ, erat enim *Faber lignarius*: ergo amiſit nobilitatem, quam à David, & alijs Regibus trahebat, ac per conſequens nullo jure erat futurus legitimus Judæorum Rex.

Rex. Præmitto ad solutionem : quod alia est Nobilitas ex privilegio; alia ex *Sanguine Maiorum* : & prima quidem ob quamlibet fæditatem amittitur; cum sit adventitia, & quasi tenui filo pendeat; secunda vero non ita leviter arte aliqua, quantumvis sordida fædatur, & pro inde non est ex qualibet causa amittenda.

Constat id clarè de Nobilibus artes mechanicas excercantibus; hi enim non ideo, quasi amisissent nobilitatem, cogendi sunt ad contributionem, & solutionem Tributorum : id enim vsuforensi in Cancellarijs, præsertim in Hispania receptum esse, testis est Covarrubi. in prac. q. 19. n. 7. atque etiam Gutierrez tom. 1. pract. q. lib. 1. q. 137. n. 11. Doctor-que Azevedo. lib. 6. Recopil. tit. 1. ad leg. 3. subdentes exemplum in Fabris lignarijs, de quibus Covarrubias, inquit: *Non semel vidimus fabros lignarios, probata ipsorum Nobilitate (quã hidalguia dicimus) pronuntiari à solutione, & contributione subsidiorum Regalium immunes.* Hinc ad argumentũ in forma, distinguo maiorem : eo ipso amittit Nobilitatem, habitam ex privilegio, concedo; ex *sanguine maiorum*, nego: talis autem fuit nobilitas S. Joseph Filij David.

Argumentum quartum : Christus Dominus ex Apost. ad Philipp. 2. *semetipsum exinanivit formam servi accipiens* : ergo elegit sibi maximam humilitatem; atqui ea non esset talis, si elegisset in Patrem putativum eum, qui erat futurus legitimus Judæorum Rex : ergo cum S. Joseph elegerit, ille non erat futurus legitimus Judæorum Rex, alioqui non

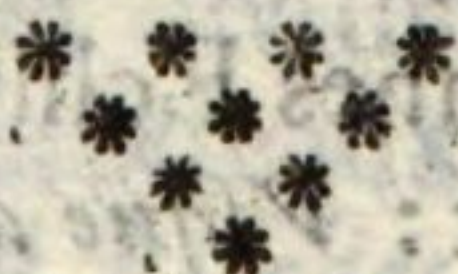
non verificaretur, quod super illud 1: ad Corint. 1: *Non multi Nobiles*, ait Glossa, videlicet, *Venit Deus humilis querens humiles, non altos*. Ad hoc argumentum respondet Albertus Mag. sup. *Missus est*, cap. 38. quem sequuntur Bustos, & Izolanus: quod Christus Dominus non semper usus est operationibus exteriorem præferentibus humilitatem; sæpe enim ostendit majestatem suam, iam docendo in virtute, iam miracula patrando, iam à mortuis resurgendo: quod quidem non minuit eius humilitatem; quare ergo illam minuet, elegisse Patrem putativum nobilissimum? Quæ quidem solutio optima est, ideoque iuxta illam, nego minorem subsumptam: & ad textum Glossæ dic, loqui de Apostolis iuxta dicta ad argumentum secundum. Vide illud, & etiam diff. 2. sec. 3. §. *Argues tamen primo*.

Argumentum quintum: contra tertiam conclusionem: licet Mulier ignobilis nubens viro Nobili, eo ipso nobilitetur, quia efficitur de familia Mariti, ut habetur in leg. fin. cod. de Nuptijs, ibi: *Vxor Marito concreascit, & sentiat eius fulgorem*: expressiusque in leg. fin. cod. de Incolis, ibi: *Mulieres honore Maritorum erigimus, & genere nobilitamus*; attamen non ita accidit, quando vir plebeius ducit Mulierem nobilem, quia potius hæc sequitur vilem conditionem Mariti: ergo si S. Joseph fuisset ex infima plebe, non esset nobilissimus, quia desponsatus cum Nobilissima Virgine Maria, sed potius hæc sequeretur vilem conditionem Joseph. Probaturs antecedens ex leg. ingenuæ cod. de Mu-
ri-

rilegulis, ibi : *Ingenue mulieres, quæ Splendorem generis contuberniorum vilitati præferre noluerint, suorum Maritorum conditione teneantur*, & in eandem sententiam iuit Vlpianus, leg. *fæmina* ff. de Senatoribus : ergo non ita accidit, &c.

Præmitto ad solutionem cum Baldo in cap. *Significavit* col. 1. de rescriptis, Decio in leg. 1. cod. de edendo Rainutio Ostiensi, & alijs, quos citat, & sequitur Tiraquel. de Nobilitate cap. 18. n. 1. 2. 39, & 40, quod decisio legis *ingenue*, & similium non tenet, quando Mulier vxor sit Regina, Ducissa, aut alia in maxima dignitate, seu nobilitate constituta, & nubit viro plebeio : hic enim tunc à Reginæ nobilitate illustratur : constat id ex leg. vnic. cod. de præpositis laborum, ibi : *Nam & immunitate digni sunt, quos nostri lateris comitatus illustrat*; atqui (vt Baldus, bene infert) nulla est maior lateritas, quam Viri, & vxoris, qui divino consortio per essentialis matrimonij mutuum consensum effecti sunt vnum: ergo nobilitate vxoris maximæ dignitatis, qualis est B. Virgo, Maritus illustratur. Hinc, distinguo primum antecedens: non ita accidit quando vir plebeius ducit mulierem nobilem, si ea sit Regina, aut alterius maximæ dignitatis, nego; si sit nobilitatis vulgaris, concedo : & sic intelligitur lex *Ingenue*, aliæque concordantes.

SECTIO II.

**QUA ADORATIONE ADORANDUS
sit S. Joseph? Et ad quæ se extendat eius
Patrocinium?**

PPræmitto primo : quod (vti iam notavi lib. de
B. Virg. diff. 6. sec. 1.) Adoratio est *testifica-
tio alienæ excellentiæ, & opinionis, quam de ali-
quo subiecto habemus, conjuncta cum protestatione sub-
jectionis nostræ ad illud, utilitatisque, aut dominiy ali-
cujus super nos.* Quod si adoratio detur alicui subje-
cto propter excellentiam divinam, quæ inest illi, vo-
catur *Latria*, & hæc Soli Deo debetur : si autem de-
tur propter excellentiam creatam, quæ magis acce-
dit, & participat de divina, appellatur *Hyperdulia*,
quæ B. Virgini debetur, iuxta dicta loco citato, con-
clus. 3. Demum si detur propter excellentiam crea-
tam minus de divina participantem, dicitur *Dulia*,
atque hæc debetur omnibus Sanctis. Igitur in præ-
senti quæritur : An S. Joseph debeatur *Dulia* in al-
tiori gradu respectu Sanctorum omnium?

Præmitto secundo : quod post Christi Domi-
ni, & B. Virginis patrocinium, maius est omni alia
advocatione, & intercessione pro hominibus Patro-
cinium S. Joseph, ita vt nunquam repulsam patia-
tur. Id Doctor Joannes Echijs hom. 2. de S. Joseph
ita pulchre expressit : *Vsque adeo mutua illa Josephi
cum Domino Jesu, & Virgine Maria conversatio im-
men-*

mensam eius arguit Sanctimoniam, & dignitatem; unde sperare liqueat, quod quidquid, Filium suum Christum rogaverit Ioseph, vel etiam conjugem dilectissimam Mariam, eius rei repulsam passurus sit nunquam.

Atque etiam piissimus Izolanus, qui 3. p. cap. 19, inquit: Mortalium inter Patronos apud Deum arbitror D. Ioseph esse efficaciorum, ac post B. Virginem Reginam prestantiorem. Inde ut nostra ad Coelos ascendat oratio, optima Schala est à Ioseph ad Mariam, à Maria ad Jesum, à Jesu ad Patrem: quid enim negabit Maria Ioseph, ostendenti ei Callos, & dura, quæ pro ea perpeffus est? Quid Iesus Mariæ, monstranti pectus, & vbera, quibus illum pavit? Quid Demum Pater Jesu proferenti cicatrices, & vulnera, quæ accepit pro eius obedientia?

Ex quo deducitur: quod vis Patrocinij S. Ioseph magna est: Primo: quia cum sit Pater putativus Dei, & Sponsus Mariæ non petit rogans, sed quodammodo imperans: sic sensit Gerson. serm. de Nativ. Mariæ dicens: Ita Mariæ meritis, & intercessionem, tanti, tamque potentis, & Imperiosi Ioseph, & (si fas est dicere) quodam iure subentis, Ecclesia reddatur unico viro, &c. Secundo: quia S. Ioseph plures titulos, & actiones ad quidvis impetrandum potest proponere: & certi juris est, quod quo plures quis habet actiones ad petendum aliquid, & vendicandum, eo efficacius ius habet ad illud obtinendum; potest enim simul, vel divisim eis in iudicio uti, & finita una, aliam exercere iuxta leg. Non est novum ff. de acti. emp. & leg. heredes, §. pluribus, ff. fami.

Herfisc. atque vtriusque juris regulas, leg. *Nemo ex his ff. de reg. jur. & regulam nullus pluribus, de reg. jur. in 6.* quæ quidem omnia cum certa sint, solum quæritur in præfenti: An Patrocinium S. Joseph sit universale, ita vt nihil sit, ad quod non extendatur? Sit igitur.

Prima conclusio: S. Joseph adorandus est, Adoratione *Summa Dulia*. Hæc conclusio est Sapientissimi P. Cornelij Alapide in Evang. ad cap. 1. Matth. vers. 16. aientis: *Vna in terris dignissima, imo Cœlestis, & divina erat familia, in qua Paterfamilias, ideoque Præses, & Rector erat Joseph, Materfamilias B. Virgo, Filius vero Christus. In hac igitur erant tres summa, & excellentissima totius orbis persona. Prima Christus ut potè Deus, & homo: Secunda Virgo Dei-para Christo conjunctissima, quasi Mater naturalis: Tertia Joseph, quasi Pater Christi matrimonialis. Hac de causa Christo debetur cultus adorationis, & Latria; B. Virgini hyperdulia, Josepho summa dulia.* Et quamvis tantus Author ad probationem conclusionis sufficiens erat; Probatur tamen: Adoratio Dulia debita Sanctis habet pro motivo excellentiam participationis divinæ Naturæ per Gratiam habitualement: ergo ille Sanctus, in quo hæc participatio fuerit summa, adorandus erit *summa Dulia*; atqui in S. Joseph hæc participatio est summa respectivè ad omnes alios Sanctos, tum propter maiorem conjunctionem cum Deo, tum quia illos excedit in Sanctitate, iuxta diff. 4. sec. 3: ergo S. Joseph adorandus est, adoratione *summa Dulia*.

Ulterius : Joseph Patriarcha, Typusque S. Joseph de se dicit Gen. 37. vers. 9 : *Vidi per somnium, quasi Solem, & Lunam, & Stellæ undecim, adorare me.* Et quidem Joseph Patriarcha fuit in figura noster Joseph : Sol est Christus, ibi, *orietur vobis Sol justitiæ*; Luna Maria, ibi : *Pulchra ut Luna*; Stellæ undecim, Patriarchæ, seu Principes Populi electi à Deo, nimirum Sanctorum omnium. Tum sic : Ille Sanctus, quem Christus honorat, ut Patrem, Maria veneratur, ut Sponsum, Principesque Sanctorum adorant, ut Regem, adorandus est adoratione aliqua supra *Duliam*; atqui præter *Latriam*, quæ debetur Christo, & *Hyperduliam*, quæ debetur Mariæ, non est supra *Duliam* alia adoratio, nisi *Summa Dulia*: ergo talis Sanctus adorandus est adoratione *Summa Dulia*; sed talis Sanctus est Sanctus Joseph : ergo Sanctus Joseph ea adoratione *Summa Dulia* adorandus est.

Hinc deduces: quanta debeamus omnes prosequi veneratione S. Joseph. Primo : quia si Rex aliquis hominem etiam infimè fortis publicè honoret, collocetque cum Principibus populi sui, omnes adhuc Magnates penè adorant illum; atqui Rex Regum nobilissimum Joseph publicè honoravit appellans *Patrem*, collocavit cum Coeli Principibus, imo *fuit subditus illi* : ergo omnes debemus summa eum veneratione prosequi. Secundo : quia ut honoraret Pharaon Joseph Patriarcham, præcepit. Gen. 42: *Ut clamante pracone, omnes coram eo genuflecterent.* Ad quæ verba P. Ostorius serm. 1. de S. Joseph, inquit:

Om-

Omnes ergo genuflectere debent coram hoc nostro Josepho, multo potiori ratione, quam coram Josepho Patriarcha, & quod amplius est, P. Morales lib. 3. tract. 8. n. 45. ait: *Iesus genu aliquando, tanquam filius humillimus Patri amantissimo flectebat.* Quæ cum ita sint, quid mirum, quod à nobis erga S. Joseph adoratio *Summa Dulia*, omnisque puræ creaturæ proportionata veneratio exigatur?

Argues tamen contra conclusionem: Adoratio summæ duliæ, est adoratio super duliā; sed adoratio immediata super Duliā, est Hyperdulia: ergo si S. Joseph adorandus est adoratione Summæ Dulia, erit adorandus Hyperdulia; atqui hoc est falsum, quia solum B. Virgo est tali adoratione adoranda: ergo & illud. Nota: quod non est idem *Summa dulia*, ac *hyperdulia*: hæc enim solum debetur Personæ habenti cum Deo maximam conjunctionem, qualem solum habet B. Virgo, quia est eius Mater naturalis; & debetur propter excellentiam participationis divinæ naturæ, consistentem in forma Sanctificante excellentiori omnibus alijs, excepta tantum unione, qualis est Maternitas Dei, iuxta dicta lib. de B. Virg. diss. 2. sec. 4. Dulia vero summa solum est propter participationem divinæ naturæ, stantem in gratia habituali, qualem tantum habet S. Joseph quia Paternitas Dei putativa non est forma formaliter Sanctificans, sicut est Maternitas: Dicitur autem *Summa*, quia excedit omnem adorationem aliam duliæ. Hinc in forma, nego minorem, quia inter duliā, & hyperduliā mediat *Summa dulia*; atque etiam

etiam consequentiam, propter dicta in notatione.

Verum hic opportunè rogabis: An tanta veneratio debeatur potius S. Joseph ratione paternitatis Dei, quam ratione desponsationis cum Maria, vel è contra? Quod idem est, ac rogare, ratione cuius sit maior S. Joseph dignitas? Ratione Paternitatis? An ratione desponsationis? Cui quidem curiosæ quæstioni breviter respondetur: quod S. Joseph dignitas maior est ratione Paternitatis Dei, quam Desponsationis cum Virgine. Ratio autem est; quia maior est Christus, quam B. Virgo: ergo esse Patrem licet putativum Christi est altioris ordinis, quam esse verum Sponsum Mariæ; ac per consequens maior est dignitas S. Joseph ratione Paternitatis Dei. Ulterius: Electio S. Joseph, maxima dona Gratiæ ei concessa, atque ipsa etiam desponsatio cum Maria fuerunt media ordinata ad mysterium Incarnationis, ut scilicet Christus haberet dignum Tutorem, & suæ carnis Nutritium: ergo ea omnia ordinata fuerunt ad Paternitatem Dei tanquam ad finem; sed eo ipso hæc est maior dignitas, quam ea omnia, in quibus desponsatio cum Maria includitur: ergo est.

Contra tamen argues: Id quod est *per se* debet præferri ei, quod est *per accidens*; atqui esse verum Sponsum Mariæ, est quid absolutum, & *per se*: esse vero Patrem putativum Christi, est quid respectivum, & *quasi accidentale*: ergo esse verum Sponsum Mariæ, debet præferri ad esse Patrem putativum Christi, ac per consequens maior est dignitas desumpta à Desponsatione cum B. Virgine, quam à

Paternitate putativa Dei. Nota: quod si id, quod est *per accidens*, quasi accidentale, & respectivum, sit altioris ordinis, quam id, quod est absolutum, & *per se*, semper debet huic præferri, quia nunquam ab eo potest æquari, quanto minus excedi: sic licet vnus gradus Gratiæ sit quid accidentale, seu accidens, & Angelus sit substantia absoluta, spiritualis, completa, semper hinc exceditur ab illo gradu, qui est altioris ordinis, videlicet supernaturalis. Hinc in forma, distinguo maiorem: debet præferri ei, quod est per accidens, si hoc sit altioris ordinis, qualiter est Paternitas Dei, nego; si non sit, transeat; & sic intelligitur minor. Iam vero pro S. Joseph Patrocinio, sit.

Secunda conclusio: Patrocinium S. Joseph est adeo universale, vt ad omnes Ecclesiæ status, cunctasque necessitates se extendat. Hæc conclusio est Doctissimi, ac venerabilissimi P. Petri Canisij nostræ Societatis lib. 2. de Virg. cap. 13. post medium aientis: *Maria Sponsus Joseph, quoniam excellentissimis virtutibus abundavit, omnibus Ordinibus ad bene, beateque vivendum iure proponatur.* Probatur igitur faciendo breuem excursum per aliquos status, & necessitates. Primo enim S. Joseph est Patronus Prædicatorum verbi Dei, nam, vt diximus diff. 5. sec. 2. concl. 3, portans Christum in manibus, venisse verum Messiam facto annuntiavit, & verbo etiam pluries prædicavit Ægyptijs. Secundo est Patronus Religiosorum, qui in vita activa, & contemplativa Deo seruiunt: exemplar enim fuit eorum in vtraque

que vita : in activa quidem; nam vt S. Ambr. in 1. Matth. ait : *indubitabile est, Ioseph fuisse Iustum, & perfectum in omnibus operibus bonis, laborando nimirum, vt Iesum, & Mariam aleret : in contemplativa autem, quia vt in idem cap. Matth. SS. Hierony. & Chrysost. inquit : Mos fuit S. Ioseph media nocte ad orandum surgere cum Beatissima Virgine : quod valde rationabile esse asseverabunt Deo seruientes cum letitia.* Et Izolanus 1. p. cap. 19. ait : *Religiosam quoque Iosephi conversationem fuisse, nemo sane mantis veretur : Si enim Religio Deo offert cultum; religiosissima ergo fuit conversatio S. Ioseph, qui Christo Deo vero, dies, ac noctes serviebat.*

Tertio, Patronus est Magistrorum, pueros viam veritatis edocentium, quoniam ipse fuit custos, & Nutritor Pueri Iesu. Quarto, Patronus est Virginum, & honestarum mulierum; pro indeque Ioannes Echius hom. 1. de S. Ioseph, inquit : *Virgines, & Matrone honeste nominis sui, & honoris integritatem Sancto debet Iosepho committere, vt qui Purissimæ Virginis adeo pudicitiae consuluit.* Quinto, Patronus est Orphanorum, Egentium, & puerorum auxilio carentium; ipsi enim ab Angelo dictum est Matth. 2 : *Ioseph accipe puerum, & Matrem eius, & fuge in Aegyptum.* Et sicut Patriarcha Ioseph Fratribus suis egentibus alimenta donavit, ita S. Ioseph miseris omnibus succurrit. Sexto, S. Ioseph est Patronus agonizantium : vt manifestis constat exemplis, & cum ipse ad caput in hora mortis suæ Iesum habuerit, & Mariam, quibus in vita servivit, ita ad-

stat

stat etiam in ea hora sibi in vita obsequentibus. Deum Patronus est conjugatorum, Iter agentium, Navigantium, & nihil est, quod eius Patrocinio à Deo non obtineatur; atque ita experta est S. Terefia, ideoque ait P. Cornelius sup. 1. Matth. : *Beata Terefia magna devotione colebat S. Ioseph, eandemque omnibus commendabat, asserens, se per intercessionem S. Iosephi, multa, & magna, imo omnia, quae habebat à Deo impetrasse.*

Verum iam, O Sanctissime Ioseph, calamum meum ad Aras Templi tui, Tholosque suspendo. Quid enim de te amplius eloqui poterit homo elinguis, cum tibi fecerit adeo *magna, qui Potens est?* O quam magna! Quam mirabilia! Mira res! Vinculum Matrimonij Virginitate colligasti, ut inaudito ad ea tempora exemplo vnum cogerentur in nodum, Maritus, & Virgo. Mira res! Tuis in manibus virga Jessea Maria effloruit: quid enim Virgineis in manibus, nisi flores nascerentur? Mira res! Vxorem non cognovisti, & natus est tibi Deus; neque enim aliter Pa-
ter

ter Dei effici poteras, quam vxorem ignorando. Quam concinne, quam pulchre te iam pridem homilia 24. in Nativitate Domini, Antistes Hiponensis alloquitur! *Gaude Ioseph, nimiumque congaude Virginitati Mariæ, qui solus meruisti Virginalem affectum possidere conjugis; quia per meritum Virginitatis, ita separatus es à concubitu Vxoris, ut Pater dicaris Salvatoris. Mira res! Te bonum, ac fidelem Servum Constituit Dominus, super familiam suam, ut à conditione servili ad caput, & Dominum Dominae Cœlorum assurgeres. Mira res! Ille cui dictum ore prophetico quondam fuerat, Custos, quid de nocte? Custos, quid de nocte? Atque adeo nomen Samaritanus adeptus, in tuam ex utero Matris custodiam traductus est, ut sic, vel ipsius esses Custos Custodis. Mira res! cum altissima nobilitate effulgeres, regijs clarus Natalibus, factus es Lignarius Faber; enim vero, quia*

Filius tuus *regnaturus erat à ligno*. Mira res! Delapsus fuit è Cœlo Deus, vt quinque vulneribus vniversum redimeret; & tu quinque siclis redemisti Redemptorem. Mira res! Alter Joseph nomen indeptus est *Salvatoris Mundi*, quoniam à *vesana fame* salvavit *Ægyptum*: tu in *Ægyptum* ab Herode fugiens, ipsum, & verum salvasti Salvatore. Mira res! *Magni concilij Angelus* Christus est: & tu in terra fuisti Præses summi Regalis Concilij: tu dux custodiæ *Æterni Regis*: tu Præfatus *Mensæ Jelu*, & *Mariæ*: tu *Regij Sacri Palatij Magister*: tu Cherubin arcam operiens, & meliorem custodiens *Paradisum*, scilicet *Purissimam Mariam*: tu *Regis*, & *Reginæ Cœli*, ac *terræ cubicularius*: tu deferens semper *clavem auream* ad libere ingrediendum, & egrediendum. Quid igitur à te pro levissimis his obsequijs exigamus, nisi vt *cœlestis Curia* Januas

nobis humilibus famulis, *sedesque beatas*
aperias? Aperies sanè, nosque ibi Mentes,
ora, linguas, in elogia, laudesque
tuas felici æternitate solvemus.

FINIS.

INDEX
DISSERTATIONUM, ET SECTIONUM.

D issertatio I. De Prædestinatione S. Jo- sephi.	Pag. 1.
Sectio I. De ordine Prædestinationis S. Jo- sephi.	ibidem
<i>Argumenta contraria.</i>	Pag. 9.
Sectio II. De excellentia Dignitatis, ad quam Prædestinatus est S. Joseph.	Pag. 16.
<i>Argumenta contraria.</i>	Pag. 23.
Sectio III. De Perfectione, & terminis Præ- destinationis S. Joseph.	Pag. 31.
Dissertatio II. De titulo, & nomine Patris S. Joseph concesso respectu unigeniti Filij Dei.	Pag. 39.
Sectio I. An S. Joseph verè, & propriè fue- rit Maritus Sanctissimæ Virginis?	ibidem.
<i>Argumenta contraria.</i>	Pag. 49.
Sectio. II. Vtrum S. Joseph Votum Virgini- tatis emisit? Et quomodo hoc cum vero Matrimonio potuerit stare?	Pag. 59.
<i>Argumenta contraria.</i>	Pag. 67.
	Se-

INDEX.

Sectio III. *An S. Joseph, excepta generatione carnali, sit, & in aliquo vero sensu propriè sit Pater Domini Nostri Jesu Christi?* Pag. 76.

Sectio IV. *Vtrum si Christus Dominus in alia providentia habiturus fuisset Patrem naturalẽ in terris, hic esset S. Joseph?* Pag. 85.

Argumenta contraria. Pag. 90.

Dissertatio III. *De subjectione Christi, Mariæ, & omnis creaturæ ad S. Joseph.* Pag. 98.

Sectio I. *An Christus Dominus, & Maria Deigenitrix subiecti fuerint S. Joseph?* ibidem.

Argumenta contraria. Pag. 103.

Sectio II. *An omnis Creatura subijci debeat, & re ipsa subiecta sit S. Joseph?* Pag. 107.

Dissertatio IV. *De Sanctitate B. Joseph.* Pag. 113.

Sectio I. *Vtrum S. Joseph fuerit Sanctificatus in Vtero Matris, & in Gratia confirmatus?* ibidem

Ar-

INDEX.

- Argumenta contraria.* Pag 120.
Sectio II. *An in S. Joseph fuerit extinctus,
aut ligatus peccati fomes?* Pag. 129.
Argumenta contraria. Pag. 133.
Sectio III. *Quanta fuerit Sanctitas B. Jo-
seph?* Pag. 140.
Argumenta contraria. 146.
Sectio IV. *Vtrum Sanctitas S. Joseph tanta
fuerit, ut nullum unquam peccatum veniale
admiserit?* Pag. 156.
Argumenta contraria. Pag. 161.
Sectio V. *An S. Joseph aliquam suspensionem,
aut dubium habuerit contra Beatissimæ Vir-
ginis puritatem?* Pag. 167.
Dissertatio V. *De meritis, & Gloria S. Jo-
seph.* Pag. 179.
Sectio I. *Vtrum S. Joseph meruerit de con-
digno, aut saltem de congruo Paternitatem
Dei?* ibidem.
Sectio II. *De ascensu in cælos, & eminenti
Gloria S. Joseph.* Pag. 185.
Dis.

INDEX.

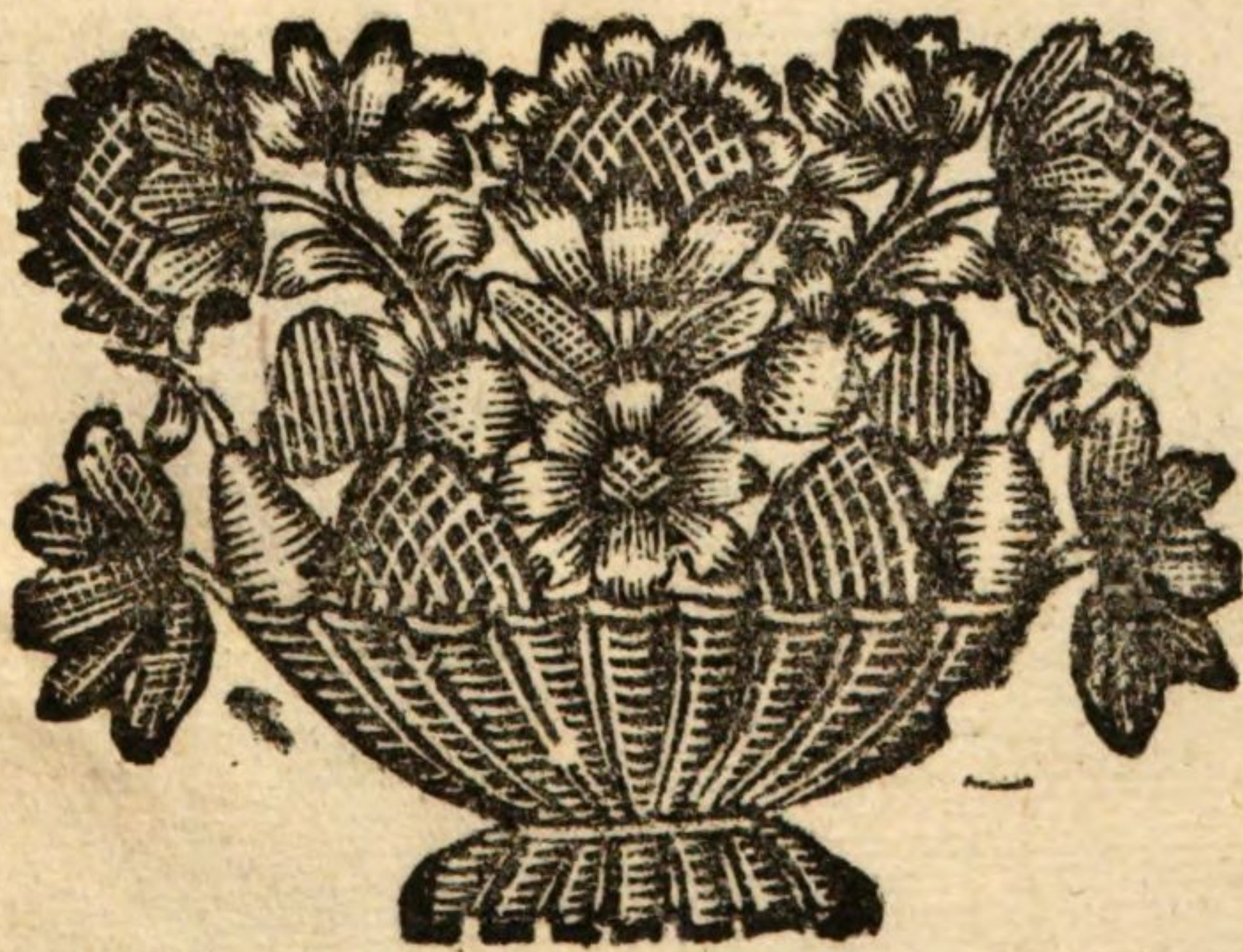
Dissertatio VI. De Nomine, Nobilitate, Adoratione, & Patrocinio S. Joseph. Pag. 192.

Sectio I. De excellentia Nominis, & Regia Nobilitate S. Joseph. ibidem.

Argumenta contraria. Pag. 202.

Sectio II. Qua adoratione adorandus sit S. Joseph? Et ad quæ se extendat eius Patrocinium? Pag. 208.

O. S. C. S. M. E. C. A. R.

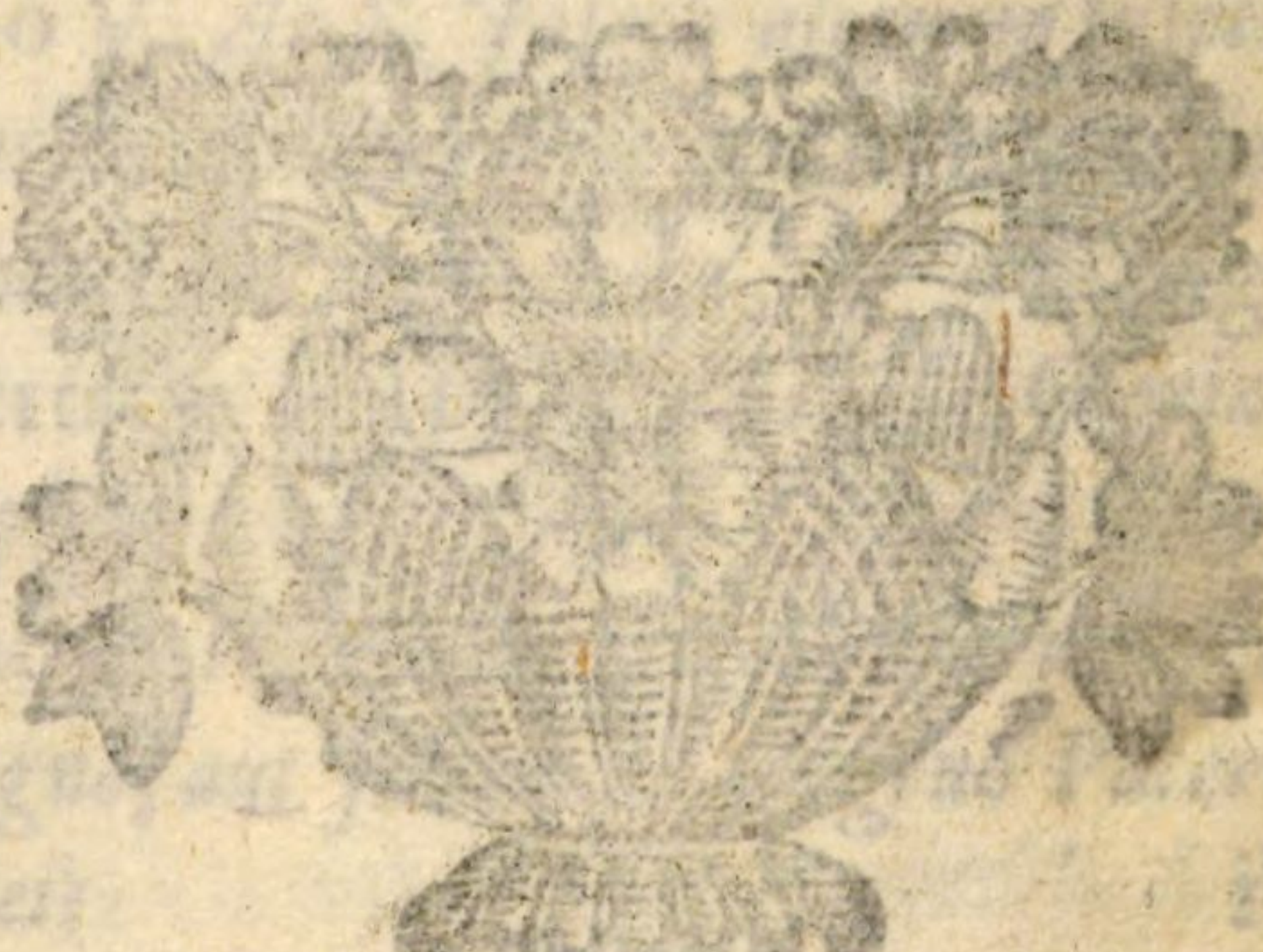
Bayerische
Staatsbibliothek
München

INDEX.

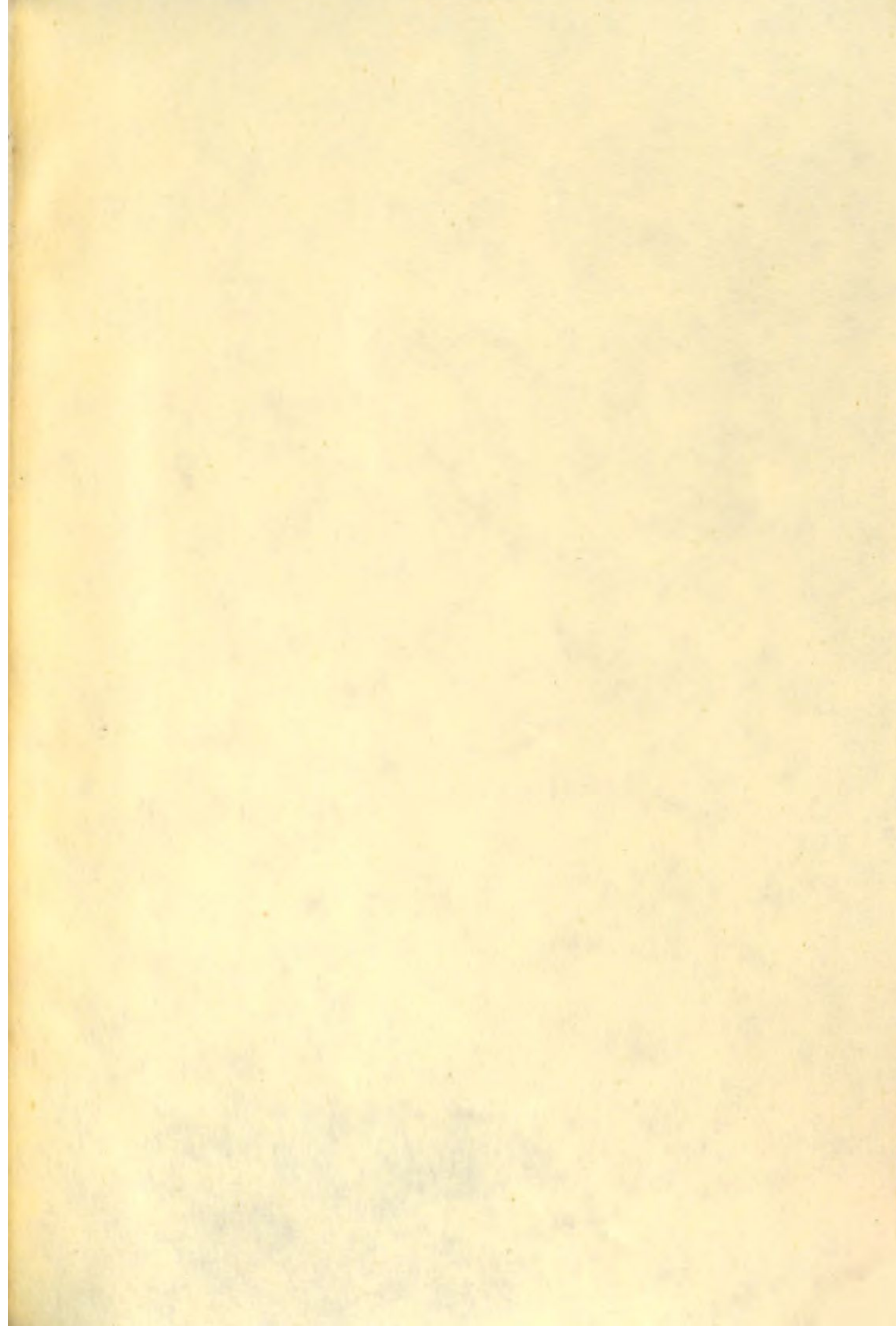
Dilectio VI. De Nomine, Nobilitate, &c.
ratione, & Matrimonio 2. Joseph. Pag. 192.
Sectio I. De excellentia Nomine, & Ratione
Nobilitate 2. Joseph. ibidem.
Argumenta contraria. Pag. 192.
Sectio II. Quae adoratione adoranda sit 2.
Joseph. Et ad quae se extendat eius Pa-
tronicum. Pag. 198.

O. S. C. S. M. E. C. A. R.

16 cm
10 pag

A. Sched

Peralta, Antonio de

Dissertationes scholasticae de S. Joseph, unigeniti

Mexici 1729

Dogm. 1234 r

urn:nbn:de:bvb:12-bsb10400170-0